

ئەلىكساندەر سۆلژنىتسىن

ناوى كىتاب: رۆژىك لە ئەمەنى ئىشان دىسۆفېچ

- نووسىنى: ئەلىكساندەر سۆلژنىتسىن
- ۋەرگىترانى لە فارسىيە ۋە: سولەيمان دىسۆز
- نەخشەسازى ناۋەۋە: گۆران جەمال رواندىزى
- بەرگ: ھۆگر سىدىق
- سەرپەرشتى چاپ: ھىمىن نەجات
- چاپى يەكەم بە زىمانى رووسى: ۱۹۶۲ز
- چاپ: چاپى يەكەم ۲۰۰۵
- ژمارەى سپاردن: ۳۲۷
- تىراژ: ۱۰۰۰
- نرخ: ۲۰۰۰
- چاپخانى: چاپخانى ۋەزارەتى پەرۋەردە

رۆژىك لە ئەمەنى ئىشان دىسۆفېچ

و: سولەيمان دىسۆز

زىنجىرەى كىتاب - ۲۳ - (۱۲۶)

ناونىشان

دەزگای چاپ و بلازىردنەۋەى موكرىيانى

ھەولتير - پشت رۆژنامەى خەبات

پۆستى ئەلېكترونى: asokareem@maktoob.com

ژمادى تەلەفون: ۲۲۶۰۳۱۱

www.mukiryani.com

چاپى يەكەم - ۲۰۰۵

بەرى نەوسى خۆت پى نەدەگىرا. بەلام شۆخۆف ھېشتا دەنگى يەكەم سەردەستەى ھەر لە گوتىدا دەزىنگايەو. كۆنە دىلىك كە سالى ۱۹۴۳ دوازدە سال بوو گىرابوو، جارىكيان لە لىرەوارىكدا كە داريان دەبرىن، لەبەر ئاگر بە تاقمىك زىندانى، كە يەكسەر لە بەرەكانى شەرەو ھىناپوياننە ئوردووگا-ى گوتبوو: «لە ئوردووگادا، ھەقالان، ياساى جەنگەل ھاكەم. بەلام لىرەش مرۆ دەتوانى بۆى. دەزانى چ كەسانىك پىش ھەمووان تىدادەچن؟ ئەوانەى دەر و كاسان دەلىسنەو. ئەوانەى بە لاش دل بە مالىجەى دكتوران خۆش دەكەن و ئەوانەى قسە بۆ كار بەدەستان دىن و دەبەن».

ئەوئەى سىخوڤەكانى لى دەر كەى، قسەكانى ھەموو راست بوون. چونكە سىخوڤەكان دەيانزانى چۆن سەولەى خۆيان بىرژىن و بە نرخی سەرى كەسانى دىكەش بوو، كارى خۆيان مەيسەر بكەن.

شۆخۆف ھەمىشە كە لە خەويان ھەلدەستاندن، لەجىگاگەى دەھاتە دەر، بەلام ئەمرۆ چرەشى نەكرد. لە شەوئ دىكەو قالىبى خۆش نەبوو، ئازاى لەشى كوتراپوو و دەپچرىكاندو تەزووى پىدادەھاتن. شەوئ ئەختوچارى كرد نەيتوانى خۆى گەرم داينى. لەخەودا ھەستى بەو كەردبوو كە خەرىكە نەخۆشپىكە پىسى پىو دەنووسى. پاشان ھالى كەمىك باشتر ببوو. بە درىژاى ئەو شەوگارە ئاواتى خواستبوو رۆژ نەبىتەو.

بەلام رۆژ ببۆو، وەكو جاران كە رۆژ دەبۆو.

بەھەرھال لەم قەيسەر خانە كاول بوو دا چۆن دەيتوانى خۆى گەرم داينى؟ بەو شوشە سەھۆل بەستووئە و ئەو زوقمەو كە لەسەر سەرى پىاو، لەو شوتىنەى دىوار دەگەبىشتە ساپىتەى خەوگە، نىشتبوو.

شۆخۆف ھەر لەسەر تەختەكەى بوو. لە تاقى سەرەوئەى تەختەكە ھەروا كە پەتۆ و پالتۆكەى بەخۆى دادابوون و لىنگى لە قۆلى كەوايەكەى كىشاپوون، راكشاپوو. ھىچ كوتى نەدەدى، بەلام بەو دەنگە دەنگەر دەيزانى لەخەوگەدا و لەو قاوشەى لىتى دەنوئ چ باسە. زرمەى پىي خزمەتكارەكان دەھات كە بەرمىلەكانىان دەبرنە دەرئ. ئەم جۆرە كارانەيان بە نەقوستانەكان دەكردن و بە كارى ئاسان لەقەلەم دەدران. بەلام مەردم دەويست بەرمىلىك بىاتە دەرەو نەيەلئى لەسەرىو پىرئ. ئىنجا يەككى دەستەى

كاتى بىدار كەردنەو بوو، وەكو جاران، سەعات پىنجى بەيانى، بە چەكۆچ وەردەگەرئە ئەو پارچە ئاسنەى كە بە پىش بارەگەى فەرماندەى ئوردووگا ھەلواسراپوو. زىنگەى پەيتا پەيتاى زەنگەكە لەو دىو شوشەى پەنجەرەكانەو- كە توتۆئالىكى ئەستورى سەھۆل داپۆشپىبون- بە حال دەبىسترا و ھەر زوو كپ دەبۆو. لەدەرئ ھەوا سارد بوو و ئىشكەرەكە چىدىكەى چەكۆچ لىنەدا.

دەنگەكە پراپەو. لەو دىو پەنجەرەكانەو دىنا وەك قىر رەش بوو. وەكو نىوئەشەو كە شۆخۆف لە خەو ھەستا بوو تا دەست بە ئا و بگەنەئى. بەلام ئىستا سى تىشكى زەرد لە دوو چراى قەراغ ئوردووگا و چراپەكى ترى ئا و ھەوشەرا جامى پەنجەرەكانىان دەنگاوت.

نەيدەزانى بۆچى كەس نايە دەرگەى خەوگە بكاتەو. دەنگە دەنگى خزمەتكارەكانىش نەدەھات كە بەرمىلى پىشاويان دادەنايە سەر دەستەكان و دەيانبردە دەرئ.

شۆخۆف پاش ئەوئەى لە خەويان ھەلدەستاندن، قەت نەدەنووستەو. گورج لە جىگاگەى دەھاتە دەر. بەم جۆرە دەيتوانى تا كاتى سەرژمىرى بەيانىان، سەعات و نىوتىك بە ئازادى بسوورپتەو. بۆ كەسكى شارەزاي ئوردووگا با، ئەمە دەر فەتىك بوو؛ دەيتوانى بۆ خۆى ملىمۆيەك بكا، دەيتوانى بە بزگورى بەرە پالتۆ، بۆ يەككى دەستەوانە چاك بكا. سەردەستەكەيان كە ھىشتا لە تەختەكەى نەھاتبوو خوارئ، چەكە لبادىيەكانى بۆ بىنى و لە كۆل ئەوئەى بكاتەو لە چەكەكانى بگەرئ كە ھەموو جارئ لە گەرمخانەرا دەيانھىتەنەو. يان دەيتوانى خۆى بە يەككى لە عەمبارەكاندا بكاو كارىك بۆ خۆى سەر بەر بكا. گەسك لىدانىك، كۆلكىشى شتىك، يان بچىتە خواردنگە، دەفرى سەر مپتەزەكان كۆ بكاتەو، لەسەر يەكيان داينى و بىانداتە قاپشوران. ئەمەش رىگايەكى ملىمۆ كەردن بوو. زۆر كەس بەو تەمايەو خۆيان دەگەياندە خواردنگە. خراپىي ئەو كارە لەو دەابوو، ئەگەر بەرماوتىك لە بنى دەفراندا مابايەو، پىاو بە خۆى نەبوو لىسى دەدان،

حه فتاوپینچ ئەو چه کمانه‌ی له گهرمخانه‌وه هینابوونیه‌وه دانانه عهرز و دوا به‌دوای ئەویشدا، یه‌کیکی ده‌سته‌ی خویشیان هه‌مان کاری کرد. (نۆره‌ی ده‌سته‌ی ئەوانیش بوو چه‌کمه‌کانیان به‌رنه‌ گهرمخانه). سه‌رده‌سته‌و یاریده‌ده‌ره‌که‌ی به‌په‌له‌ چه‌کمه‌کانیان هه‌لکێشان، ته‌خته‌کانیان جیره‌جیریان لیتوه‌هات. یاریده‌ده‌ری سه‌رده‌سته‌ ده‌بوو بۆ وه‌رگرتنی جیره‌ی نان بچێ و سه‌رده‌سته‌ش ده‌چوو به‌اره‌گای فه‌رمانده‌یی هه‌تا سه‌ر له‌ به‌شی به‌رنامه‌پێژی به‌ره‌مه‌یتان بدا.

شو‌خۆف بیرى كه‌وته‌وه كه‌ چوونى ئەم‌پۆى سه‌رده‌سته‌ بۆ به‌شى به‌رنامه‌پێژی به‌ره‌مه‌یتان ده‌گه‌ل رۆژان جودایه. بۆ ئەوان ئەم‌پۆ رۆژیکی گرینگ بوو. ده‌یانگوت بپیار وایه‌ ده‌سته‌ی سه‌د و چوار له‌ کاره‌ی بیناسازیه‌وه‌ بۆ سازکردنی کۆمه‌لگایه‌کی هاویه‌ش رابگوازن.

حالی حازر ئەو کۆمه‌لگایه‌ له‌ پارچه‌ زه‌وییه‌که‌ی ره‌ق و و رووتی به‌فرو سه‌هۆل داپۆشراو زیاتر نه‌بوو، كه‌ ده‌بوايه‌ پێش هه‌موو شتێك هه‌ندێك قوولکە‌ی لی هه‌لقه‌نن، تیره‌گانی تێدا بچه‌قێن و بۆ پێشگیری له‌ راکردنی خو‌یان ده‌وره‌ی به‌ تێلبه‌ند به‌نه‌ن. جا ئەوجا ده‌یانتوانی ده‌ست به‌کاری بیناسازی بکه‌ن.

بێگومان هه‌تا مانگێکی ره‌به‌ق له‌وئ قوولکە‌یه‌کیشیان بۆ خو‌گه‌رم کردنه‌وه‌ ده‌ست نه‌ده‌که‌وت. ناگر کردنه‌وه‌ش نه‌ده‌لوا. ئاوردوویان له‌کوئ هینابا؟ تاقه‌ رینگای رزگاربوون ئەوه‌ بوو تا زمانیان ده‌شکێ کار بکه‌ن.

سه‌رده‌سته‌ دل‌ه‌راکه‌ی بوو و به‌ ته‌ما بوو بچێ ئەو کاره‌ له‌ ئەستۆی خو‌ی دارنێ و له‌ ملی ده‌سته‌یه‌کی تری بپه‌ستێوئ، ده‌سته‌یه‌کی وا كه‌ ئەفراده‌ گیله‌کانی له‌ گوئى گادا خه‌وتبن. دیاره‌ ئەو کاره‌ به‌ ده‌ستی به‌تاله‌وه‌ نه‌ده‌کرا. هه‌یچ نه‌بێ ده‌بوو نیو کیلۆ دووگی به‌رازی پێی و بیداته‌ به‌رپرسی به‌رنامه‌پێژی.

شو‌خۆف ئەگه‌ر ئەم‌پۆ سه‌ردانی ده‌رمانگای کردبا ره‌نگبوو بتوانی ناوی خو‌ی بخاته‌ ناو لیستی نه‌خۆشان. تاقیکردنه‌وه‌ی بێ زه‌ره‌ر بوو. ئازای له‌شی ده‌یچربکاند.

پاشان بیرى کرده‌وه‌ بلێی پاسه‌وانی ئەم‌پۆ کێ بێ و هاته‌وه‌ یادی كه‌ نۆره‌ی ئیشان-ی ته‌ژه‌یه. گرووبانیکی درێژی ره‌قه‌له‌ كه‌ چاوه‌کانی ده‌تگوت میتۆژه‌ ره‌شه‌ن. زیندانی كه‌ یه‌که‌م جار تووشی ده‌بوو زنده‌قی لی ده‌چوو، به‌لام به‌ره‌ به‌ره‌ كه‌ ده‌گه‌لی راده‌هاتی بۆت

ده‌رده‌که‌وت له‌وانی تر هیدی و له‌سه‌ره‌خۆتره‌. كه‌وابوو شو‌خۆف ده‌یتوانی تا نۆره‌ ده‌گاته‌ خه‌وگه‌ی ژماره‌ نۆ بۆ ئەوه‌ی بچنه‌ خواردنگه‌، له‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ی بێ.

***

هه‌رکه‌ دوو زیندانی پێکه‌وه‌ راست بوونه‌وه‌، ته‌خته‌که‌ له‌ نا‌کاو له‌ جیبی خو‌ی لاچوو و له‌رزیه‌وه‌. دراوسیتی شو‌خۆف له‌ قاتی سه‌ره‌وه‌، ئالیۆشا-ی باپتیست بوو. له‌ ژێریشیه‌وه‌ بپۆنۆفسکی ده‌خه‌وت كه‌ سه‌رده‌مێك گه‌میه‌وانی هه‌تێزی ده‌ریایی بوو.

کابرا ئاسنگه‌ره‌که‌ی ده‌سته‌ی بیست به‌سه‌ریدا گوران‌دن: «هۆی، ده‌گه‌ل ئیوه‌مه‌ سه‌گباب، ئەو فلته‌ فلته‌تان له‌ چیه‌؟» چه‌کمه‌یه‌کی رته‌هالان‌دن و گوئى: «لێی وه‌پرن.»

چه‌کمه‌که‌ تلپه‌ی له‌ کۆله‌گه‌ هینا. خزمه‌تکاره‌کان بیده‌نگ بوون. یاریده‌ده‌ری ده‌سته‌که‌ی ته‌نیشتیان به‌ بۆله‌بۆل به‌ سه‌رده‌سته‌که‌یانی گوت: «فاسیلی فبۆدۆرۆقیچ، ئەو زۆلانه‌ له‌ عه‌مبار فیلێیان لیکردووین. ده‌بوو چوار نانی نۆسه‌د گرامیمان بده‌نئ، که‌چی سێیان داوینئ. ئەوشۆ یه‌کیک نانی که‌متر به‌ر ده‌که‌وئ.»

سه‌بر ده‌دوا، به‌لام هه‌موو ئەفرا‌دی ده‌سته‌ مته‌قیان له‌ خو‌ب‌په‌بوو و گوئیان بۆ شل کردبوو. ئەمشه‌و کێ جیره‌ی نانی که‌متری به‌ر ده‌که‌وت؟

شو‌خۆف هه‌روا له‌ جیبی خو‌ی، له‌سه‌ر دۆشه‌گی ئاخراو له‌ بره‌ی دار بوو، خو‌زگه‌ لایه‌ک وه‌لایه‌کی که‌وتبا. یان (تا) یه‌که‌ی هه‌لکشا‌با، یان چاک بپایه‌وه‌. به‌و حاله‌ی تیبیدا‌بوو، له‌ خو‌ی نه‌ده‌گه‌یشت.

ئالیۆشا خه‌ریکی نزاکردن بوو. گه‌میه‌وان كه‌ له‌ ناوده‌سته‌خانه‌را ده‌گه‌رپایه‌وه‌، له‌ کاتیکدا دیار نه‌بوو ده‌گه‌ل کتیه‌تی، به‌ گالته‌جارییه‌وه‌ گوئى: «خۆتان قۆنداغ پێچ بکه‌ن، کورپنه‌! به‌لای که‌مه‌وه‌ سى پله‌ له‌ژێر سفردایه‌.»

شو‌خۆف خو‌ی له‌ ده‌سکو بیور نا بچیتته‌ نه‌خۆشخانه‌. به‌لام ساتیک دواتر، ده‌ستیک به‌ په‌له‌ په‌تۆ و که‌وايه‌که‌ی له‌سه‌ر لا‌برد. شو‌خۆف راچه‌نی و له‌ژێر پالته‌ۆکه‌وه‌ ملی هه‌لینا. له‌به‌ر پێیانی، تاتاری ربوه‌له‌، كه‌ سه‌ری ده‌گه‌یشته‌ ته‌خته‌که‌ی سه‌ره‌وه‌، راوه‌ستا‌بوو.

که‌وابێ ئەم‌پۆ ئەو مرده‌لۆخه‌ ئیشک ده‌گرئ و به‌ بێ به‌رنامه‌ هاتوه‌.

کابرای تاتار چاویکی له و قهیتانه سپییبه کرد که له سهر پشتی که وایه که ی شوخوف دوورابوو. ژماره که ی خوینده وه: «ئیس- ۸۵۴» و گوتی: «سی رۆژ زیندان به کاره وه!»

به بیستنی دهنگه گنه پیکه نیناوییه که ی، هممو ئه وانیه له خه وگه بوون، شیوان و وه جموجوول که وتن. خه وگه هیشتا تاریک بوو. (چراکانیان هممو هه لئه کردبوون) دووسه د زیندانی له سهر په نجا ته ختی چوار نهومی ده خه وتن. ئه وانیه هه لئه ستابوون به تالوکه دهستیان به خۆ ده بهر کردنه وه کرد.

شوخوف به دهنگیکی ئیجگار به سته زمانه وه گوتی: «ناخر بۆچی، برای پاسه وان»^(۱). گیران به کاره وه زوریش ناخوش نه بوو. چیشتی گهرمیان ده دایه ی و پیت نه ده کرا سهری خۆشت بخوریتنی. گیرانی راسته قینه ئه وه بوو پیاو ئیزنی ئه وه ی نه بی له چوار دیواری سلوول بچیتته ده ری.

تاتاره که به بیوازییه وه گوتی: «بۆ هیشتا له جیگا که ت نه هاتویه ده ر؟ وه پیتشم که وه بۆ فه رمانده یی.» بۆ خۆشی و شوخوفیش و ئه وانیه تریش ده یانزانی ده بیاته کوی.

چاوی تاتاره که له ناو روخساره چرچو لۆچ و بی توو که که یدا نیگیان مات بوو. چاویکی به ده وره به ریدا گیترا تا په نجه بۆ زیندانییه کی تر رابکیشی. به لام همموویان-چ ئه وانیه له بهر شوقی چرا بوون و چ ئه وانیه له په نا و په سیوه تاریکه کانی خه وگه دا له سهر ته ختی سه ره وه یان بنه وه ده خه وتن- خه ریکی له بهر کردنه وه ی پانتۆله کانیان بوون، پانتۆلی توخی دووبه ر که ژماره ی زیندانی به سهر ئه ژنۆی چه پیا نه وه دوورابوون. یان جله کانیان پۆشیبوون و ئیستا قۆپچه ی شه روا له کانیان داده خستن و به له ز به ره وه ده رگا ده رپویشن تا پیتش ئه وه ی تاتاره که خه وگه جی بیللی، له وی وه ده رکه ون.

شوخوف ئه گهر به هه ق گیرابا، زۆر پێ تیک نه ده چوو، ئه و داخه ده ی کوشت همیشه پیتش هممووان له خه و راده بوو. به لام ده ربازبوون له چنگی ئه و تاتاره مه حال و ده نگ کردن بچ که لک بوو. پانتۆله که ی ده پیت کرد. سهر ئه ژنۆی چه پی به پارچه په رۆیه کی چلکن پینه کرابوو که ژماره کال بۆه که ی ۸۵۴ ی نیشان ده دا. که وایه که شی ده بهر کرد. (که وایه که ی له دوو جیگیانیه وه ژماره ی پیتوه بوو، له سهر سنگ و پشتی) چه کمه کانی له ناو کۆلی چه کمان هه لگرتن. کلاوه که ی له سه رنا (ژماره که، به ژوور ده مامکه که یه وه دوورابوو) و وه دووی تاتاره که که وت.

هممو ئه فرادی ده سته ی سه د و چوار بردنی شوخوف-یان بینی، به لام که س مته قی نه کرد. بیکه لک بوو. چیان پێ ده گوترا؟ سه رده سته که ده بوو پشتگیری لی بکا له خه وگه نه بوو، شوخوف-یش هیچی به که س نه گوت. نه یده ویست تاتاره که بهارو و ژینتی. پیتویست نه بوو هیچ به هاوه له کانی بللی، خۆیان ناشتا که یان بۆ راده گرت. دوو به دوو وه ده ر که وتن.

***

هه وای ده ری توّف و به ند و به سته له ک بوو، مژ پشوی له پیاو ده پری. تیشکاویژده کان له سهر بورجه کانی دیده وانیه وه، له گۆشه و سیله ی هه وشه که را ولاتیان رووناک ده کرده وه. چراکانی قه راغ و نیو ئوردوگا هممو دایسان و له بهر تیشکی به لیشاویان ئه سته ی ئاسمانی بزر ببوون.

زیندانییه کان له کاتی که دا به چه کمه لبادیه کانیان شه قلیان له به فر ده کرد، هه ر کام به ره و شویتیک وه ری که وتبوون. ده چوونه ئاوده سته خانه، عه مباره کان، به شی ئه مانه تیه به کان، یانژی ده چوونه چیشته خانه تا خه ریکی چیشته لیان بن. هممو خۆیان کروش هه لیتابوو و ملیان بر دیوونه وه ناو ئیخه ی پالتۆکانیا نه وه. سه رما تا سه ر ئیسکان ده یسمی و ئه و بیه ره که ده بی رۆژتیک ته واو له بهر ئه و سه رمایه بن په ره ی به هه سته سه رمایه که ده دا. به لام تاتاره که به خۆی و ئه و شه ره پالتۆیه یه وه که سه رشانه شینه کانی کال ببوونه وه، قورس و قایم هه نگاهی ده نان و ده تگوت سه رما هیچ کاری تینا کا.

هه ساری دارین و به رزی زیندانیان به جی هیشت. (زیندان تاکه خانووی له خشت دروستکراوی ئوردوگا بوو) له و تیلدرکه ی به ده وری نانه واخانه دا کیشرابوو، تیه پهرین و گه یشتنه سیله ی باره گای فه رمانده یی، ئه و جیه یی که کوته ئاسنیک خوسو لینیشتوو یان به تیلتیک ئه ستوور له دارتیلتیک خستبوو. له دارتیلتیک دیکه ش تیه پهرین که تین پیتوبان به لای سه ره وه ی هه لواسیبوو. بۆ ئه وه ی پله که ی زۆر دانه به زی له نیو سندوو قیتکیان نابوو. شوخوف به ئومیده وه له ژیتلارا چاویکی له لووله سپیه که ی کرد. ئه گهر چل و یه ک پله ی نیشان دابا، بۆ کار نه یانده برده ده ری. به لام ئه مرۆ پله که به ته مای دابه زین نه بوو.

له باره گای فه رماندهیی ئۆردووگا یه کسه ر چوونه ژووری ئیشکگری. ویده چوو- ههروهک له رینگایه مه زندهی کردبوو- به ته مای گرتنی نه بن. ته نیا ژووری ئیشکگری، عارده کهی پیس ببوو و یه کییک ده بویه خاوینی کاته وه. تاتاره که گوتی به رهلالات ده کم و له سه ریشی کرد عهردی ژووره که بسرپتته وه:

شۆردنه وهی ژووری پاسه وانی له نه ستۆی زیندانیه کی تایبه تی بوو- خزمه تکاری ناوه ندی فه رمانده یی که له ده ره وهی ئۆردووگا کاری نه ده کرد. به للام پاش نه وهی ماوه یه ک له ناوه ندی فه رمانده ییدا مایه وه، ئیتر نه وپی به مالی خۆی ده زانی و هه ر هۆده یه کی هه زی لیبایه، له نووسینگه ی نه فسهری نیزامیه یه وه بگره تا هه ی نه فسهری ئاسایش (که زیندانیه کان پییان ده گوت باوکی دان پیده یینه ر) سه ری ده کیشاو هه ندی جار قسه ی نه وتۆی گوئی لیده بوون که ته نانه ت پاسه وانه کانیش به ر گوئیان نه ده که وت. ورده ورده خۆی لیگۆرا و خاوین کردنه وهی ژووری پاسه وانه ئاسایه کانیه پی قار بوو. پاسه وانه کان یه ک دوو جاریش به دوویاندا نارد، تا گه یشتنه نه وه نه نجامه ی که وا چاکه بو خاوین کردنه وهی ژووره که یان زیندانبی تری ئۆردووگا بیتن.

ئاوری سۆیه ی ژووره که بلتسه ی ده دان. دوو کهس له پاسه وانه کان که خۆیان لی رووت کردبووه، به تویی فانیله یه کی چلکن و بۆزه وه شه تره نجیان ده کردو که سی سبیه م به پالتۆ و چه کمه وه له سه ر کورسییه ک تخیل ببوو. سه تل و په رۆکیک له قولنجکیکی ژووره که ده بیهران.

شۆخۆف که زانی به ر ده بی دللی خۆش بوو و به تاتاره که ی گوت: «زۆر سوپاس، برای پاسه وان، له مه ودوا دره نگ له خه وه لئاستم».

لیتره نه رکی زیندانی سانا بوو. کاره که ی خۆت ده کرد و ده چوویه ده ر. شۆخۆف که ئیستا ده بوو کاریک بکا، ده تگوت قالبی خۆشته ر. سه تلله که ی هه لگرت و به ده ستی رووته وه به ره و بیره که چوو. که له خه وگه وه ده ر که وتبوو له په له په لییان ده سه وانه کانیه له ژیر بالیفه که ی لی به جیما بوون.

سه رده سه ته کان له کن دارتیه له که لیک خه ی ببوونه وه تا راپۆرته کانیا ن بده نه به شی به رنامه رپتتی. یه کیکی هه ره لاویان که سه رده سه تیک قاره مانی یه کیته ی سۆقیه ت بوو،

وه سه ر دارتیه له که که وت و تین پیوه که ی به ده سه ت پاک کرده وه. نه وانی دی کردیا نه هه لالا: «ئاگات له هه لمی زارت بی. هوو مه که سه ر تین پیوه که، په له که ی هه لده کشی.»

«به هه ناسه ی من هه لده کشی؟ نه و سه گباب خیه له جیتی خۆی چرته ش ناکا.»

تیۆرین-ی سه رده سه ته ی شۆخۆف-یان له گه ل نه بوو.

سه تلله که ی دانا و ده ستی برده نیو قۆله کانیه یه وه. راوه ستابوو تا بزانی کاری سه رده سه ته کان به کوئی ده گا.

نه و سه رده سه ته یه ی وه سه ر دارتیه له که که وتبوو به ده نه گیتیکی نووسا و گوتی: «بیست و سه وت و نیو خواره وه ی سفر، سه گی تیپی!»

بو دلنیا یی جارێکی تریش سه یری تین پیوه که ی کرده وه و دا به زی. یه کیان گوتی: «هه ر وایه هه میشه هه لیه نیشان ده دا. نه و مال خومرده قه ت نه بوو راستی بلتی. ئاخه تین پیوتیک جوان کار بکا، لیتره ی دانانین!»

سه رده سه ته کان بلاو بوون. شۆخۆف به ره و بیری ئاوه که دا یقه لاشت. کلاوه که ی داکیشابوه خواری، به للام داینه خستبوو و گوئیچکه کانیه له سه رمان سوور هه لگه رابوون.

زارکی بیره که سه هۆلیکی نه ستووری به ستبوو. به جۆریکی وا که سه تلله که ی به زه حمه ت تیوه ده چوو. گوربسه که ی ناو ده ستیشی وه ک کۆلکه ی لیته اتبوو. به ده سه ته له گۆ چوه که ی سه تلله ئاوه که ی هیئایه وه ژووری ئیشکگری که هه ر هه لمی لی هه لده ستا.

تاتاره که له وئ نه بوو، به للام ئیستا چوار پاسه وان له ژووری بوون. دوو پاسه وانی گۆرین ده ستیان له شه تره نج هه لگرتبوو و نه و پاسه وانه ی به شه که وه نووستبوو، هه ستابوو و له گه ل نه وانی تر له سه ر جیره ی هه رزنی مانگی ژانویه ده مه قاله ی بوو. (له ئاوا یی کریکارانی ئازاد^(۲)) دا قاتوقری خوارده مه نی بوو و گه رچی بیستاقه ی خۆراک هه لگی رابوون، به للام هیشتا کار به ده سه ته کان ده یانته وانی هیئدییک له و خۆراکانه به داشکانه وه له فرۆشگاگان بکرن.) یه ک له پاسه وانه کان گوتی: «نه و ده رگه یه پیوه نی ره شه ولاغ! سارده.»

***

به یانان چه کمه کانت تهر بان کارت کرابوو. نه گهر خوشت گه یانداوه خه وگه تا بیانگۆری چه کمه ترت دهست نه ده که وت. شوخوف لهو ههشت ساله ی گرتوو خانه دا هه موو چه شنه چه کمه و پیتلاویکی دیتبوو.

سه رده مایه ک به درتژیایی زستان به بی چه کمه ی لبادیان راباردبوو، وهختایه ک تهنانهت چه کمه ی ئاساییشیان نه دابوونتی. سولی له پیتلکی داری (غان) دروست کراویان له پیی ده کردن، یان نهو پاته ی له تیتۆله جیری کارخانه ی تراکتۆرسازی «چیلیلینسک» دروست ده کران و پیتیان ده پۆیشتی شقلی پیت له سه ر زهوی به جی ده ما. ئیستا ره وشه که باشتر بیوو. مانگی ئوکتۆبهر، له سایه ی سه رده سه ته که یان که به خیرا خوئی بردبوویه فرۆشگا، شوخوف بیوو خاوهن جووته چه کمه یکی قایش که سه ربه نه یان خر و کوشاد بوو و ده کرا به دوو پیتپیچانه وه یان له پیی که ی. تا حفته یه ک ده تگوت خوا خه نی کردوو، ده چوو ئیرو ئه وئ و به که یفسازی پانیه ی چه کمه کانی لیک ده دان. له مانگی دیسه مبه ردا چه کمه ی لبادیشیان دانئ و ههر به جارئ شاگه شکه بوو. پیاو حه زی نه ده کرد بمرئ. به لّام زۆلّیکی بیی دای و باب له نووسینگه دا وه بهر گوئی فه رمانده ی ئۆردووگای هه لّخویند که وا باشتره نهو چه کمه لبادییانه بدرینه که سانیککی وا که چه کمه ی تریان نه بی. زیندانی نه ده بایه دوو جووت چه کمه ی پیکه وه هه بن. نه و جا شوخوف سه ر پشک بوو، یا ده بوو نهو زستانه ی به چه کمه نوئییه کانی خوئی به سه ر بردبا، یان له جیاتیان چه کمه ی لباد وهرگرئ و تا توه وه ی به فر و شه خته ی به هاری له پیتیان کا. جا چهند به دلّسۆزییه وه چه کمه کانی پاراستبوون و چه وری کردبوون تا ره ق هه لّنه یه ن! له ماوه ی نهو ههشت ساله ی ژبانی ئۆردووگا، هه یچ شتییک به قه د له دهست دانی نهو چه کمانه په ژاره ی نه خسته دلّ. چه کمه قایشه کانی له نیو لیژه ی چه کماندا رزین و پوان، به هار هات و رابرد و شوخوف هه رگیز چاوی پیی نه که وتنه وه.

رپگا چاره یه کی به میتشکیدا هات. به په له چه کمه کانی دا که ندن و له گۆشه یه کی ژوو ره که دا جیتی بو کردنه وه. پیتپیچه کانیشی له سه ردانان، (نهو که وچه کی دایه له نیو چه کمه کانیدا ده یشارده وه به ترینگ و هۆر که وته زهوی. به و په له په له شه وه که له خه وگه وده رکه وتبوو که وچه که ی له بیه نه چوو بوو) ئینجا به پیتخواسی ملی له شوژدنه وه ی ژوو ره که نا. نهو ئاوه ی رشتبووی گه یشته بن چه کمه ی پاسه وانه کان.

یه ک له پاسه وانه کان که ئاگای له شوخوف بوو، گوئی: «هوی، ده گه لّ تۆمه بوگه نیو، زۆر توندی مه گره!» و لینگه هه لّینان.

... «برینج؟ به لّام برینج شتیکی تره، ده گه لّ هه رزن خویان یه که.» ...

«نهو هه موو ئاوه بو خه سار ده که ی، حه پۆل؟ ژوو ر شوژدنه وه وا ده بی؟»

«چاره نییه، برا، نهو چلک و که مره یه وا نه بی ناخووسی.»

«تۆله باب، قه تت ژنه که ت نه دیوه چۆن ژوو رتیک ده شواته وه؟»

شوخوف هه روا که په رۆکه که ی به ده سه ته وه بوو، راست بووه. بیئاگا بزیه کی هاته لیوان و جیتی به تالی که لپی وه ده ر که وتن. سالی ۱۹۴۳ له «ئوست-ئیژما» (۳) چهند ددانی به نه خوشیی ئه سکۆریۆت هه لّوه ریووون، زۆری نه ما بوو به وه نه خوشیی به جی. خوینی داده نا و هیند له ر بوو هه یچی به زگیه وه گیر نه ده بوو. به لّام ئیستا ته نیا ده میکی بی ددان و زمان گیرانیکی گالته جارانه ی له و ده مانه بو به یادگار ما بووه.

«سالی چل و یه ک له ژنه که میان هه لّبریم، برا، تهنانهت وه بیرم نه ماوه شیوه شی چۆن بووه.»

«پرۆنی، چۆن عه رز ده شواته وه... نهو زۆلّانه نه خو ده دنه کار، نه ده ماریشیان هه یه. حه یفه نان بخۆن، ده بوو گوویان بدنه تی.»

«جا با هه موو رۆژی بیسه ونه وه، که لکی چی هه یه؟ نهو ژوو ره دایم و ده رهم ته رو بره، چاو، ده گه لّ تۆمه، زیندانیی ۸۵۴، هه ر به ئاسته م په رۆیه کی ته ری ریخه، با نه زه لی، دوایه ش ملی خو ت بشکیته و برۆ.»

... «نا، برینج له کوئی، هه رزن له کوئی؟!» ...

شوخوف به کونفه یه کوونیک لیبووه. دوو جوړ کارکردن هه یه. نه گه ر بو ئینسانان بی چۆن چاکه کاره که ئاوه ده که ی، ده نا بو ولاخان، وا باشه هه ر ده مه لاسکه ی کارکردن بکه یه وه، نه گه ر وانه با زیندانی تا ئیستا حه وت کفنیان رزاندبوون، که س گومانی له وه دا نه بوو.

په رۆی ته ری له هه مووی خشاند، به جوړتیکی وا له و ژوو ره دا جیتیگی وشکی

نه هېښته وه. بې ټوټې په پورې په که هه لگوشې له پشت سوږه کې هاوېشت. چه کمه کانی ده پېرې کړنه وه. ټاوی سه تله کې له وړه وهی که کاربه ده ستانی بالا هاتوچوږیان پیداده کړد، وەرگيږا و لاپر خانووی حه مام و هوڼی تاریک و ساردی یانه ی به جی هېشت و بهر و خواردنگه بووه.

ده بوو سه رتيکی دهرمانگاش بدا. هه موو له شی وه ژان که وتبووه. نه ده بوو به بهر چاوی پاسه وانی خواردنگه دا بې. فه رمانده ی نوردوگا فه رمانیکی توندوتیژی دهرکړدبوو که هه ر زیندانییبه که به بې کار بخولیته وه، بیگرن.

ټه مړو بهر دهرکی خواردنگه چوڼ و هوڼ بوو (که م وا هه لده که وت). بې سې و دوو خوږی به ژور پيدا کړد.

خواردنگه بهو ته زووه سه رمایه ی له که لینی دهرگه کانرا ده هات و ټه هه لمه ی له قاپه شپوه کان هه لده ستا، وه که حه مامی لپه اتبوو. میزه کان هه موو گیرابوونه وه که سانیکیش له بوسه ی چوڼ بوونباند ا بوون. دوو یان سې زیندانی له هه ر ده سته به که وه به سینبی دارینی پر له شیو و شلکینه وه به هه راو هوریا دریان به ټاپوره که دده و له میزی به تال ده گه ران. له و کاته دا هه رچند نه رانديبات که س گوتی له دهنگت نه ده بوو. وه که ولاخان چه قی ریگیان ده گرت و شانیان وه بهر هه لده ای، ده شقمه سینیه که ت لپه که وئ و ټه وانیش تپی و هرووکین. ده بوو به ده سته به تاله که ت ده پاش ملیان بسره ویننی تا ریگات به رده ن. چاره ی دیکه ت نه بوو.

له و بهری میزه که چاوی به جحیلوکه یه که که وت که پېش ټه وه ی شپوه که ی بخوا خاچی له سه ر سینگی خوږی کیشایه وه. بیگومان خه لکی ټوکرایای روژټاوا بوو و تازه هاتبوو.

رووسه کان هه ر له بیریشیان نه مابوو به کام ده ست له سه ر سینگیان خاچ بکیشنه وه.

خواردنگه که ساردو سر بوو. زوربه ی زیندانییبه کان کلاویان له سه ر بوو، به سه رنجه وه له نیو گه لا که له مه کاندا له ورده گوشتی ماسی ده گه ران و درووی ماسییان تف ده کړده وه سه ر میزه که. کاتې سه ر میزه که پر ده بوو له درووی ماسی، پېش ټه وه ی ده سته یه کی دی بې، یه کیټک له سه ر میزه که کوږی ده کړده وه و ده یهاویشته بهر پېیان. تف کړده وه ی درووی ماسی له سه ر زوی عیب بوو. له نیوه راستی هوڼی خواردنگه دا دوو ټه ستونده گی

کوڼه گه ټاسا ده بېران که له په نا یه کیان فتيو کوږ، هاوده سته ی شوخوږ دانیشته بوو و سپره ی له تیشته که ی وی گرتبوو. له ناو ده سته ی سه د و چواردا که س جامینی فتيو کوږ-ی نه ده ویست، ته نانه ت له شوخوږ-یش ده ترسا. به رواه ت هه موو وه که یه که و ابوون، به لام له ناو ټه پالتو یانه دا ټاده مزادی جیاواز بوون. نه ده کرا به بیونو قسکیی گه میه وان بلتی قاپه شپوه که ت بو راگری. هه ندی کار ی وا هه بوون ته نانه ت شوخوږ-یش نه یده کړد. کار ی ټه و ټو که پپی قار بوو بیانکا. فتيو کوږ چاوی پیکه وت، هه ناسه یه کی هه لکیشا و هه ستا.

«تیشته که ت سارد بووه. خه ریک بووم له باتیان ت بیخوم. پیم و ابوو له کونه ر شه یان ټاخنیوی.»

فتيو کوږ که وچکه که ی له چه کمه دهرینا. گیانی له قوونی ټه و که وچکه دابوو. ته وای ټه و ماوه یه ی له باکوور بوو ټه و که وچکه شی پیبوو. به خوږی له پارچه فافونیکي دروست کړدبوو. له سه ری هه لکه ندبوو: «ټوست-ټیژما-۱۹۴۴».

هه واشی ساردبوو، به لام شوخوږ ټه و که لله تاشراوه ی لی روت کړد. قه ت به ته یله وه نانی نه ده خوارد. شپوه ساردو سره که ی به ملاک تیک و هردا و له قاپه که ی ورد بووه تا بزانی چی بهر که وتووه؟ هه ر وه که جار ان بوو. له سه ره وه ی مه نجه لیان تیکر دبوو و له خه ستو خوږی بنه وه ی هېچ تیدا نه بوو. قاپی شیو نه ده بوو بکه ویتنه بهر ده سته ی فتيو کوږ، په تاته کانی لرف دابوون.

چېشته ی نوردوگا به وه چاک بوو هه میشه گه رم بوو، به لام ټیستا شپوه که ی شوخوږ سارد بیووه. له گه ل ټه وه شدا وه که هه موو جار ی، به کاوه خو و ديقه ته وه خواردی. تازه ساپیته ش ټاوری تیبهر ببا، میشی لی میوان نه بوو. بیجگه له کاتی خه وتن، ته نیا ده ده ققه بو خواردنی بهرچای، پېنج ده ققه بو پشوروی نیوه روانی و پېنج ده ققه ش بو خواردنی شیف له کوڼ زیندانی ده بوونه وه.

خواردنه که ساله و سال نه ده گوږا. بو زستان هه چ گیایه کی وشکیان کړد بایه وه هه ر ټه ویان وی ده گيږا. سالی پېشوو ته نیا گیزه ری سوږریان ده دانی و له مانگی سپته مبه ر تا ژوونه نیش له گیزه ر بترازی چېشته که هېچی تیدا نه بوو. زستانی ټه و سال که له می

رهشیان هه‌بوو. باشتترین مانگی سال ژوونن بوو که سه‌وه‌وات ده‌پرا و سووپی گه‌مه کوتاویان بۆ لیدنه‌نان. ناخۆشترین مانگ ژوونیه بوو که قارکی گه‌زگه‌زکه‌یان بۆ له چیشته ده‌کردن.

ماسی ته‌نیا مۆغهره و درووه‌که‌ی لی ده‌مایه‌وه. سهر و کلکیشی نه‌بی، گۆشته‌که‌ی دیکه‌ی هه‌موو له مه‌نجه‌لدا ده‌توايه‌وه. شوخۆف پوله‌که و مسقاله گۆشتیکیشی که به درووه‌کانه‌وه ده‌نووسا، به خه‌ته‌ر نه‌ده‌دا. ئیسک و درووه‌کانی ده‌جوین و ده‌میشتن و ده‌یتفاندنه‌وه سهر می‌زکه. ده سهر هیچ شتیکی ماسییه‌وه نه‌ده‌چوو. ته‌نانه‌ت کلک و گوێچکه‌که‌شی ده‌خواردن. چاوه‌کانیشی، نه‌گه‌ر مابان، ده‌خواردن. ته‌نیا نه‌گه‌ر له قوولکه‌ی چاوه‌تانه‌وه ده‌ری و به نیو چیشته‌که‌دا مه‌له‌یان کردبا، لیوی لیته‌ده‌دان. هه‌موو به‌وه کاره‌ی پیده‌که‌ن.

شوخۆف نه‌مرۆ پاشه‌که‌وتیکیشی هه‌بوو. جیره‌ی نانه‌که‌ی له خه‌وگه وهرنه‌گرتبوو و ئیستا تیشته‌که‌ی بی نان ده‌خوارد. نانه‌که هه‌میشه هه‌روا به وشکیش ده‌خورا. دوايه ده‌کرا زگی خۆی پی تیر بکا.

چیشته‌تیکی دی سووپی «ماگارا» بوو که له سنده گلیکی سارد ده‌چوو به که‌وچک ورد کرابی. به‌گه‌رمی چ تامی لیته‌ده‌هات و به‌ری دلێ مرۆی نه‌ده‌گرت، جا به ساردی تیفکره چۆن بوو! ماگارا شتیکی وه‌ک هه‌رزن و بوو که له باتی گه‌نم له شیویان ده‌کرد. ده‌یانگوت له چینه‌را ده‌یه‌تین. قاپیکی پری، دووسه‌د گرام ده‌هاته‌وه. خۆراکی مرۆیان نه‌بوو، که‌چی له جیاتی سووپ ده‌رخواردی زیندانیان ده‌دا.

که‌وچکه‌که‌ی لیسته‌وه‌وه له چه‌که‌که‌ی راکرد. ته‌پله‌که‌ی له‌سه‌ر نایه‌وه‌وه به‌ره‌وه نه‌خۆشخانه وه‌ری که‌وت.

***

هه‌وا هه‌روا بوو؛ نه‌ستیره‌کان له‌به‌ر تیشکی چراکانی ئۆردووگا رهنگیان په‌رپبوو. نه‌وه دوو تیشکاویژه شوقیان له سه‌رانسه‌ری گۆره‌پانه‌که ده‌دا.

که تازه نه‌وه ئۆردووگایه (ئۆردووگای تایبه‌ت) (٤) یان دروست کردبوو، پاسه‌وانه‌کان هیشتا وه‌ک سه‌رده‌می شه‌ر زۆریان شینگل له‌خۆ ده‌دان.

هه‌موو جارێ که کاره‌با ده‌پرا، به‌فیشه‌کی گردار ته‌قه‌یان ده‌کرد. گولله‌ی سپی، سه‌وز، سوور، ده‌تگوت سه‌رده‌می شه‌ره. دواتر وازیان له‌وه کارانه هیتا. رهنکه بۆ نه‌وان زۆری تیچووبی.

هه‌وا هه‌روه‌ک کاتی بیداربوونه‌وه تاریک و تنووک بوو. به‌لام زیندانیی کارامه به مه‌زنده ده‌یزانی وه‌ختی سه‌رژمیتری به‌یانی نزیک بۆته‌وه. وه‌رگیتیکه‌ی خزمه‌تکاری خواردنگه (خزمه‌تکاری خواردنگه گیت بوو که له سه‌ر گیرفانی خۆی وه‌رگیتیکه‌یه‌کی راگرتبوو) چووبو زیندانیانی خه‌وگه‌ی ژماره شه‌ش بۆ به‌رچایی وه‌خه‌به‌ر بیتی.

خه‌وگه‌ی ژماره شه‌ش نه‌قوستانی لی ده‌خه‌وتن، هه‌روه‌ها نه‌وه که‌سانه‌ش که له ده‌ره‌وه‌ی ئۆردووگا کاریان پینه‌ده‌کرا. نیگارکیشیکی پیر که ردیته‌کی ته‌نکی هه‌بوو به شه‌له شه‌ل به‌ره‌وه به‌شی په‌روه‌ده‌وه فه‌ره‌هنگ ده‌ری تا بۆ نووسینه‌وه‌ی ژماره‌ی سه‌ر به‌رگی زیندانییه‌کان فلچه‌وه رهنگ وه‌رگری. جاریکی دی ته‌رح و دیداری کابرای تاتار په‌یدا بۆوه که به قه‌له‌مبازان به‌ره‌وه فه‌رمانده‌یی ده‌چوو. حه‌وشه‌که چۆل و هۆل بوو. لیته‌وه له‌وی زیندانی له ژیر نه‌وانیان خزیبون تا له‌وه دوا ساته شیرینه‌ی به‌ر له کاری رۆژانه‌دا، خۆیان گه‌رم بکه‌نه‌وه.

شوخۆف له ترسی تاتاره‌که خۆی له په‌نا دیواری خانویه‌ک گرت. نه‌وه‌هل له داوی هه‌له‌نگوتبا، قوتاربوونی مه‌حال بوو. بی له‌وه‌ش له ئۆردووگادا مرۆ ده‌بی هه‌میشه به چوار چاوه‌ ناگاداری ده‌روپشتی خۆی بی. ده‌بوو وریا بی تیشکه‌گره‌کان له داوت نه‌خه‌ن. نه‌وان هه‌میشه له یه‌کیکی وا ده‌گه‌ران بیگاریکی پیبکه‌ن و نه‌گه‌ر له خه‌وه هه‌ستابان بی سی و دوو له حه‌پسی تاکه‌که‌سییان ده‌کردی. له خه‌وگه ریسایه‌کی نوێیان خۆبندبووه، به‌پیتی نه‌وه ریسایه زیندانی ده‌بوو پینج شه‌قاوی بۆ پاسه‌وان بمین ته‌پله‌که‌ی داگری و تا پاسه‌وان دوو هه‌نگاوی لی تینه‌په‌ری، بۆی نییه له سه‌ری بنیته‌وه. پاسه‌وانی وا هه‌بوون بی نه‌وه‌ی وه‌رووی خۆیان بین و سه‌یری زیندانی بکه‌ن، به په‌نایدا تیده‌په‌رین. به‌لام هه‌شبوون به غافلگیر کردنی زیندانی شاگه‌شکه ده‌بوون. گه‌لی زیندانی له‌سه‌ر نه‌وه ته‌پله داگرتن و له سه‌رنانه‌وه‌یه که‌وتبوونه ئینفرادی. نا، هه‌روا چاک بوو خۆیان لی لاده‌ی.

تاتاره‌که دوور بۆوه و شوخۆف خه‌ریک بوو به‌ره‌وه نه‌خۆشخانه بره‌وه که له پریکا وه‌بیری هاته‌وه زیندانییه‌کی خه‌لکی لاتقی (٥) له خه‌وگه‌ی ژماره حه‌وت پیتی گوتبوو نه‌مرۆ پیش

سەرژمبیری به یانی بۆ کرینی تووتن سهری لیهه لینی. به لآم شوخۆف بیری ئه وه نده هالۆز بوو، به جارێ ئه وهی له بیر چووبۆوه. لاتقییه که دویشهو کیسه تووتنیکی زلی بۆ هاتبوو که زهحمهت بوو تا سبهینی په لکیکی لی وه مینی. تا مانگیکی دیکهش تووتنیان بۆ نه نارد. تووتنه کهشی خوش بوو، نه رم و بۆندار.

شوخۆف دلێ ده خیله وه هات. برستی له ئه ژنۆیان برابوو. ئاخۆ دهیتوانی سهردانی خه وگه ی ژماره ههوت بکا؟ به لآم تازه دوور و نزیکي ده مانگا بپوو، بۆ به به پلکانه کانی هه لگه پرا. به فر له ژیر پیتی کره ی ده هات.

راپهوی نه خوشخانه پاک و خاوین بوو، وه کو جارن. هیند پاقر بوو شوخۆف نهیده ویرا پیتی تینی. دیواره کانی سپیکارییه کی وه ک شووشه و ابوون و میزو کورسیه کانی هه روا سپی بوون.

دهرگه ی ژووری نووسینگه داخرا بوو. پزیشکه کان هیشتا له خه وه هه لنه ستا بوون. یاریده دهریکي پزیشک که لاویک بوو به ناوی نیکۆلای قدۆشکین، له پشت میزیکي خاوین و ریک و پیک له ژووری خزمه تکاره کان دانیشتبوو، ئاودامانیکی له بهردابوو ده تگوت به فری به کسه وه یه. خه ریکی نووسینی شتیکی بوو.

که سی تری لینه بوو.

شوخۆف ته په که ی داگرت: ده تگوت به رامبه ر به کار به ده ستیک راوه ستاوه. چه شنی زیندانییه کی فه قیرۆکه، وای ده نواند ته ماشای نووسینه کانی ناکا. به لآم نهیده توانی سهیری ئه و شته نه کا که نه ده با بیبینی. قدۆشکین به خه تیکي جوان و دیری راست شتیکی یادداشت ده کرد. هه ر دیریکي راست له ژیر دیری تر و به مه ودايه کی وه ک یه ک له سه ر په ری کاغه زه که وه به پیتی درشت ده ست پیده کرد. شوخۆف به سیله چاویک تیگی یی ئه و نووسراوه یه فری به سه ر کاروباری ئیدارییه وه نییه.

شه رمنۆکانه، وه ک ئه وه ی سوالی شتیکی له نیکۆلای بکا، گوتی: «نیکۆلای سیمونۆچیچ... گوی بگره، من نه خوشم...» نیکۆلای سهری له سه ر کاغه زه که هه لگرت. به چاری مات و بیحاله ته وه سهیری کرد. ژماره ی نیکۆلای له بهر ئاودامانه سپییه که ی دیار نه بوو.

«ئهدی بۆ ئیستا دیتی؟ دوینی شهوی بۆ نه هاتی؟ خۆت ده زانی به یانیان نه خوش

وه رناگرین. ده میکه ناوی نه خوشه کانه مان داوه ته به شی به رنامه ریژی.»

شوخۆف ئه وانه ی هه موو ده زانی و ده شی زانی ئه گه ر دوینی شه ویش هاتبا هه ر وایان پیده گوت.

«به لآم نیکۆلای.. سهری شه و که ده بوو بپم، ئه و ده م حاله م خراب نه بوو.»

«ئهی ئیستا نه خوشی.. کویت دیتی؟»

«ئه گه ر راست ده وی جیگایه کی تایه تیم نایه شی، به لآم هه موو له شم کوتراوه.»

شوخۆف له و که سه انه نه بوو که په یتا په یتا خۆیان نه خوش ده کردو هه میشه له ده مانگا بوون. نیکۆلای ئه مه ی چاک ده زانی. به لآم به یانیان دهیتوانی پشودان بۆ دوو که س بنووسی و بۆ دوو که سه که شی نووسیوو. ناوی دوو زیندانییه که له لیستی نه خوشاندا له ژیر شووشه سه وه زه که ی سه ر میز ده بینرا. هیلیان به بندا کیشا بوون.

«ده بوو زوتر هاتیای. به ره به ری سه ر ژمبیری هاتوی، به خۆراییه. مه حاله. ها بگره بزانه م.»

یاوگریکي له شووشه ده رهینا. ئاوه کیی دژی چلک کردنی له سه ری پاک کرده وه دایه شوخۆف. شوخۆفیش له ژیر هه نگلی خۆی نا.

شوخۆف له سه ر نیمکه تیکي په نا دیواره که دانیشت. به ئاسته م قوونی وه سه ر لپیوی نیمکه ته که دابوو، به لآم ئاگای له وه بوو ئاوه ژوو نه بیته وه. هه رچه ند له و کاره دا چ مه به ستیکي وای نه بوو، به لآم شیوه ی دانیشته که ی وای نیشان ده دا که له رووی ناچار بییه وه تووشی نه خوشخانه بووه و چاوه روانییه کی زۆری نییه.

نیکۆلای دهستی به نووسین کرده وه.

نه خوشخانه له په نایه کی لچه پی ئۆردووگا دروست کرابوو. هاتوچۆیه کی ئه وتۆی به سه ره وه نه بوو. له نه خوشخانه گویت له هیچ ده نگیک نه ده بوو. چرکه چرکی هیچ کات ژمبیریک نه ده هات. زیندانییه کان نه ده بوو کات ژمبیریان پیتی. ته نانه ت خرته ی مشکیش له کونی دیواره وه نه ده هات. له نه خوشخانه گورپه یان راده گرتن و قریان له مشکان خستبوو.

بۆ شۆخۆف دانىشتان لەو ژوورە پاک و خاوینە غەنیمەت بوو. لەو شۆینە بێ قەرە و رووناكەدا دەیتوانی پینچ دەققەى رەبەق، بەكەیفى دلئى خۆى، بى ئەوەى تووشى بىنگار بى، لەسەر كورسىيەك پال بکەوئ. سەيرىكى دیوارەکانى کرد، هیچ شتىكىيان پینو نەبوو. چاوتىكى بە كەوايەكەى خۆیدا خشاند، ژمارەى سەر سىنگى پاک ببووه و پاسەوانەكان چاویان پینكەوتبا لە چالە رەشیان توند دەکرد. دەبوو بردبای ژمارەكەى بۆ بنووسنەوه. دەستە خالییەكەى بە دەموچاويدا هیئا. زوور و دپ بوو. دوا جار دە رۆژ لەمەوبەر بوو كە لە حەمام ریشى تاشیبوو. فەرقى چ بوو، سى سبەى دەچوونەوه حەمام و دەیتوانى ریشى بتاشى. راوستان لە نۆرەى سەرتاشخانەدا، وەخت بەفیرۆدان بوو. لیرە بۆ كى خۆى تاس و لووس كەردبا؟

شۆخۆف هەروا كە لە تەپلە سپى و خاوینەكەى نىكۆلاى رامابوو، نەخۆشخانەى سەربازى سەر چەمى «لۆقات» ى هاتەوه یاد. چەندىن جار بە شپۆهلاكى برىندارەوه چووبوو ئەوى و هەموو جارى-چ گەوجیتىبەك- بۆ خۆى گەرابۆهە بىكەكەى، لە حالىكدا دەیتوانى پینچ رۆژى تەواو خۆى بخا.

ئىستا تاقە ئاواتى ئەوهبوو چەند حەوتوو نەخۆش بکەوئ. نەخۆشییەكى مەترسیدارى وا نا تووشى نەشتەرگەرى بى، هەر هیئەندە لە نەخۆشخانە بىخەن. بیری كەردەوه لەسەر تەخت لى رادەكشى. سى حەوتوو خەپ بۆى دەخەوئ، ئەو شۆرباوه بىتامەى نەخۆشخانەشیان دابایە قەیدى نەبوو.

پاشان بیری كەوتەوه كە ئىستا لە نەخۆشخانەش نایەلن زىندانى هەدا بەدا. لەگەل دوا تاقمى زىندانىيان، پزىشكىكیش هاتبووه نۆردوگا، «ستىپان گریگۆرىچ»، كابرایەكى قۆردەماخى هەراش كە نە بۆ خۆى دەحەجمى و نە دەیهیشت نەخۆشیش بەسەیتنەوه. هەر نەخۆشىك خۆى بەسەر پینوگرتبا، لیرە و لەوى، لە دەورووبەرى نەخۆشخانەدا، بىنگارى پیدەکرد. باخچە لیدان، شوورەكیشان، كیشانەوهى خۆل بۆ گۆلدان، زستانانىش هەمیشە بەفر بۆ مالىن هەبوو. دەیگوت كار باشتىرین دەرمانى هەموو دەردانە.

ئەوى ئەو كابرایە بە گویدىدا نەدەچوو ئەوه بوو كارى زۆر، ولاخیش سەكەت دەكا. ئەگەر ئەویش وەك زىندانىیەكان تووشى بىنگارى خۆل كیشانەوهیان كەردبا تا زمانى دەكیشا، بىگومان زمانى خۆى گرى دەداو شىوازی لە خۆ دەرهیتراوى كار-دەرمانى لەبیر دەچۆه.

نىكۆلاى هیشتا دەینووسى. بىگومان خەرىكى نووسىنى شتى خۆى بوو. شىعەرىكى پاكئووس دەکرد كە شەوى پینشو نووسىبووى و بەلئىنى دابوو ئەمرو پینشانى «ستىپان گریگۆرىچ» ى پزىشكى نەخۆشخانەى بەدا. نىكۆلاى بە فیتى ستىپان گریگۆرىچ (ئەمەش تەنیا لە نۆردوگا دەكرا) خۆى وەكو یارىدەدەرى پزىشك پى قەبلاندىبوون و لە نەخۆشخانە لەبەردەستى ئەودا كارى دەکرد. ستىپان گریگۆرىچ فیری ئەوهى كەردبوو دەرزى لە دەمارى زىندانىيانى كۆل رابكا، كەس بە خەيالیشیدا نەدەهات كە نىكۆلاى قەدۆشكىن هەر فرى بەسەر ئەو كارەوه نەبى. نىكۆلاى لە كۆلئى ئەدەب دەیخوئند و دووهم سالى خوئندى بوو كە گىرا. ستىپان گریگۆرىچ-ى پزىشكى نەخۆشخانە پى گوتبوو هەر شتىكى لە دەرهوه نەیتوانیوه بىنووسى، با لیرە بۆ ئەوى بنووسى.

دەنگىكى كزەلۆكە كە نیشانەى سەرمىرى بەیانى بوو لەو دیو پەنجەرە دوو تاكەكەوه دەبىسترا. پەنجەرەكان سەهۆلیان بەستبوو. شۆخۆف هەناسەیهكى هەلكیشا و هەستا. هیشتا تاي لى بوو و تەزووى بە لەشیدا دەهاتن. بەلام وەرگرتنى پشوو بۆ نەچووبوو سەرى. نىكۆلاى یاوگرەكەى لى وەرگرتەوهو سەيرىكى كەرد.

«ئا، بە لەقە لەق گەبەوتە سى و حەوت و دوو لە دە. ئەگەر سى و هەشت با، قسەم پینەدەما. من ناتوانم پشوت بەمى. بەلام دەتوانى لیرە وەمىنى تا دوكتۆر دى و چاوت لیدەكا، دیارە وەبالی مانەوهش لە مىل خۆتە. ئەودەم ئەگەر بۆى دەرکەوت بىحالى پشوت دەداتى، دەنا دەگىرتى. ئەگەر بە من دەكەى وا چاكە بچىهوه سەر كارى خۆت.»

شۆخۆف هیچ دەنگى نەکرد. سەرىشى نەلەقاند. تەپلەكەى لەسەر نایهوهو و دەدەرکەوت. پىساوى سەرمابردەلە نابى چاوهروانى شتى خىرى لە دەستى یەكىك بى كە خۆى لەجىگای گەرم و نەرمدايه.

***

هەواى ساردى دەرى لە دەموچاوى شۆخۆفى دا. تەم پشوو سوار كەرد. كۆخە سوارى سەرى بوو. لەو سەرمای بىست و حەوت پلەى ژىر سفرە دا هالاوى لەشى لە سى و حەوت پلەى ژوورووى سفرى هەلبواردبوو. دەبوو لىنگى لەبەر بچەقینى.

بەرە و خەوگە دایە غاردان. حەوشەكە بە جارى چۆل ببوو. زىندەوارىك بە دەرهوه نەبوو.

به لّام دلّی خۆبان به وه خۆش ده کرد، به شکوو ئەمڕۆ سەرژمێرییان نه کەن. ئەو پاسه وانانە ی زیندانییەکانیان دەبردنە شوینی کار، له ناو کۆلیتە گەرمو گۆرەکانیاندا چەک به دەستەوه، و پێشگیاکانیان دەدان. بۆ ئەوانیش راونستان له ناو بورجی پاسه واناندا، ئەویش به و سەرماو سه خەلته، کارێکی ئاسان نه بوو. کاربه دەسته کان له پازگای گه و رهدا سوپه کانیاکان پتر نیل دەدان. ئیشگه رەکانی ژووری پاسه وانانی دوا جغاره کانیاکان ده کیشان و ئینجا ده هاتنه درێ تا خه و گه کان به سەر بکه نه وه.

زیندانییەکان که ئیستا کۆنه په رۆیان له هه موو گیانی خۆبان وه پێچا بوو و سەر و په تکیکیان له ناو قه دی خۆ گری دابوو، به چرو چاوی داپێچراو که هەر چاویان به دره وه بوون، چه کمه هه لکیشا، به ئارامی و پیلووی لیکنراوه وه له سەر ته خته کانیاکان راکشایوون. چەند ده قه به کی دیکه ی ما بوو سه رده سه کان بنه رپێن: «هه موو تان بۆ دره وه!»

له و خه و گه به که ده سه ته ی شوخو فیشی تیدا ده خه وت، زیندانییەکان خه ونوو چکه ده یردنه وه. ته نیا پا قولۆ-ی یاریده درێ ده سه ته، به ئاگا بوو. له کاتێکدا لیه و کانی ده جو لانه وه، به قه له مێکی دار خه ریکی حیساب کردنی شتیک بوو. ئالیوشای با پتیس، هاوسیکه ی شوخو ف، پاک و خاوین له جیگا که ی خۆی، ده فته ریکی ده خوینده وه که نیوه ی ئینجیلی لی نوو سیبو وه.

شوخو ف به بیدهنگی چووه لای ته ختی پا قولۆ. پا قولۆ سه ری هه لبری و پرسی: «وا دیاره هەر ماوی ئیشکان دنیسو فچ، نه یانگرتی؟» ئەوه داب و ده ستووری ئۆکرانییه کان بوو که ناوی ته وای مرویان هه لده دا. له ئۆردو و گاش ئەو دابه ی خۆیان له ده ست نه دا بوو. پا قولۆ جیره ی نانی شوخو فی له سه ر مێزه که هه لگرت و وپی دا. ئۆزیکیان شه کر به سه ر نانه که دا کرد بوو.

شوخو ف گه رچی په له و دلّه را و که شی بوو، به لّام به هه مان له بزێ به ئە ده پانه وه وه لامی دایه وه. (یاریده درێ سه رده سه ته ش کاری به ده ست بوو و ته نانه ت له فه رمانده ی ئۆردو و گاش زیاتر ده ی توانی به دردو مه رگی زیندانی رابگا) شه کره که ی به لیوان ماشته وه، زمانی ره نانه که خست و خاوینی کرده وه. پێیه کی له سه ر قه راغی ته خته که داناو خۆی هه لپێنا تا ته خته که ی ریکو پیک بکا. هەر وا که سه رده که وت چاویکی له

نانه که کرد، سه نگ و سووکی کرد تا دلنیا بی لپی که م نه بو ته وه. شوخو ف له و زیندان و ئۆردو و گایانه دا هه زاران جار جیره ی نانی وای وه رگرتبوو، ئە گه رچی تاقه جاریکیش به ته رازوو نه یکی شایبوو، له وه ش شه رمنتر بوو له سه ر مافی خۆی به جواب بی، به لّام وه ک هه موو زیندانییەکان له مێتر بوو ده یزانی جیره ی نانه که ی ته وای نییه. ئەو جیره به هه میشه که م بوو. به لّام مرۆ ته نیا هه زی ده کرد بزانی چه ندی لی پاشقول ده دن. بۆیه هه موو جارێ که جیره که یان ده دایه، به ده ست هه لیده سه نگان دو له به ر خۆیه وه ده یگوت: «ده لپی ئە ورۆ به شی من زۆری که م نییه.» شوخو ف له دلّی خویدا گوتی: «بیست گرامی که مه» و نانه که ی له ت کرد؛ له تیکی له و گیرفانه ناخنی که به په رۆیه کی خاوین له که وایه که ی نابوو. (کارخانه گیرفانی له که وای زیندانیاکان نه ده نا) بیری کرده وه له و ماوه کورته دا ئەو له ته نانه بخوا که له گه ل شیبوی به رچایی نه یخواردبوو، به لّام خواردنیک به په له په ل قووتی بده ی به که لکی چی دی؟. نانه که ش خه سار ده بوو و پێشی تیر نه ده بووی. بیری کرده وه ده نیو چه مه دانیی ته خته که ی بی، به لّام هاته وه یادی که خزمه تکاره کان چه ند جار له سه ر دزی ته مبیج کراون. خه و گه شاری بی دره وازه بوو. که وایو ده بوا جیه کی با شتر په یدا بکا. ئیشکان دنیسو فچ چه کمه کانی دا که نندن. به سه ر نه چه وه پێپێچ و که چه که که ی له نیو نان و به پینخواسی وه سه ر ته خته که ی که وت. دۆشه گه که ی کونیک تیببوو، قامکی ده به ر نا و زار که که ی کوشاد کرده وه، نانه که ی ده ناو پرره ی دۆشه گه که نا. ته په له که ی له سه ر کرد و درزی و ده زوویه کی لی ده رپنا. (ده رزی و ده زووه که ی به سه ر نه چه وه له ته په له که ی را کردبوو، چونکه ده یانپشکنین، جاریک درزی له ده سه تی موفه تیشیک راجوو، دینی له کن خۆی نه ماو وه ختا بوو به مستان داگرتیه سه رو گوتیلاکی شوخو ف) به سی ته قه لان زارکی کونه که ی دروویه وه. له و کاته دا شه کر له ناو ده میدا توابۆوه. هه موو قالبی ده له رزی. سه رو به ندی ئەوه بوو نه ره ی موفه تیشیک له ناو ده رگاوه بی. په نه چه کانی وه ک و دوده له کاردا بوون و بیری ئەوه ی پاشان چ بکات به جاری نیگه رانی کرد بوو.

گوتی له ورته ی ئالیوشا بوو که خه ریکی خوینده وه ی ئینجیل بوو. (ئەو با پتیس تانه بو پڕوپاگه نده ی خۆیان هه موو هه لیکیان ده قوژته وه): «با پیانو کوژ و دز و بوو ده له تان له ناو دا نه بن، هه روه سا ئەوانه ش که له سه ر کاروباری خه لکی ده بینه سیخو ر. به لّام ئە گه ر به کیکیان له سه ر ئەوه ی پرو اتان به مه سیحه ئازار بدری، نابیی هه ست به شه رمه زاری

بكا، به لكو ده بچ بهو به شهی خوی خوی پیتی رهوا فه رموه، شوكرانه بژیر بی.»

نالیوشا پیاویکی زیرهک بوو. کهس نه ییده زانی کتیبی دوعاکهی له چ که لین و قوژبنیکدا ده شاریتته وه که تا ئیستا هه رچه ند خه و گه یان سه نگ و سووژن دابوو، نه یاندۆز بیووه.

هه ر بهو له سه ره خوی و گورجییه وه خوی به میله ی ته خته که یه وه هه لواسی و دهسته وانوه جووته پیپیچیکی ته نک و، په تکی ناوقه دی و کۆنه په رۆیه کی لاسکداری له بن دۆشه گه که ی ده رهینان. دۆشه گه که ی به ده ست لیک و لووس کرده وه. (پرره ی نیو دۆشه گه که وه ک گلمتکی لیها تبوو.) به تانییه که ی به سه ر دادایه وه، بالیفه که ی له جیی خوی داناهو به پیخواسی له ته خته که هاته خوارۆ و خه ریکی لیها لاندنی پیپیچه کانی بوو. له ژیره وه پیپیچی نو ی و له سه ر ئه وانیشرا پیپیچه کۆنه که ی له زندی به ست.

سه ردهسته یه ک به خو ئحمیکی کرد و نه راندی: «خه و به سه، دهسته ی سه د و چوار، بۆ ده ره وه!»

هه موویان به خه و الوویی و به ده م باویشکانه وه به ره و ده رگا که چوون. سه ردهسته نزیکه ی نۆزده سالی له ئۆردوگا راباردبوو و ده بزانی که نگی دهسته که ی وه در بنی. که ده بگوت «بۆ ده ره وه!» جه نگه ی رۆیشتن بوو.

زیندانییه کان کړوکپ و به هه نگاوی قورس به دوا ی یه کدا ده چوونه راره وه که وه له نیو ده رگه ی ده رتیرا پییان ده نایه سه ر پلیکانه کان. ئینجا سه ردهسته ی بیستیش دوا به دوا ی تیۆرین گورانندی: «هه مووتان بۆ ده ره وه!»

شوؤف تازه خه ریک بوو له سه ر پیپیچه کانه وه چه کمه ی هه لده کیشان. ئینجا له سه ر که واهه پالتوکه ی ده به ر کردو په تکه که ی له ناوقه دی به ست. (قایشی ناوقه دیان له زیندانییان ده ستاند، له ئۆردوگای تاییه تدا قه دهغه بوو.)

ئیتتر هیچ کاریکی نه مابوو، خوی گه یانده وه ئه و ئاخه که سانه ی خه ریک بوون وه در ده که وتن. زیندانییه کان که هه موو گیانی خو بان داپیچا بوو، به زه حمه ت لاقیان هه لده هاته وه. تاک تاک، بی ئه وه ی کهس تالوکه ی بی، له ده رگا ده چوونه در، له ده ری ته نیا کرپه ی چه کمان ده هات که به فری ده په ستا و ته وه.

ولات هیشتا تاریک و نووته ک بوو، به لام به ری رۆژه لات سوور هه لگه رابوو. ته زوویه کی ساردی ده هات. سه خله تترین ده می رۆژ بوو. ئه و کاته که مرۆ ده بوو بۆ سه ر ژمییری به یانیان له نیو ریزدا رابوه ستی، له و سه رماو تاریکانه داو به هه ناوی به تاله وه. زمانت له ده مدا سپ ده بوو. تا قه تت نه بوو له گه ل کهس بدوی.

پاسه وانیک په یدا بوو. گوئی: «باشه تیۆرین، چه نده ده بی چاوه نواری تۆ بین؟ دیسانه وه وه درهنگی که وتی.»

کابرا ره نگبوو بتوانی شوؤف چاوترسین بکا، به لام ده ره قه تی تیۆرین نه ده هات. تیۆرین له و سارد و سه رمایه دا تا قه تی نه بوو ده می له ده م بنی. بی ئه وه ی وه لامی بداته وه لیی چوه پیشی. ئه فرادی دهسته ش به دوا ی ئه ودا ریچکه یان به ست: تلپ، تلپ، کرپ، کرپ.

دیار بوو تیۆرین دووگه به رازی دابوه کابرا، چونکه دهسته ی سه د و چوار هه ر له جیگا که ی جارن راهه ستان. کاری کۆمه لگه ی نیشته جیکردنی ئیستراکی که و تبووه ئه ستوی دهسته یه کی کلۆلی تر. ته ح، ئه مرۆ له وی چ تۆف و زمه ره بریکه، له و سه رمای بیست و حه وت پله ی خواره وه ی سفر و ئه و کزه بایه ی ده هات، به بی هیچ ئه نوایه ک.

هه رچه ند چه ورکردنی سمیلی پیاوانی به نامه ریژی، دووگه به رازیکی فره ی گه ره ک بوو، به لام سه ردهسته به شی ئه وه نده ی ده ست ده رۆیی نه به لئ په کی ورگی خو شی بکه وی. کهس له ده رتیرا هیچی بۆ نه ده نارد، که چی قه تیش دووگی لی نه ده پرا. هه موو جارۆ له جه نگه ی خویدا یه کیکی دهسته که، دووگی زیاده ی خوی ده دایه.

ئه وه تاکه ریگای مانه وه بوو.

باشموفه تیش چاویکی له ته خته که ی دهستی کرد و گوئی:

«ئه مرۆ نه خو شیکت هه یه و بیست و سی که سیش لیرن. وایه تیۆرین؟»

تیۆرین سه ری له قاند و گوئی: «بیست و سی که س.»

کتی نه هاتبوو؟ «پانتیلیف» له وی نه بوو. سندان له سه ری دا! چه چه پیک که وته نیویان. پانتیلیفی قه حبه دایک، دیسان خوی له کار دزیووه. عه له می لی نه بوو، ئیستا له کن

ئەفسەرى ئاسايش بوو و داخوا خەربكى ئەو بوو بۇ يەككى تىدەچاند.

لە جەنگەى كاردا لە دوويان دەنارد. جارى وابوو سى سەعات لە لای خوڤيان گليان دەدايهووه كەس لەو كەين و بەينه نەدەگەيى. ئەو خوڤ دزبنهوانەيان بە نەخوشى بۇ حەساو دەکرد.

زىندانىيەكان بە خوڤ و پالتوكانىانەو ئەو ناوہيان رەش ھەلگىرئابوو، دەستەكان لە چاوەنۆرى پشكەنيندا، تىكەوہيان داويشت.

شۆخۆف ژمارەكەى وەبىر ھاتەو كە دەبوو بردباى بۆى بنووسنەووه لە ئاپۆرەكە جوئ بۆوہ. يەك دوو كەس لە لای نىگاركىتەكە نۆرەيان گرتبۆوہ. شۆخۆف چوو لە پەنايان راوہستا. ئەو ژمارەيە بۆ زىندانى ھەر بەلا بوو. پاسەوانەكان لە دوورەوہ دەيانتوانى ژمارەكەى يادداشت بکەن و ئەگەر پاك بباوہ و زىندانى لە بىرى چووبا بينووسىتەوہ، حەپسى تاكەكەسى مسۆگەر بوو.

لە ئۆردوگا سى زىندانى نىگاركىتەكە بوون. بۆ كارەدەستانى سەرەوہ بە خوڤرايى تابلۆيان دەكىشانەووه لە كاتى سەرژمىرەكردى بەياناندا ژمارەى زىندانىيەكانيان دەنووسىنەوہ. ئەمىرۆ نۆرەى پىرەمىترەدەكە بوو كە رىشى ماشو برنجى و تەنك بوو. كە ژمارەى كلاوى دەنووسى لە قەشەيەك دەچوو خەربكى چەوركردى ھەنيەى مرۆف بى. بە فلچە ژمارەيەكى دەنووسى، ئىنجى ژمارەيەكى تر و پاشان ھووى لە سەرى قامكەكانى دەکرد. جووتىك دەستەوانەى تەنك و تەنگى ھەبوو، دەستى تىدا كۆل ببوون.

ژمارەى «ئىس-۸۵۴»ى لەسەر كەوايەكەى شۆخۆف نووسى. شۆخۆف ھەروا پەتەكەكەى ناوقەدى بەدەستەوہ زەحمەتى بەستنەوہى وەبەر خوڤى نەدەدا، لەبەر ئەوہى زۆرى نەمابوو بگاتە موفەتەيشەكان- گەرايەوہ لای دەستەكەيان. لەپرىكا چاوى بە سىزار، يەكئ لە ئەفراى دەستەكەى كەوت كە جغارەى دەكىشا. سىزار سەبىلەى دەكىشا، بەلام ئىستا جغارەيەكى بە لالىوبەوہ بوو، ئەگەر بەخت يار بوايە شۆخۆف مژىكى وەگىر دەكەوت. بەلام ھىچى نەگوت. لەپەناى راوہستا، ئاورى وىدا و سىرەى داہە.

واى دەنواند ھۆشى لەو نىيە، بەلام لە بنەرەتدا سىرەى داوبۆيو دەيدى بە ھەر مژىك كە لە جغارەكەى دەدا (سىزار لەگژ فەكران راچووبوو و جار ناچار مژىكى لىدەدا) ئالغەى سوورى

سووتووهكەى نزمتر دەبى و ئاگر لە قوونچكى جغارەكە نىزىك و نىزىكتر دەبىتەوہ.

لەو ئان و ساتەدا تەرح و دیدارى فتيۆكۆفى شپەخۆرىش پەيدا بوو، لە پىش سىزار چەقى و بە حەسرەتەوہ چاوى لە دەمولەوسى برى.

شۆخۆف پەلكە تووتنىكىشى پىنەمابوو، تا شەويش ئومىدى نەبوو دەستى بکەوئ. ئازاى لەشى دەچىرىكاند و ئاواتەخواز بوو ئالغەى سووتووهكە نەگاتە قوونچكى جغارەكە. لەو جەنگەيەدا رزگار بوونى خوڤى سەربەسەر بەو قوونچكە جغارەيە دەدا، بەلام نەشىدەتوانى وەك فتيۆكۆف ملی بەلارەوہ بنى و چاوى لە زارى خەلكى بىرئ.

***

سىزار چىشتى مجبۆرى ھەموو رەگەزان بوو. پىياو نەيدەزانى يۆنانىيە، جوولەكەيە يان قەرەجە. تەمەنى زۆر نەبوو. پىشەى فىلمسازى بوو و بەر لەوہى يەكەم فىلمى تەواو بكا گىرابوو. سمىللىكى رەش و ئەستوورى پىوہ بوو. ھەتا تەرحى لە وىنەى سەر دۆسبەكەى بكا، سمىللىان پىنەتاشىبوو. فتيۆكۆف كە چىدى خوڤى پى رانەدەگىرا لىكى دەمى قووت داہەوہ گوتى: «سىزار ماركۆفيچ، مالتە، مژىكەم وئ بدە!» دەموچاوى وەك چەوہندەر سوور ھەلگەرايوو.

سىزار برۆى ھەلگىشان- برۆى بۆ چاوەكانى ببوونە كەپر- سەبىرئكى فتيۆكۆفى كرد. لە داخى لاكىشان سەبىلەى دەكىشا. لەبەر ئەوہش نەبوو دلئى تووتنى نەيە، بەلام حەزى نەدەكرد لە كاتى جغارەكىشاندا ھىچ كەس ھەوداى خەيالئى لئى بىسىتئى. دووكەلئى جغارەكە بىرى دەوروزاند و كەلكەلەى سەبىرى بەمىشكىدا دەھاتن. بەو حالەشەوہ تەواو جغارەى دانەدەگىرساند بە ھەمووان چاويان تىدەبرى و بەزمانى بىزمانى، سوالى قوونچكى جغارەكەيان لىدەكرد.

سىزار بە لای شۆخۆفدا وەرسوورا و گوتى: «ھا بۆ خوڤ، ئىشان دنيسۆفيچ!» بە قامكى شادە قوونچكە جغارەكەى لە مۆدە گچكە كارەبايەكەى دەرتنا. شۆخۆف راچەنى (وەك بلىئى ئاگای لە ھىچ نەبئى و سىزار ھەروا لە خوڤە جغارەكەى دايتئى) و بەسوپاسەوہ، بى سى و دوو لىئى وەرگرت و دەستەكەى ترى وەبەر گرت. سىزار مۆدەكەى وئ نەدابوو، بەلام شۆخۆف ئەو كارقايمىيەى سىزارى لە دلئى گران نەھات. (دەمى ھەندىكان خاوپنە و

دەمى ھەندىكانىش بۆن ھەرنابھوت و بۆدېرنى لىتوھ دى) ئەنگوستە قەلشىوھەكانى بە ئاۋرى قوونچكە جىغارەكە نەدەزورائەوھ. لە ھەموۋى خۆشتەر ئەوھ بوو لە قەوچى فتيۇكۆفى شەخۆر دابوو. دەيتوانى تا تىنى جىغارەى دەگاتە لىوان ھەر مژى لىبىدا.

م م م... ئەو دووكەلە دەتگوت دە ئازاى ئەندامە تامەزرۆ و برسىيەكانى مردوھ. سەرى لە گىژەوھە ھات و ئەژنۆى سست بوون.

لەو جەنگە خۆشەدا بوو بە ھەرا:

«فانىلەكانمان لەبەر دەردىن...!»

ژىۋارى ئۆردوگا ھەر ئەمە بوو. شوخۆف بەو شتانه تەقەشى لەسەرى نەدەھات. تا دەھاتى پشويەكى رەھەت بدەى، بەرىنگيان پىدەگرتى.

بەلام فانىلەكانمان بۆ؟ فەرماندە خۆى فەرمانى ئەو پشكىنەى دابوو... نا، بىن و نەبى شتىك لە ئارادا يە...

دوو دەستەيان ماپوو نۆردەيان بى. ئەفراى دەستەى سەد و چوار ھەموو چاۋيان لە ستوان قۆلكۆفى، ئەفسەرى ئاسايش، بېبىوو. لە فەرماندەبىيەوھە ھاتىوو و بە دەنگى بەرز فەرمانىكى بە پاسەوانەكان دەدا. پاسەوانە خوتپىلەكان ئىستا لە لاي ئەو ۋەك سەگى ھارىان لىھاتىبوو. سەرىپاسەوانەكە نەپاندى:

«فانىلەكەت داكەنە!»

***

دەيانگوت تەنانت فەرماندەش لەو قۆلكۆفىيە دەترسى، چ جاي پاسەوانەكان. قۆلكۆفى ناۋىكى پېر بە پىستى خۆى بوو^(۶). بەو چاۋوانەبىيەوھە كە دەتگوت چاۋى گورگن لىت رادەما. رەشتالەبىيەكى مرومۆچ بوو. خۆى بە گشت شوپىنكىدا دەكرد. لە پىتكا لە پشت خانوۋىكە قوت دەبۆو و بەسەر زىندانىدا دەبىشپاندى: «بۆ لىرەى؟» مرۆ لە ھىچ كۆى لە چنگى دەرنەدەچوو. تا ماۋەبىك قۆلكۆفى بە قەمچىيەكى لە چەرم ھۆنراۋ كە بەقەد دەستى درىژ بوو لە ناۋ ئۆردوۋگادا دەخولايەوھ. دەيانگوت بەو قەمچىيە لە پاسەوانان دەدا. لە كاتى سەرژمىرى شەواندا لە پشت سەرى زىندانىيەك قوت دەبۆو، قەمچىيەكى

لە پشت مى دەسەرۋاند و دەبىگوراند: «بۆ ناۋ رىزەكە بۆگەن!» كەس نەدەوتىرا لا بىكاتەوھ. ئەو زىندانىيەى قەمچىيە ۋىدەكەوت دەستى بە لاملىيەوھ دەگرت و خوتنەكەى دەسرىيەوھ لە ترسى زىندانى تاكەكەسى ورتەى نەدەكرد.

بەلام ئىستا، لەبەر كۆمەلە ھۆكارىك، قۆلكۆفى ئىتر قەمچىيە ھەلنەدەگرت.

***

لە كاتى سەرماۋ سۆلدا، پشكىنى بەيانىيان زۆر درىژ نەدەكردەوھ، بەلام شەوانە موۋيان لە ماست دەردەكيشا.

زىندانىيەكان پەتكى ناوقەد و قۆچەى پالتۆكانىيان كىردبوونەوھ. بە پىنج رىز دەچونە پىش و پىنج پاسەوان چاۋروانىيان بوون. دەستىيان لە پالتۆ و كەۋاى زىندانىيەكان دەگىرا. گىرفانىيان دەپشكىنەن (تاقە گىرفانى پانتۆل). دەستەوانەكانىيان ئاۋەژوو دەكردنەوھ ئەگەر شتىكىيان تىدا دۆزىيانەوھ يەكسەر دەريان نەدېئا، بەلكو دەپانىرسى: «چت لىرە ناۋە؟» ئىنجا تا بۆيان كرابا پشكىنەكەيان دەگنخاند.

بەو بەيانىيە چ شتىكىيان لەناۋ جلوبەرگى زىندانىدا دەدۆزىيەوھ؟ لە چەقۆ دەگەرەن؟ خۆ كەس چەقۆ ناباتە دەرى، لە دەرىرا دەپانەپىنايە ئۆردوۋگا. بەيانىيان تەنبا دەپانىۋىست بزانت كى بۆ راكردن خواردى زىادەى پىيە. ماۋەبىك بوو دلىان لەو نانە دەترسا. ھەر زىندانىيەى دووسەد گرام جىرەى فراقىنى خۆى ھەبوو. ئەوكاتە فەرمانىك دەرچوو كە ھەر دەستەو سىندوۋقىكى دار بۆ ئەفراى خۆى دروست بكاۋ نانى ھەموۋانى تى باۋىن. كەس نەيدەزانى قازانچى ئەو كارە لە كوتدایە. تەنبا لەوانەبوو بىانەۋى ژىيانى زىندانىيەكان لەۋەى كە ھەبوو تالتر بكن و پىترىيان ئازار بدەن. نانى جىرەى خۆت بە قەپالتهبىك نىشانە دەكرد و دەتھاۋىشتە ناۋ سىندوۋقەكەوھ. بەلام ھەموو نانەكان ۋەك يەك واپوون. نانىكى سەرگوۋى خوراۋ.

ئىنجا ھەمىشە دلەراۋكەى ئەۋەت بوو نەكا نانەكەى خۆت دەست نەكەۋىتتەوھ، جارى واپوۋ كار دەگەيشتە شەپ و پىكەلپىرژان. رۆژتىكىان سى زىندانى بە لۆبىيەك لە كارگاي بىناسازىيەوھ رايانكرد و سىندوۋقىكىيان دەگەل خۆيان برد. ئىنجا بە فەرمانى سەرۋە سەردەستەكان سىندوۋقەكانىيان بردنەوھ ژوررى پاسەوانى و دىسان مەسەلەى نانەكە ۋەك خۆى لىھاتەوھ.

به‌یانیان له‌بهر شتیکی تریش له‌شیان ده‌پشکنین، نه‌کا یه‌کینک له ژئیر به‌رگی ئۆردووگاوه جلی خۆی له‌بهرکردبێ. له‌میتزبوو ئه‌و جلانه‌یان لێ ئه‌ستاندبوون و پیتیان گوتبوون پاشی نازاد بوون و پیتیان ده‌درینه‌وه. به‌لام تا ئیستا هیچکەس پیتی له‌و ئۆردووگایه‌ نه‌بردوه ده‌ری. مه‌به‌ستیکی دیکه‌شیان دۆزینه‌وه‌ی نامه‌بوو-نامه‌یه‌کی وا که به‌ نه‌یتی له ئۆردووگارا نێردرا با ده‌ری و گه‌یشتبا ده‌ست خه‌لکی نازاد-و ئه‌و جارانه‌ی مه‌به‌ستیان نامه‌بوایه‌ پشکنینه‌که تا نیوه‌رۆیه‌ی ده‌خایاند.

قۆلکۆفی به‌سه‌ر موفه‌تیشه‌کاندا گوران‌دی که به‌ وردی بیانگه‌رین، ئه‌وانیش ده‌سته‌وانه‌یان له‌ ده‌ست ده‌ره‌یتان. فه‌رمانیان به‌ زیندانییه‌کان دا که‌واکانیان دا‌بکه‌ن (ه‌یتشتا پرۆکه‌ گه‌رمایه‌کی خه‌وگه‌ له‌ که‌واکانیاندا ما‌بوو) و قۆچیه‌ی شالواره‌کانیان بکه‌نه‌وه. بۆ دۆزینه‌وه‌ی جلی یاساغ، هه‌موو له‌شی زیندانییه‌کانیان ده‌پشکنی. زیندانی بۆی هه‌بوو ته‌نیا کراسیک و فانیله‌یه‌ک له‌بهر بکا و هه‌ر جلیکی تری له‌بهردا با له‌بهریان داده‌رنی. ئه‌مه‌ فه‌رمانی قۆلکۆفی بوو و زیندانییه‌کان ده‌ماو‌ده‌م تا گه‌یشته‌ دواریز بۆ یه‌کتريان گێراییه‌وه. خوش به‌حالی ئه‌و ده‌ستانه‌ی زووتر پشکنرا بوون. ه‌یندیکیان له‌ ده‌روازه‌ی ئۆردووگاش تێپه‌ریبوون. ئه‌وی ما‌بوونه‌وه‌ ده‌بوو تا ناوقه‌د خۆیان رووت بکه‌نه‌وه. ئه‌وی جلیکی زیاده‌ی پیتا ده‌بوو هه‌ر له‌وی، به‌و سه‌رمایه‌ ده‌ری پیتی!

موفه‌تیشه‌کان ده‌ستیان پیکرد، به‌لام دواتر کاره‌که‌یان ته‌گه‌ره‌ی تیکه‌وت. ده‌روازه‌کان چۆل ببوون و ئیشکگره‌کان ده‌یاننه‌راند: «بجوولین، خیرا ده‌ی!» که نۆزه‌ گه‌یشته‌ ده‌سته‌ی سه‌د و چوار قۆلکۆفی فه‌رمانه‌که‌ی گۆری. بریار درا هه‌ر زیندانییه‌ک جلی زیاده‌ی پیتیه‌، راپۆرت بدا و شه‌وی به‌ روونکردنه‌وه‌یه‌کی نووسراو که‌ چۆن و بۆچی له‌ ئیشکگره‌کانی شاردۆته‌وه، بیداته‌هه‌مبار.

شۆخۆف هه‌موو جله‌کانی یاسایی بوون و له‌ پشکنین نه‌ده‌ترسا. هه‌تا شل وکوت ده‌بن با بیپشکن. کراسیکیان له‌ سیزار ئه‌ستاند و گه‌میه‌وانیش جلیتقه‌ یان شتیکی له‌و بابته‌ی له‌ ژئیر که‌وایه‌وه‌ ده‌بهر کردبوو. گه‌میه‌وان کردیه‌ هه‌لللا، - ده‌تگوت هه‌ر له‌سه‌ر پا‌پۆره‌- ته‌نیا سێ مانگ بوو گیرابوو.

ئیه‌وه‌ مافی ئه‌وه‌تان نییه‌ به‌و سه‌رمایه‌ خه‌لکی رووت بکه‌نه‌وه! ئه‌م کاره‌ پێچه‌وانه‌ی به‌ندی نۆی یاسای سزادانه‌. «ئه‌وان ده‌یانزانی چ ده‌کهن و ئاگاداری به‌ندی نۆش بوون به‌لام ئه‌و تازه‌ هاتوه‌ ئاگاداری زۆر شت نه‌بوو.

گه‌میه‌وان له‌سه‌ری رۆیی: «ئیه‌وه‌ خه‌لکی سو‌قیه‌ت نین، کۆمۆنیست نین!» قۆلکۆفی هیچ خۆی تیک نه‌دا، به‌لام له‌ ر‌کان شین و مۆر ببۆوه. نه‌راندی: «ده‌ رۆژ هه‌پسی تاکه‌که‌سی!»

که‌می ده‌نگی نزم کرده‌وه‌و سه‌ریاسه‌وان گوتی: «له‌و شه‌ورا ده‌ست پیده‌کا.»

به‌یانیان که‌سیان نه‌ده‌گرت. چونکه‌ ئه‌وه‌یان له‌ده‌ست دانی رۆژه‌ کاریکی زیندانی بوو. لێی ده‌گه‌ران رۆژیکی ته‌واو زمان بکیشی، ئینجا شه‌وی دایانده‌کرده‌ ژووری.

خانوی زیندان له‌وی نزیک بوو. له‌ ده‌سته‌چه‌پی هه‌وشه‌ی سه‌رژمیتری بوو. دوو ریز خانوی خشته‌ بوو. ریزی دووه‌میان ئه‌وسال پایزی دانا‌بوو، ریزه‌که‌ی دی به‌رت‌ه‌نگ بوو. زیندان هه‌ژده‌ به‌ندی به‌ سلوولی تاکه‌که‌سییه‌وه‌ هه‌بوون و ته‌نیا خانوی به‌ خشت دانراوی ئۆردووگا بوو. خانوه‌کانی تر گشتی له‌ دار چێ کرابوون.

***

زیندانییه‌کان له‌بهر ده‌روازه‌ پالتۆکانیان ده‌بهر کردنه‌وه‌ و ئیشکگره‌کان له‌و‌دیو ده‌روازه‌ چاوه‌رپیان بوون.

«بجوولین، خیرا ده‌ی!»

له‌ دوايه‌را موفه‌تیشیک پالی به‌ زیندانییه‌کانه‌وه‌ ده‌نا:

«خیرا که‌ن! خیرا ده‌ی!»

هه‌وشه‌ی سه‌رژمیتری ده‌روازه‌یه‌کی هه‌بوو. ده‌روازه‌یه‌کی تریشی هه‌بوو که‌ نه‌رده‌یان به‌هه‌ر دوو لایدا کیشابوو. پاسه‌وانیکیان گوران‌دی: «راوه‌ستن! بۆ وه‌ک گاران وه‌رێ که‌وتوون؟ به‌پینج ریز!»

هه‌وا به‌ره‌ به‌ره‌ رووناک ده‌بوو. له‌و به‌ری پا‌زگا ئاوری ئیشکگره‌کان بلیسه‌ی ده‌دا. هه‌میشه‌ پێش سه‌رژمیتری ئاوریان ده‌کرده‌وه‌ تا خۆی له‌بهر گه‌رم بکه‌نه‌وه‌ له‌بهر رووناکییه‌که‌ی، زیندانییه‌کان بژمیرن. یه‌ک له‌ ده‌رگه‌وانه‌کان به‌ ده‌نگیکی گری و به‌رز ده‌یژماردن: «یه‌ک، دوو، سێ!»

زیندانییسه‌کان به پینج ریز له دەر وازه که رهت ده‌بوون. هه‌موو ریزه‌کان له‌پیشه‌وه و له دوایه‌را ده‌بیران. پینج سهر، پینج پشت، ده لاق.

له‌ودیوی دەر وازه پاسه‌وانیکی دی له په‌نا نهرده‌کان راوه‌ستا‌بوو. کر و بیده‌نگ چاوی له ریزه‌کان بریوو تا له ژماردندا به هه‌له نه‌چن.

ئه‌فسه‌ری پاسه‌وانیش بو ژماردنی دووباره له نووسینگه‌که‌ی هاتبووه ده‌ری و سیره‌ی دابووه تیپه‌رینی زیندانییسه‌کان. هه‌موو به‌یانیان که زیندانییسه‌کان له توردوگا وه‌ده‌ر ده‌که‌وتن، ئه‌و به‌رنامه‌یه دوویات ده‌بۆوه.

بو پاسه‌وان سهری هه‌ر زیندانییسه‌ک زی‌تیکی دینا. ئه‌گه‌ر له‌و دیوی تیلبه‌ند یه‌کیک که‌م بوایه ده‌بوو ده‌موده‌ست بو‌خۆی شو‌تیته‌که‌ی پر بکاته‌وه.

زیندانییسه‌کان بو‌نوه‌وه ده‌سته ده‌سته.

ئه‌وجار گرووبانی پاسه‌وان ده‌ستی به ژماردنیان کرد: «یه‌ک، دوو، سێ!» دیسان ریزه پینج که‌سییه‌کان به جیا به به‌رده‌میدا تیپه‌رین. جی‌گی‌گی گرووبانیس له‌وسه‌ره‌وه ده‌یژماردن.

ئینجا ستوانیکی دیکه هه‌بوو، ئه‌وی پاسه‌وانه‌کان ژماردبوویان، سه‌رله‌نوی ده‌یژمارده‌نوه. هه‌له‌ چاوی‌پۆشی لی‌نه‌ده‌کرا. که‌سی‌کی‌شیان له‌ ده‌ستی زیاد هاتبا سه‌ریان ده‌چوو قور.

ده‌ره‌وه له پاسه‌وانان جمه‌ی ده‌هات. ئه‌و قه‌تاره‌ی ده‌چونه ویستگه‌ی کاره‌با هه‌لیانئا‌واردبوون. چه‌که‌کانیان سوار بوون. هه‌ندی پاسه‌وانی دیکه‌ش سه‌گیان پتی‌بوون. سه‌گی‌ک که‌له‌ی ده‌رخستبوون، ده‌تگوت به زیندانییسه‌کان پیده‌که‌نی. گشت پاسه‌وانه‌کان کورته‌کی که‌ولیان له‌به‌ردابوو. ته‌نیا شه‌ش که‌سیان پالتوی شاقه‌ل دریتی که‌وله‌به‌رخیان هه‌بوو که تا سه‌ر گو‌تیزینگیان ده‌هات و کاتێ ده‌چونه سه‌ر بورجی دیده‌وانی به‌نۆره ده‌به‌ریان ده‌کردن.

جاریکی دیکه‌ش به پینج ریز ژماردیانه‌وه. گه‌می‌ه‌وان گوتی: «به‌یانان هه‌وا له هه‌موو وه‌ختان ساردتره. چونکه‌ زه‌وی شه‌وانه گه‌رمای تیدا نامینی و ئه‌ودمه‌ی خۆر هه‌ل‌دی سه‌رما دیته‌وه نزمترین پله‌ی خۆی.»

گه‌می‌ه‌وان چه‌زی له‌وه بوو بو‌هه‌ر شتی‌ک باس و لی‌کدانه‌وه‌یه‌کی هه‌بی. به‌ چاوی‌کردنی مانگ، ریکه‌وتی هه‌موو رۆژه‌کانی سالی ده‌زانی، چ ئه‌و شه‌وانه‌ی مانگ یه‌کشه‌وه با و چ ئه‌و شه‌وانه‌ی مانگ پر بوایه.

گه‌می‌ه‌وان به ئاشکرا شله‌ژابوو، گو‌ویی پیکدا ته‌پی‌بوون، به‌لام وه سه‌ر خۆی نه‌ده‌هیتا.

***

له‌ ده‌ره‌وه‌ی توردو‌و‌گادا سه‌رما چه‌ش‌ری ده‌کرد. ده‌مو‌چاوی شو‌خ‌وفیش، که به هه‌موو چه‌شنه هه‌وایه‌ک راهات‌بوو، خۆی له‌به‌ر ئه‌و با‌س‌ریش‌که‌ی به‌ره‌و روویان ده‌هات، رانه‌ده‌گرت. ده‌یزانی تا ویستگه‌ی کاره‌با هه‌روا له ده‌مو‌چاویان ده‌دا، بۆیه په‌رۆکه‌که‌ی له ده‌مو‌چاوی به‌ست. ئه‌ویش وه‌ک هه‌موو زیندانییسه‌کان په‌رۆکیکی لاس‌کداری بو‌وه‌ختی وا پتی‌بوو. ئه‌و روویه‌نده شتی چاک بوو. ده‌مو‌چاوی تا به‌ر چاوان پی داپۆشی و لاس‌که‌کانی به پشت گو‌تی‌دا بردن و له پاشه‌ سه‌ری لی‌کی گری دان. ئینجا پشت ئه‌ستۆی به گو‌تچکه‌ی ته‌پله‌که‌ی داپۆشی. ئی‌خه‌ی پالتۆکه‌ی هه‌ل‌دایه‌وه‌وه ده‌مام‌کی ته‌پله‌که‌ی تا سه‌ر ته‌وی‌تی داکیشا، به‌ جۆ‌ری‌کی وا که ته‌نیا چاوه‌کانی به‌ ده‌ره‌وه ما‌بوون. په‌تکه‌که‌ی له‌ناو قه‌دی توند کرد. ئیتر له هه‌چی که‌م نه‌بوو. حه‌یف ده‌ست‌کی‌شه‌کانی ته‌نک بوون و په‌نجه‌ی له‌گو‌ ده‌چوون. ده‌ستی لی‌ک خشان‌دن و چه‌ند جار له‌پی ده‌ستی پیکدا کیشان. له‌وی‌را تا ویستگه‌ ده‌بوو ده‌ستان له پشت قوونی بگری و ری بکا.

سه‌رپاسه‌وان به‌ ده‌نگی‌کی به‌رز «وه‌عز» ی رۆژانه‌ی دادا. وشه‌گه‌لی‌ک که زیندانییسه‌کان دل‌یان پی له ژیتلا ده‌هات.

زیندانییان سه‌رنج به‌دن! ده‌بی دامو ده‌ستووری رۆیشتن بی ئه‌ملا‌ولا له‌به‌ر چاوی بگیری‌ن. ریزه‌که‌ تیک مه‌ده‌ن. به هه‌نگاوی له‌سه‌ره‌خۆ و مه‌حکه‌م برۆن. ورته‌تان نه‌یه. چاوتان له به‌ری‌پی خۆتان بی و ده‌ستانیش له‌پشته‌وه بگرن. لادان له ریگا به‌ چه‌پ و راستدا، به راکردن ده‌ژمی‌ردی و ئیش‌ک‌گره‌کان به‌بی تی‌را‌خو‌رین ته‌قه له که‌سی خه‌تا‌کار ده‌که‌ن. ریزی یه‌که‌م، ری، بکه‌!

دوو پاسه‌وان وه پیتی‌شیان که‌وتبوون. ریزه‌که له جیی خۆی هه‌لقه‌نا و بو‌پیشه‌وه شه‌پۆلی دا. به‌لای چه‌پ و راستدا پاسه‌وانه‌کان به مه‌ودای بیست هه‌نگاو له ریزه‌که‌وه، له

کاتیڤدا چه که کانیان له سهر پتی بوون، و پرای زیندانییبه کان ریگیان ده پیتوا.

ئاخر جار که به فر باریبوو هفتیه که له مهو بهر بوو، ئیستا ریگا که به هاتوچو په سترابوو. به دوری ئوردوو گادا لیتهالانهوه، کزهبا له تهنیشتر له لاجاوی ده دان. دهستیان ده پشت قوون نابوون. سهریان داخستبوو، قه تاره که ده تگوت تهرمیک ده باته گورستان. تهنیا قاچی دوو سنی زیندانی و پارچه یه کت ریگی تاخت له بهردهم خوتدا ددی که ههنگاه کانتی ده که وتنه سهر. جار به جار یه که له پاسه واننه کان دهینه راند: «ک- ۴۸، دهسته کانت بهر ده او!» یان «ب- ۲- ۵۰ له گه ل که سی پیتشه وهی خوت راست به!» دوایه ئه وانیش تاقه تیان به سهر چوو. با له ده موچاوی ده دان و چوایان هه لنه ده هات. پاسه واننه کان بویان نه بوو ده موچاویان به په رۆک داپوشن و ئه و ریگا پیتوانه بو ئه وانیش گه مه نه بوو.

که تاوویان خوش با، هه رچه ندی پاسه واننه کان گوران دبا یان، زیندانییبه کان بیده نگ نه ده بوون. به للام ئه مرۆ هه موو سهریان بردبوون نه وه نیو ئیخان. هه رکه س خوی له پشت که سی پیتشه وهی خوی ده گرت و له گز فکر و خه یالان رۆ ده چوو. زیندانی خو فکر و خه یاله کانیسی نازاد نین. بیریکی چلومل هه میشه به ربینگی پیده گرت. بلتی ئه و نانه ی له ناو دۆشه که ده شار دوومه ته وه نه ییدۆز نه وه؟ ئاخو ئه وشو نیوم له لیسته ی ناوی نه خوشان ده نووسری؟ ده بی گه میه وان به نه چه پسی تاکه که سی؟ سیزار ئه و فانیله مه ره زه ی له کوئی بوو؟ ده بی له عه مبار سمیلتی کیتی چه ور کردی؟ ده نا فانیله ی وای له کوئی ده ست ده که وی؟

شو خۆف چونکه ئه مرۆ به بی نان تیشتی کردبوو و شیوه که شی سارد ببوو، هه ر قووړه ی زگی ده هات. بو ئه وهی که لکه له ی خواردن له سهری خوی بباته ده ری، ئوردوو گای له بیر خوی برده وه و فکری له نامه یه ک کرده وه که قه رار و ابوو ئه مرۆ سبه ی بو بنه ماله که ی بنووسی.

قه تاری زیندانییبه کان به پیتش کارگی دارتاشیدا، که خویان دایانابوو، تپه ری. به بهر ده م گوندی کریکارانی نازادیشدا رت بوو (که ئه ویش هه ر به ده ستی خویان چاک کرابوو) و له یانه ش تپه ری، (خانوی یانه ش ده ستردی زیندانییبه کان بوو، له یه که م به ردی بناغه وه تا ورده کاری و سپی کردنه وهی دیواره کان، به للام تهنیا کریکارانی نازاد

له وی چوایان له فیلم ده کرد). ریزه که روو له با، ریگی پیده شتی گرت بهر. باز نه ی سووری خو ئه سوگی هه مبه ریانی رووناک کردبووه. تاقه دارتیکیش له ده ور به ریان نه ده بینرا. تا چاو هه تهری ده کرد پزووی سپی و یه کده ستی به فر بوو.

***

سالی تازه، ۱۹۵۱، دهستی پیده کرد و شوخۆف ئه وسال دهیتوانی دوو نامه بو که س و کاری بنووسی. مانگی ژووئییه دوا نامه ی نووسیبوو و له مانگی ئوکتۆبه ردا وه لامي بو هاتبووه. له «ئوست- ئیژما» دابوده ستوره که جودا بوو. هه ر مانگه و ده تتوانی نامه یه ک بنووسی، به للام له نامه دا چت هه بوو بینووسی؟ شوخۆف له «ئوست- ئیژما» ش له و یه ک دوو نامه یه ی لیره له سالدا دهیتوانی بینووسی، زیاتر بو ژنه که ی نه ده نووسی.

شو خۆف رۆژی بیست و سیتی ژووئینی سالی ۱۹۴۱ له مالتی وه ده رکه وتبوو. به ره به یانی رۆژیکی یه ک شه مه بوو، خه لک پۆل پۆل له کلێسه ی «پۆلۆمنیا» را ده گه رانه وه و باسی هه لایسانی شه ریان ده کرد. له پۆستخانه هه والی شه ری بیستبوو. له «تیمنی نوقۆ»، ئه و گونده ی ئه وی لی ده ژیا، تا پیتش جه نگ که س رادیوی نه بوو، به للام ئیستا بویان نووسیبوو که له مالتی هه موو گوندیه کاندا رادیویان دامه زاندوون که هه میشه باس و هه رایانه. نامه نووسینی ئیستا وه ک ئه وه و ابوو به ردیک باوئیزه نیو بیریکی قوول. به رده که ت له بیره که داویشت، به للام هیچ سه دایه کی نه بوو، باسی ئه وه که له ته ک کام ده سته دای و سه رده سته که ت چتۆ که سیکه، به چ که لکی ئه وان ده هات؟ ئیستا پیاو قسه ی له گه ل ئه و کیلگاسه لاتقییه پتر بوو، نه ک له گه ل بنه ماله که ی.

ئه وانیش سالی له وه لامي ئه و دوو نامه یه زیاتر پیتیان نه ده نووسرایه وه و پیاو به و شیوه یه ئاگاداری حال و بالیان نه ده بوو. به رتیه به ریکی نوئی هاتبووه کوئخۆزه که یان، به للام خو ئه وش هه والیکی نوئی نه بوو! کوئخۆزه که یان له گه ل زه ویی کوئخۆزه کانی ده ور به ریان تیکه ل کردبووه. هه موو سالی ئه و به زمه بوو، هه موو شتیکیش ده هاته وه سه ر حوله مه ره سیه که ی جارن. یانژی ده یاننووسی گوندیه که به شه کاری خوی رانه په راندوو و زه وی و زاره تاییه تیه که یان لی کردۆته وه هیکتار و نیو پک، بابایه کی دی هه موو زه وییه که یان لی ئه ستاندۆته وه.

ئەو شتەى شوخۆف سەردەرى لى دەرنەدەردى ئەو بوو ژنەكەى لە نامەكانىدا يەك وشەشى لەبارەى ئەو كەسانەو نەدەنوسى كە تازە ھاتبەنە كۆلخۆزەكەيان. لە سەردەمى جەنگەو تە ئىستا يەك كەسىشىيان لى زىاد نەبىو. ھەموو ھەرزەكارەكانىيان بۆ كارى كارخانە و كانگای زوخال رەپىچەك دابوون. نىوہى پىساوان لەشەر نەگەرپابوونەو ئەوانەى ھاتبوونەو ھەش چ قازانجىكىيان بۆ كۆلخۆز نەبوو. لە كۆلخۆز دەژيان و لە شوپىنى تر كارىيان دەكرد. لە پىساوانى گوندەكەيان تەنيا «زاخار فاسىلىچ»ى سەرۆكى كۆلخۆز و «تېخۆن»ى دارتاش مابوونەو كە تەمەنى تېخۆن ھەشتا و چوار سال بوو. بە پىرى ژنى ھىنابوو و بەو تەمەنەو بىوہە بابى چوار مندالان. ئەو ژنانەى ھەر لە سەردەتەو و تە لە سالى ۱۹۳۰ يەو لەوئى كارىيان دەكرد، كاروبارى كۆلخۆزىيان ھەلدەسووپاند.

شوخۆف لە كاروبارى ئەو كەسانە نەدەگەبى كە لە كۆلخۆز دەژيان و لە شوپىنى تر كارىيان دەكرد. شوخۆف ھەم لە كىلگەى تايبەتى و ھەم لە كىلگەى ئىشتراكىدا كارى كردبوو، بەلام ئەمەى بۆ نەدەچۆو سەرىك كە چۆن دەبى جووتبارىك لە گوندەكەى خۆى كار نەكا. ئاخۆ چۆرە كارىكى وەرزىيان ھەبوو؟ وەدەوالەيان دەگىرا؟ ئەدى كى دروینەى گىباى دەكرد؟

ژنەكەى لە نامەدا بۆى نووسىبوو لەمىژە كارى وەرزى دەست ناكەوئى. كەس ئىستا كارى دارتاشى ناكە - خەلكى گوندەكەيان بەو پىشەبە بە ناوبانگ بوون - ئىستا كەس سەبەتان ناچى، چونكە لە رمىن كەوتوون. خەلكى ئاواى فېرى پىشەبەكى نوئى بىوون، ئەوئىش نەخش كردنى مافوور بوو كە كارىكى ئاسان و بى گرفت بوو. پاش تەواو بوونى شەر گوندىبەك نەخشەبەكى مافوورى لەگەل خۆى ھىنابوو و ئىتر بوخۆى پى ئەنگرپابو. ھەموو رۆژى تاقمىكى تر دەستىيان بەو كارە دەكرد و خەلكى ئاواى چاكى لى كارامە بىوون. دەستىيان بەتال بوو و سالى تەنيا مانگىك، لە وەرزى خەلە و خەرمان و داخستنى تفاق بۆ كۆلخۆز سەرقال بوون. مۆلەتى ئەوئىيان لە كۆلخۆز وەردەگرت كە يازدە مانگەكەى ترى سال، بەبى دانى پىتاك، بۆ خۆيان كار بكەن. سەرانسەرى ولاتىيان دەپىتوا و بۆ ئەوئى و خەتتىيان بۆ بگەرپىتەو سوارى فرۆكەش دەبوون. بە فرۆشتنى ئەو مافوورانە ھەزاران رووبلىيان دەست دەكەوت. بۆ نەخش كردنى ھەر مافوورپىك پەنجار رووبلىيان وەردەگرت و گوايە ھەر مافوورەو سەعاتىكى پىتو دەبوون. ژنەكەى ئاواتى ئەوئىبوو رۆژىك لە رۆژان ئەو بگەرپىتەو و خەرىكى نەخش كردنى مافووران بى. ئەوئىبوو لەو

ھەژارىبە رزگارىيان دەبوو. مندالەكانىيان دەناردنە فېرگەى پىشەبەى و لە باتى ئەو كۆلىتە كۆن و چەپرەكەى تىبىدا دەژيان، خانووبەكى نوئىيان دەكردى. ھەموو نەخش كەرەكان بىوونە خودان خانووبەردى نوئى. لەو ماوئەدا نرخی خانوو دوو بەرامبەر بەرز بىوئە، خانووبەك لەسەر رىگای قەتار پىنج ھەزار رووبلى ھەلدەگرت.

شوخۆف لەوئامدا بۆى نووسىبوو من چوزانم مافووران نەخش بكەم؟ لە ھەموو تەمەنى خۆيدا تاكە جارىكىش فلچەى بە دەستەو نەگرتبوو. باشە ئەو مافوورانە دەبى چ توحفەبەك بن؟ چ نەخشىكىيان لەسەر دەكەن؟ ژنەكەى وەلامى دابۆو دەست و پى سپىلكەش ئەو ئىشەيان لەدەست دى. ھەر ھىندەى دەوئى كلىشەكە لەسەر مافوور دابىتى و كونەكانى بە رەنگ پر بكەبەو. سى جۆر نەخش ھەبوون. نەخشىك كە پىيان دەگوت «تروىكا» وینەى فایتوونىك بوو، ھەوسارىكى لەسەر بوو و سى ھەسپ بە لغاوى جوانەو رايانەكەش. نەخشىكى دى وینەى كەلەكەبەك و نەخشەكەى ترىش لە شكلى فەرشى ئىرانى بوو. ھەر ئەوئەندە نەخشەبوون، بەلام خەلكەكە پى قایل بوون و لە ھەوا دەبانقۆزتنەو. مافوورى ئەسل نەك بە پەنجار رووبل بەلكو بە ھەزاران رووبلىش لە كرپن نەدەھات. شوخۆف مەراقى بوو دانەبى لەو مافوورانە بە چاوى خۆى ببىنى.

ئەو ھەموو سالەى ژيانى زىندان و ئوردوگا، ئىشان دنيسۆفچى وا راھىنابوو بىر لە داھاتووى خۆى نەكاتەو، بىر لە سالىكى دى نەكاتەو. لە خەمى بارى گوزەرانى بنەمالەكەيدا نەبى. كاربەدەستانى سەرەو بوخۆيان مشورى ھەموو شتىكىيان دەخوارد، ئاوا پىياو ئاسوودەتر بوو. زستان دواى زستان و ھاوین دواى ھاوین رادەبردن و ھىشتا دەبوو گەلىك سالى دىكەش لە بەندىخانەدا بى. بەلام كەلكەلەى ئەو مافوورانەى لە مېشىكى نەدەچووە دەرى.

پىندەچو رىگايەكى ئاسان و نەرخەيانى پارە پەيدا كردن بى و رەنگە وا باش بى ئەوئىش بىتە سەر خوى خەلكى گوندەكەيان. بەلام ئىشان دنيسۆفچى لە دلەو ھىچ كەبى بەو كارە نەدەھات. ئەو كارى كەسانى بىتقوونەبان بوو، ئەوانەى دەيانزانى سمىلى چ كەسىك چەور بكەن. شوخۆف چل سال لە تەمەنى رابردبوو، نىوہى ددانەكانى كەوتبوون و سەرى رووتابۆو بەلام لە ماوئەى ئەو چل سالەدا نە بەرتىلى دابوو بە كەس نە بەرتىلىشى لەكەس وەرگرتبوو. تەنانەت لە ئوردوگا فېرى ئەو تەلەكەبە نەبىو.

دراویک هر وا به ئاسانی پهیدا بئ پووشیک ناهینتی و چیتزی ئه و پاره‌یهی نییه پیاو به ئاره‌قی نیوچاوانی په‌یدای بکا. ئه‌وه راسته که ده‌لین «ئهو ی با بیهینتی هر باش ده‌ییا». هیشتا له ده‌ست و مه‌چه‌کی خوئی راده‌دی کار بکا. ئه‌گه‌ر روژتیک لیره‌ر زگار ببا، هیچ پیشه‌یه‌ک وه‌ک دروست کردنی سوئه نه‌بوو. سوئه و مه‌نجه‌ل و تاوه‌ی چاک ده‌کردنه‌وه. به‌لام ئه‌گه‌ر پاش نازاد بوون له مافی هاوولاتیه‌تی بیسه‌ش بکه‌ن، ناتوانی له هیچ جیگایه‌ک کار بدوژیته‌وه و نایه‌لن بگه‌ریته‌وه زیده‌کشی، ئه‌و‌ده‌م له‌وانه‌بوو بو ئه‌وه‌ی له برسان نه‌مری، به‌ ناچاری روو بکاته کاری نه‌خشکردنی مافووران.

***

قه‌تاری زیندانییه‌کان گه‌بیشته‌وه پیش پازگای کارگه‌ی بیناسازی و له‌وئ راوه‌ستا. به‌رله‌وه‌ی بگه‌نه ویستگه‌ی کاره‌با دوو پاسه‌وان به پالتوی که‌ولتی درێژه‌وه له زیندانییه‌کان هه‌لپران و به‌ره‌و بورجی دیده‌وانی که له‌ملاو ئه‌ولای گوژه‌پانه‌که بوون، وه‌رئ که‌وتن. زیندانییه‌کان ته‌نیا کاتی ده‌یانته‌وانی پی بنینه ناو گوژه‌پانه‌که‌وه که پاسه‌وانه‌کان له بورجه‌کان بان. ئه‌فسه‌ری پاسه‌وان به‌ خو و چه‌کی شانیه‌وه چوه‌ه پازگا. سوئه‌ی پازگا یه‌ک به‌ لووله، دووکه‌لی لی ده‌هاته‌ه ده‌رو به‌ هه‌وادا بلاو ده‌بووه. شه‌وانه‌ کریکارێکی نازاد، بو کیشکی که‌رسته‌کانی بیناسازی، له پازگا ده‌خه‌وت.

بازنه‌ی گه‌وره‌و سووری خوژه‌تاو له دووره‌وه، له‌وپه‌ری عه‌ردی کارگادا سه‌ری له‌نیو خه‌رمانه‌یه‌ک له ته‌مومژ وه‌ده‌ر نابوو و به‌ تیشکی لاته‌ولاتی خوئی سه‌رانسه‌ری ئه‌و گوژه‌پانه‌ی، به‌ تیلبه‌ند و ده‌روازه‌کانه‌وه، رووناک کردبوو. ئالیوشا که له کن شوخوئ راوه‌ستا بوو، ته‌ماشایه‌کی خوئی کرد و روخساری گه‌ش بووه. بزیه‌کی هاته‌ لیوان. ده‌موچاوی چرچ و لۆچ ببوو؟ یه‌کشه‌مان له‌گه‌ل باپتیه‌سته‌کانی دی ویردیان ده‌کرد. ئه‌مانه به‌ ژبانی ئوردوگا سه‌خه‌ت نه‌بوون و رووی خوئیان گرژ نه‌ده‌کرد.

په‌رۆکی ده‌موچاوی شوخوئ، له‌ ریگایه به‌ هه‌لمی هه‌ناسه‌ی ته‌ر ببوو و ئیستا وه‌ک پارچه سه‌هۆلیتیک به‌ ده‌موچاویه‌وه به‌ستبووی. دایخزاند و له ملی کرد. پشتی له با بوو. هه‌ستی به سه‌رمانه‌ده‌کرد، به‌لام ده‌سته‌کانی له‌و ده‌سته‌وانه ته‌نکانه‌دا کوئل بیوون و که‌له‌موستی پیتی چه‌په‌ی له‌گوو چوو بوو. چه‌که‌می قاچی چه‌په‌ی له‌به‌ر یه‌ک چوو بوو و کونی تیبوو. تا ئیستا دوو جار به‌ره‌که‌ی دروو بووه.

بروسکی له پشتی وه‌ستا بوو، تا نیو شانی، چلی ده‌دان. چۆن کاری پی ده‌کرا؟ چاویکی به‌ ده‌ورو به‌ری خویدا گیترا. له‌ داوه‌ی ریزه‌که‌ چاوی به‌ سه‌رده‌سته‌ که‌وت. تیۆرین پیاویکی چوارشانه‌ی ده‌موچاوی پانه‌که‌له‌ بوو. کابرایه‌کی مرووچ بوو و رووی خوئی پیشانی که‌س نه‌ده‌دا. به‌لام هه‌میشه له‌ خه‌می قووت و زه‌وادی ئه‌فرا دی ده‌سته‌که‌یدا بوو. دوو‌م خولی زیندانی ده‌کیشا. عومریکی له‌ گرتووخانه‌ رابوارد بوو. هیچ شتیکی زیندان نه‌بوو نه‌یزانی و نه‌یدی.

له‌ ئوردوگا، سه‌رده‌سته هه‌موو که‌سی مرووچ بوو. سه‌رده‌سته‌ی چاک له باوک باشر بوو. به‌لام ئه‌گه‌ر له‌ داوی یه‌کی له‌ ناجسنه‌کانیان هه‌له‌نگوتبای ملت به‌ هه‌ش ده‌بوو. شوخوئ له‌ ئوردوگای «ئوست-ئیرما» وه تیۆرینی ده‌ناسی. به‌لام له‌وئ به‌رده‌ستی وی نه‌بوو. کاتی به‌ندی ۵۸ به‌رۆکی ئه‌وانیسه‌ی گرته‌وه و له‌ ئوردوگای ئاساییه‌وه گوته‌زراوه ئوردوگای تابه‌ت، تیۆرین بو ده‌سته‌ی خوئی هه‌لییژارد. شوخوئ قه‌ت رانه‌کیشرا بووه به‌رده‌م فه‌رمانده‌یی و به‌شی به‌رنامه‌ریژی و لای سه‌ره‌رشته‌یاری کارگه و ئه‌ندازیاره‌کان. سه‌رده‌سته‌ی خوئی مشووری گشت ئه‌و کارانه‌ی ده‌خوارد. وه‌ک کتو سینگی خوئی بو کردبوونه قه‌لغان. چاویکی هه‌له‌ته‌کاندبا یان به‌ قامک ئامازه‌یه‌کی کردبا به‌س بوو بو ئه‌وه‌ی هه‌ر کاریکی گوتبای به‌دل و داو بوئی ته‌نجام به‌دی. له‌ ئوردوگا ده‌کرا ئه‌وی پیت خوشه‌ کلاوی له‌سه‌ر بنیتی، به‌لام حیسابی تیۆرین جوئی بوو. ئه‌وه تاقه‌ ریگای مانت بوو.

شوخوئ به‌ ته‌مابوو لیتی بپرسی هه‌ر ده‌چنه‌وه جیگاکه‌ی دوینتی یان بریار وایه له‌ شوینتیکی تر کار بکه‌ن؟ به‌لام نه‌یده‌ویرا فکری تیۆرین ئالۆز بکا. تازه مه‌ترسیی کارکردن له‌ کۆمه‌لگه‌ی ئیشتراکییان له‌ کوئل ببوو، ئیستا بیگومان تیۆرین به‌راوردی به‌ره‌مه‌ی ئه‌و کاره‌ی ده‌کرد که ده‌بوو بیکه‌ن. جیره‌ی خوئی پینج روژی داها توویان هه‌ر به‌و به‌ره‌مه‌ی کاره‌وه به‌ند بوو.

ده‌موچاوی تیۆرین که‌مییک گروئی بوو. روو له با، راوه‌ستا بوو و هه‌ر په‌کیشی پینه‌ده‌که‌وت. پیتستی سوور و ئه‌ستووری ده‌موچاوی هه‌ر له‌ مووره‌ی دار به‌روو ده‌چوو.

زیندانییه‌کان ده‌ستیان لیک ده‌خشاندن و پیتیان له‌ عه‌رزی ده‌کوتان. بایه‌که نه‌یده‌خست. ویده‌چوو پاسه‌وانه‌کان هه‌ر شه‌ش بورجی دیده‌وانییه‌کانیان گرتن. به‌لام هیشتا

روخسه تی چوونه ژووریان نه دابوونی. (تەشقه له و گریشەیان نه دەبرایه وه).

به لّام هاتن! تەرح و دیداری سەرۆکی پاسه وانه کان و موفه تیشیک له پیش پارگاوه پهیدا بوو. هەر کام به رهو لایهکی دهروازه که چوون و کردیانه وه.

«به پینج ریز، ری، بکه ن!»

زیندانییه کان ده تگوت له بهر ده میاندا سان ده بینن. که له دهروازه که تیده په رین، بچ ئەوهی پینان بگوتری، هەر کهس وه دوای کاری خۆی ده کهوت.

دیوار به دیواری پارگاوه، نووسینگه ی کارگا بوو. سەرپه رشتیاری کارگا له وێ راوه ستا بوو و بانگی سەردهسته کانی ده کرد. یه کێ له سەرکریکاره کان تهره سیتیکی «دیر» ناو بوو، گه وادیکی هه ژده عه یار، هاته لایان. بۆخۆشی زیندانی بوو، به لّام وهک سه گی هار قاچ و قولی زیندانییه کانی ده گرت.

کاتژمیر هه شتی به یانی بوو. له وانه شه هه شت و پینج ده قه، (ماتۆری کاره با چەند چرکه له مه و پیش فیکه ی لیدابوو). پاسه وانه کان به وردی ناگاداری ئەوه بوون زیندانییه کان خۆ له کار نه بویرن و بۆ خۆ گهرم کردنه وه له که لپن و په سیواندا خۆ مه لاس نه دهن. به لّام جارێ، رۆژێکی دووردریژیان له بهر بوو و کهس گوتی نه ده دانی. هەر که ده گه یشتنه ناو عاردی کارگا، له کوته داران ده گه ران. به دزیی پاسه وانه کانه وه ئەو دارانه یان بۆ سۆبه ده بردنه وه ئۆردووگا.

تیۆرین به پاقلۆی یاریده ده ری گوت له گه لێ بچیته نووسینگه. سیزاریشیان له گه ل چوو. سیزار پیاویکی سه نگین بوو. هه مو مانگان دوو جار له ده رپرا شتی بۆ ده هات و کیتی پێ خۆش با چاوی پیده کهوت. سکر تیرکی ئاسایی بوو و له به رده ستهی کابرایه کدا که پلانی کاری دنووسی، کاری ده کرد.

ئەفرا ده که ی تری ده سته له چاو ترووکانیکدا په رش و بلاو بوون.

خۆره تاوی سوور، له وه پیری گۆره پانی کاکي به کاکي کارگادا، له بن په رده یه ک ته مو مژده هه سهری وه ده ر نابوو. به فر قالی خشتان و دیواری نیوه دانراوی دا پۆشیبوون. هیندییک له ولاتر مه لعه شکاویک ده بینرا. پیمه ریه کیش له سه ر کۆمایه ک ئاسنه واله که وتبوو.

لیره وه وێ زه بیان هه لقه ندبوو و ئەو ناوه پر له قولکه وه چال بوو. خانووی ته عمیرگا هەر مابوو سه ری بگیری و له وپوه خانووی ویستگه دیار بوو که تا نهومی دووه می دانرابوو.

تا چاو هه ته ری ده کرد زیرو حیک به دی نه ده کرا. ته نیسا شه ش پاسه وانه که له بورجی دیده وانییه کاندا ئیشکیان ده گرت و چەند که سیتیکی له پیش نووسینگه لیک خر بیوونه وه. بۆ زیندانی، ئەو کاته با شترین کاتی رۆژ بوو. ده یانگوت سه ره رشتیاری کارگا شه وێ دی کردبوویه هه را که بۆچی به یانان زوو پلانی کار ناده نه سه رده سته کان. به لّام ئەو هه راو هوریا یه به خۆرایی بوو. له شه ویتکدا هه موو پلان و به رنامه کان ده بوونه وه خشه خش.

که واته هیشتا زیندانی ئەو ده رفه ته که مه ی به ده سته وه مابوو. له و ماوه یه دا که کار به ده سته کان سه رقالی مشتومر بوون، پیاو ده ی توانی په نایه کی چۆل بدۆزیته وه و به ئاسووده بی لینگ لێ راکیشی. بۆ بیگاری که رانه، کات زۆر بوو. خۆ نه گه ر په نا سۆبه یه کت وه رگیر که وتبا قیمه تی ته واو نه ده بوو. ده ت توانی پی پیچه کان دابکه نی، گه رمیان که یه وه و بیانه سته وه. به و شپوه یه تا ئیواری پیت گه رم ده مانه وه. به لّام نه گه ر سۆبه ش نه با، دیسان ئەو دانیشته بۆخۆی دنیا یه کی دینا.

ئەفرا دی ده سته ی سه د و چوار چوونه خانووی ته عمیرگا که پایزی په نجه ره یان تیگر تبوون. ده سته ی سی و هه شتیش بلوکی بۆ ده برین. چەند دانه یه ک له و بلوکانه لی ره وه وێ له قالباندا که وتبوون و چەند دانه یه کیش به قیته وه دانرابوون. شیشه ئاسنه کانی ش له و گۆره بلاو بیوونه وه. بانی ته عمیرگا به رز بوو و عه رزه که شی پارچه زه وییه کی ره ق و رووت بوو. گه رم دا هینانی ئەسته م بوو، به لّام به هه ر فیلییک بی گه رمیان دا هینابوو و بۆ ره ژیش په کیان نه ده کهوت. ره ژێ بۆ خۆ گه رم کردنه وه ی ئەوان نه بوو، به لکو بۆ به ستهی قالی کۆنکریته کان، ئەوه ندی پیوستیان با، ده یاندانی. (تین پیوکیکی لیبوو و یه ک شه مان، ئەگه ر زیندانییه کان کاریان نه کردبا، یه کێ له کرتیکارانی نازاد نه یه ده هیشت سۆبه که بکوژیته وه.)

هه لبه ت ده سته ی سی و هه شت ده وری زۆپاکه یان دابوو و پی پیچه کانیان گه رم ده کردنه وه، به لّام چاویان ده ری! پیاو قوژنیکیکی له و خانوه وه گیر که وتبا هه ر چاک بوو.

شۆخۆف له سه‌ر قالبه‌دارتیک دانیشته و پالی وه دیواری دا. به‌و شه‌رواله دووبه‌روهه کوژی مابوو له‌سه‌ری دانه‌نیشته‌یی. که پالی به دیواره‌که دا، پالتوو که‌وایه‌که‌ی به له‌شیه‌وه نووسان و، شتیک له‌لای چه‌په‌ی سینگی له سه‌ر دلای ئاگای کرد. له‌ته نانه‌که‌ی جیره‌ی به‌یانی بوو که بو فراقینی هه‌لگرتبوو. هه‌میشه نانی زیاده‌ی له‌گه‌ل تیشته ده‌خوارد. به‌لام ئه‌ورۆ تیشته‌که‌ی به‌بج نان خواردبوو و ئه‌و ده‌ست پتوه‌گرتنه‌ی به‌خۆپایی بوو. له برسان زگی تیک قوو‌پابوو و، حه‌زی ده‌کرد هه‌رله‌وێ له‌و قوژینه‌که‌رمه‌دا نانه‌که‌ی وه‌به‌ر گازان بدا. هه‌یشتا زۆری بو نیه‌رۆیه مابوو، پینج کاتژمیر.

برووسکه‌که‌ی پشتی ئیستا هاتبووه لاقه‌کانی و نه‌یده‌توانی بیان‌بزیوێ. بریا توانیبای بجینه‌ په‌نا سو‌یه‌که.

ده‌ست‌کیشه‌کانی له‌سه‌ر ئه‌ژنۆی دانان. دوگمه‌ی پالتۆکه‌ی کردنه‌وه. رووبه‌نده سه‌هۆل به‌ستوه‌که‌ی له ملی کرده‌وه، قه‌دی کرد و له به‌رکی شه‌رواله‌که‌ی راکرد. ئینجا نانه‌که‌ی که ده نیو په‌رۆیه‌کی خاوتینی وه‌رگرتبوو، له سه‌ر کۆشی راگرت تا ورکه‌ی لی هه‌لنه‌وه‌رپه‌ته سه‌ر عه‌رز، قه‌پالته‌یه‌کی لیدا و سه‌بر سه‌بر ده‌ستی به‌ جوینی کرد. نانه‌که‌ی ده نیو دوو په‌رۆیان نابوو و به‌ گه‌رمای له‌شی خۆی نه‌یه‌تیشبوو سارد بیته‌وه. هه‌یشتا گه‌رم و نه‌رم بوو.

له ئۆردوگا زۆر جار بیری له‌وه ده‌کرده‌وه که له گونده‌که‌یان خه‌لک چه‌ند زۆریان خواردن ده‌خوارد! تاوه تاوه په‌تاته و به‌ مه‌نجه‌لان «کاشا»^(۷) و پیشتریش به‌ مه‌جوعمان قاوومه‌یان له‌سه‌ر سفره‌ داده‌ناو تا زگیان ده‌قه‌لشی شیریان ده‌خوارده‌وه. شۆخۆف له ئۆردوگا بو‌ی ده‌رکه‌وت که به‌ راستی ئه‌وه دابوده‌ستووری خواردن نییه. پیاو ده‌بج به هه‌موو هۆش و گوشتی خۆیه‌وه خواردن بخوات. وه‌ک ئیستا، که نانه‌که‌ی به‌ گازی ورد ورد ده‌پچری، به‌ زمان له‌ناو ده‌میدا ده‌بسو‌راند و لیبی ده‌گه‌را جوان به‌نجینی و بخووسی، جا بزانه ئه‌و نانه ره‌ش و برش و فه‌تیره چ تام و له‌زه‌تیکه‌ی هه‌بوو. له‌وه هه‌شت سال و چه‌ند مانگه‌ی به‌ندیخانه‌دا بلایی هه‌یشتا ژه‌مه‌ نانیکی تیر به‌ زگی خۆی خواردبێ؟ نا، هه‌رگیز، به‌لام بو‌ پاروو نانیکی نه‌مر نه‌ژی چه‌ندی ئاره‌ق رشتبێ؟

شۆخۆف سه‌رقالی خواردنی نانه‌که‌ی بوو و به‌ته‌نیشته‌یه‌وه، هه‌ر له‌و قولینچه‌که‌ی خانووه‌که‌دا ئه‌فراده‌که‌ی تری ده‌سته‌ی سه‌دوچار دانیشته‌بوون.

***

ئوستونیا‌یه‌کان، وه‌ک دوو برای له‌ پشتی، له‌سه‌ر بلۆکیک دانیشته‌بوون و پیکه‌وه جغاره‌یان ده‌کیشا. هه‌رتکیان که‌له‌گه‌ت و قژ بۆز بوون و لووتیان قه‌لانگی و چاویان گه‌وره‌ بوون. ده‌تگوت سیوتیکن که‌رت کراون. سه‌رده‌سته قه‌ت لیکه‌ی هه‌لنه‌ده‌پین. هه‌رچی وه‌ریانگرتبا پیکه‌وه به‌شیان ده‌کرد، ته‌خته‌کانیشیان به‌ ته‌نیشته‌یه‌که‌وه بوون. له نیو ریزدا، کاتی سه‌رژمیری، یان شه‌وی که‌ ده‌چوونه‌وه خه‌وگه، دا‌یه پیکه‌وه سرتوخورتیان بوو. ده‌یانگوت یه‌که‌میان ماسیگر بووه‌و ئه‌وی دی که‌ می‌مندالیک بووه، به‌ر له‌ هاتنه‌ سه‌ر کاری حکومه‌تی شو‌راکان له ئوستونیا، دایک و باوکی ده‌یه‌نه سوید، به‌لام دواتر به‌ دلخوازی خۆی ده‌گه‌رپه‌ته‌وه ئوستونیا تا له‌ زانکۆ بخوینێ.

ئیستا وای لینه‌اتوه ده‌لین گرینگ نییه‌ پیاو له‌ کۆتیا هاتبێ، هه‌موو شوینیک چاک و خراپی لێن. به‌لام شۆخۆف له‌وه هه‌موو ئوستونیا‌یه‌ی دیتبوونی، قه‌ت تووشی به‌کی وا نه‌بوو خراپ بێ.

هه‌روا له‌سه‌ر بلۆک و قالبه‌کان، یان له‌سه‌ر زه‌وی دانیشته‌بوون. به‌یانیان مرۆ تا‌قه‌تی قسه‌کردنی نه‌بوو. هه‌موویان قرو قه‌پیان لیکردبوو. فتیوکۆفی شه‌ره‌خۆر لو‌تچیکه‌ی قوونچه‌که جغاره‌ کۆ کردبوونه‌وه (قوونچه‌که جغاره‌ی له‌ ناو به‌لغه‌میشدا دیبا، ده سه‌ریه‌وه نه‌ده‌چوو) و خه‌ریک بوو تووتنه‌کانی به‌تال ده‌کردن و له‌ کاغه‌زیکه‌ی وه‌رده‌په‌چان. فتیوکۆف له «ده‌ری» سی مندالی هه‌بوون، به‌لام له‌ کاتی گیرانیدا دادگا به‌ شیای پله‌ی باوکی‌ته‌ی نه‌زانیبوو و منداله‌کانیان لینه‌ستاندبوون، ژنه‌که‌شی می‌ردی کردبووه. له‌ده‌ری که‌سی نه‌بوو شتی بو‌ بنی‌ری.

گه‌میه‌وان که هه‌روا خه‌سه‌ی دا‌ویه، هاواری کرد:

«ئه‌وه چ ده‌که‌ی؟ ئه‌و پاشه‌رۆکه‌ گه‌ندو گوا‌ییانه‌ت بو‌ خپ کردوونه‌وه؟ سفلیس ده‌گری ها! فری‌یان ده‌!»

گه‌میه‌وان وا راهاتبوو به‌ سه‌ر خه‌لکا بقیژتینی و فه‌رمانان بدا. به‌لام فتیوکۆف گو‌یی نه‌دا‌یه. گه‌میه‌وانیش که‌س شتی بو‌ نه‌ده‌نارد.

ئینجا فتیوکۆف به‌ پیکه‌نینه‌وه -چه‌ند ددانی که‌وتبوون- رووی له‌ گه‌میه‌وان کرد و گو‌تی: «راوه‌سته‌ جه‌نابی گه‌میه‌وان، با هه‌شت سالان بکیشی، بو‌ خۆت له‌وه خراپتر ده‌که‌ی. لێره له‌ تو‌شمان که‌لله‌ره‌قتر دیون.»

ئەو قىسە يەي فتيۆكۆف زياتر لە سەر خۆي راست بوو. گەمىيەوان رەنگىبوو جارىي وای لىتەسەر نەيى.

سىنكا كليششىن گوتى: «چ بووه؟ چ بووه؟» سىنكا گوتى گران بوون و باش گوتى له قىسەكانيان نەدەبوو. پىي و ابوو لەبارەي كيشەي بەيانيى گەمىيەوانەوه دەدوين. گوتى: «نەدەبوو بەو شىوہەيە بە سەرياندا بنەپىنى.» بە پەرۆشەوه سەري راوہشان و گوتى: «زۆر گرینگ نەبوو.»

سىنكا مەزىيەكى كەمدوي بوو، ژيانىكى تالى رابواردبوو. سالى چل و يەك پەردەيەكى گوپچەكى درابوو. ئەودەم لە بەنديخانەيان كرديوو، بەلام هەلاتبوو. ئىنجا ئەلمانىيەكان گرتبوويان و پاشان نارديوويانە «بوخوالد». لە ئۆردوگاي بوخوالد بە مۆجيزە زىندوو ماو ئىستا واپەر، بىدەنگ و بەستەزمان رۆژانى بەنديخانەي تىپەر دەکردن. سىنكا دەيگوت «زىندانى ئەگەر هەرا بنىتەوه سەري بە هەش دەبى.»

راستى دەکرد. و اچاك بوو پىياو دەست بە كلاوى خۆيەوه بگرى و خەرىكى كارى خۆي بى. ويستبات كەلەوه كيشى بگەي ئەستۆ و گردەرانىان هورد دەکردى. ئاليوشا دەموچاوى لەنپو لەپى دەستان گرت. نزاى دەکرد.

شۆخۆف نانەكەي هەموو خوارد. بەلام لىوارەكانى كە لە هيلال دەچوو، هيشتەوه. بۆ لىستەنەوي بنى هەور هيج ملاكىك لەو پەلكە نانە باشتر نەبوو. بۆ فراقين لە پەرۆيەكەي وەرپىچايەوهو لە گىرفانى لاتەنشى نا. قۆچەكانى داخستەوه. ئىستا بۆ هەر جىيەكيان لىخوڤىيان سازو تەيار بوو. بەلام ئەگەر ديسانىش وە درەنگى كەوتيان باشتر بوو.

ئەفراي دەستەي سى و هەشت هەستان. چەند كەسيان چوونە سەر لىكەدرى چىمەنتۆ. چەند كەس چوونە درى بۆ ئەوي ئا و بىتن. ئەوانى دىكەش دەستيان بە دروست كردنى تۆرى شيشە ئاسنان كرد بۆ كۆنكرىتى موسەلەحە.

تىۆرين و پاڤولۆ ديار نەبوون. هەرچەند بىست دەققە پتر نەبوو دانىشتبوون و لەو رۆژە كورتانەي زستانىشدا تا سەعات شەش زياتر كاريان نەدەکرد، بەلام بۆ ئەفراي دەستەي سەد و چوار خۆگنخاندنى وادەرفەت بوو و شتى واکەم بووزى دەخوارد. دەتگوت دەمەو ئىوارەيە.

كىلگاسى لاتقى هەناسەيەكى هەلكيشاو گوتى: «زۆر لەمىترە نەيكردۆتە تەمومژ.» كىلگاس پىياوتكى كولمە تالى قەلەو و بە كەيف بوو. لەسەري رۆيى: «ئەو سالى يەك جاريش نەيكرده تەمومژ! ئەوه چ زستانىكە؟»

هەندىكى تر بە ئاخوداخەوه گوتيان: «ئەري.. تاقە يەك جاريش.. تاقە يەك جاريش..»

كە لەو ناو دەبوو تەمومژ، پاسەوانەكان نەدەوتيران لە خەوگەيان بىننە دەري، نەخوازەلا كاريان پى بگەن. ئەگەر لە خەوگەوه بۆ چىشتخانە پەتەيكىيان رايەل نەكردبا، لە تۆف و بارندا مەري رىگاي لىدەگۆرا. خۆ ئەگەر زىندانى رى گوم كرديوو لە سەرمان رەقىش هەلاتبا، كەس بە هانايەوه نەدەچوو. بەلام ئەگەر زىندانى هەلاتبا چىيان دەکرد؟ جاروبار ئەوه روى دەدا. تۆفان گىژەوي بە بەفر دەکرد و رە هەواي دەخست كە نوا نوا دەكەوتە سەر زەوي و جارى و ابوو بەرزايى ئەو نوايانە رەسەر تىلدرووہەكان دەكەوت، هيندىك زىندانى بە سەريدا دەرياز دەبوون، بەلام نەياندەتوانى زۆر لە ئۆردوگا دوور بگەونەوه.

كە بە وردى بىرت لىدەكردەوه، دەردەكەوت تەمومژ زۆرىش بە قازانچ نەبوو. زىندانىيەكانيان لە خەوگەدا حەپس دەکردن. رەژوو درەنگ دەهات و خەوگە بەرە بەرە دەبوو سەرخانە. ئارديان لىدەپرا و نانيش دەچوو پىشتى شىران. خواردنى گەرميان مەگەر بە خەون دىبا. كار بەدەستان پەكيان پىتەدەكەوت ئاخۆ تەمومژ چەندە دەخايەنى، يەك دوو رۆژيان حەفتەيەك، چونكە وەبەر رۆژانى پشوووانيان دەخستن. ئەوجار زىندانى دەبوايە بە بارتەقاي رۆژانى تەمومژاوي، يەكشەمان كار بگا.

بەو حالەشەوه زىندانىيەكان مەگىرانىيان لە بەفر و تەمومژ دەکرد و دەپارانەوه ببارى. دەگەل هەر سەروە بايەك گشتيان چاويان لە ئاسمان دەبرى: «خۆزگە باراندباي، چاكيشى باراندبا!» مەبەستيشيان بەفر بوو. بەلام خەيالىيان خا و بوو. زۆرەي وەختان بارنىكى دەکردو نەيدەكردە تۆفان.

يەكەي لە زىندانىيەكان ويستى بچىتە پەنا سۆيەي دەستەي سى و هەشت، بەلام وەخۆيان نەكرد و گەرايەوه. تىۆرين هاتەوه. روى گرژ بوو. ديار بوو كاريك هەيە و دەبى زوو دەستى پىبگەن.

تیۆرین چاویکی به ده‌وروبه‌ری خۆیدا خشانند و گوتی: «زۆر باشه، هه‌موو لیڤه‌ن؟» سه‌رژمیتری نه‌ده‌ویست. ئەفراڤ له‌وێ به‌ده‌ر، له‌کوێ بوون؟ به‌ په‌له‌ ده‌ستووری کاره‌کانی دانێ. به‌ ئوستونیا‌یی‌ه‌کان و کلێش‌ش‌ین و گۆچ‌ی‌کی گوت که لی‌کده‌ری چیمه‌نتۆکه‌ بیه‌نه‌ ویستگه‌. ده‌رکه‌وت کاری ده‌سته‌ ته‌واو کردنی خانووی ویستگه‌یه‌ که له‌ پایزه‌وه‌ به‌ نیوه‌چلی مابۆوه‌. دوو که‌سی ره‌گه‌ل پاڤولۆ دا بچن له‌ عه‌مبار ئامرازه‌کان بێنن. چوار که‌سی نارد به‌فری نیو ده‌رگای ویستگه‌ و ماتۆرخانه‌ و په‌یژه‌کان مالن. دوو که‌سی راسپارد سوێه‌ که‌ هه‌لبه‌کن و له‌سه‌ر ریتی خۆیان هه‌ر کومه‌ دارێکی وه‌به‌ر چاویان هات له‌گه‌ل خۆیان بیه‌نه‌ ویستگه‌. بریار درا یه‌کیک به‌ فه‌رغوون چیمه‌نتۆ بکیشی، دوو که‌س زیخ بێنن و که‌سیکیش ده‌بوو به‌ کوتک زیخه‌که‌ بکوته‌ی و به‌فری لی بکاته‌وه‌.

ته‌نیا دوو که‌س، شوخۆف و کیلگاس، کریکاره‌ پسپۆره‌کانی ده‌سته‌ مابوون پلانی کار وه‌ر‌بگرن. سه‌رده‌سته‌ گازی کردن و گوتی: «ئێ، کوپینه‌!» (تیۆرین به‌ ته‌مه‌ن نه‌بوو، به‌لام ئەفراڤی ده‌سته‌که‌ی به‌ «کوپینه‌» بانگی ده‌کردن) دوا‌ی پشووی فراڤین، ئیوه‌ دیواره‌کانی نه‌ومی دووهم که‌ پایزی ده‌سته‌ی شه‌ش کاریان له‌سه‌ر کردوون داده‌نێن، به‌لام ئیستا کاری ئیوه‌ ئه‌وه‌یه‌ په‌نجه‌ره‌کانی ماتۆرخانه‌ بگرن. سێ په‌نجه‌ره‌ی گه‌وره‌ی تێدان که‌ ده‌بێ زوو به‌ شتیکی بگیرین. چهند که‌ستان ده‌نێرمه‌ یاریده‌ی، به‌ پروای ئیوه‌ به‌ چی بیانگرن؟ چیمه‌نتۆکه‌ له‌ ماتۆرخانه‌دا ده‌گرینه‌وه‌ و ئەگه‌ر گه‌رمی دانه‌ینه‌ن، له‌ سه‌رمان ره‌ق ده‌بینه‌وه‌. تێگه‌یشتن؟

ده‌یویست شتیکی دیکه‌ش بلێ که‌ گۆچ‌ی‌کی په‌یدا بوو. - گۆچ‌ی‌کی هه‌رزه‌کاریکی شازده‌ ساله‌ی سوور و سپی بوو - بو‌ گازنده‌ هاتبوو. له‌ سه‌ر لی‌کده‌ری چیمه‌نتۆ له‌گه‌ل ئەفراڤی ده‌سته‌یه‌کی تر لێی بیوه‌ شه‌ر. تیۆرین له‌گه‌لی روێی.

ئیستا ئیتر کارکردن له‌و سه‌رماو سایه‌قه‌دا هێنده‌ش ئەسته‌م نه‌بوو. ده‌یانزانی له‌ کوپوه‌ ده‌ست پێکه‌ن، هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ ده‌ستیان پێکردبا.

شوخۆف و کیلگاس سه‌رنج‌ی‌کی یه‌کتریان دا. زۆریان پێکه‌وه‌ کار کردبوو و چونکه‌ هه‌رتک، مرۆی ژێهاتی بوون، چاویان به‌ سه‌ر یه‌کتره‌وه‌ بوو. شوخۆف دارتاش و کیلگاس وه‌ستای دیوار بوو. له‌و به‌فرده‌ا په‌یدا کردنی شتیکی که‌ بکرا با په‌نجه‌ره‌کانی پێ بگری، ئاسان نه‌بوو. کیلگاس گوتی: «ئیشقان! له‌ کن ته‌خته‌ قالمه‌کان لوه‌ له‌بادیکی بن میچم پێشک دێ. بو‌ خۆم له‌ویم شاردۆته‌وه‌، له‌ لاقان وه‌ر‌بێنه‌ با برۆین.»

کیلگاس خه‌لکی لاتقیبا بوو، به‌لام رووسی وه‌ک زمانی زگماکی خۆی ده‌زانی. له‌دیبه‌ری زنده‌که‌ی کۆمه‌لێک کۆچه‌ری ده‌ژیان (ئیمانداری کۆن)^(A) که‌ به‌ مندالی زمانی رووسییان فێر کردبوو. ته‌نیا دوو سال بوو گیرابوو، به‌لام پیاویکی لیوه‌شاهه‌ بوو، ده‌یزانی ده‌بێ خۆت پشتی خۆت بخورینی. کیلگاس و شوخۆف به‌ هه‌ردووکان ناویکیان هه‌بوو و به‌ «ئیشقان» گازی یه‌کتریان ده‌کرد.

بو‌ دۆزینه‌وه‌ی لبا‌ده‌که‌ وه‌ر‌ی که‌وتن. شوخۆف سه‌ره‌تا چووه‌ به‌شه‌ نیوه‌ سازکراوه‌که‌ی خانووی ته‌عمیرگا تا ماله‌نجه‌که‌ی بێنی. ماله‌نجی سووکه‌له‌ و له‌ ده‌ستان خۆش بو‌ کاری وه‌ستایی ئامرازێکی گرینگ بوو. له‌ هه‌موو کارگاکاندا ریتسا و ابوو زیندانی به‌یانان هه‌چ ئامرازێکی وه‌ر‌ی گرتبا ده‌بوو شه‌و بیاته‌وه‌ عه‌مبار. جا ئیتر روژی دواتر چ ئامرازێکی ده‌که‌وته‌ ده‌ست، خۆی و به‌ختی خۆی بوو. شوخۆف جارێک دلێ به‌رپرسی ئامرازخانه‌ی نه‌رم کردبوو و باشت‌ترین ماله‌نجی هێنابوو. له‌و کاته‌وه‌ هه‌ر شه‌وه‌ی له‌ شویتنیک ده‌یشاره‌وه‌ و هه‌ر کاتێک کاری به‌نایی هه‌با، ده‌چوو ده‌یه‌ینا. ئەگه‌ر بردبا‌یاننه‌ کۆمه‌لگه‌ی ئیشتراکی تازه‌ ده‌ستی وێرا نه‌ده‌گه‌بشت. به‌ردیکی لا‌برد، ده‌ستی له‌ کونیک رو‌کرد. ماله‌نجه‌که‌ له‌وێ بوو، پری دابه‌.

شوخۆف و کیلگاس له‌ ته‌عمیرگا وه‌ده‌ر که‌وتن. له‌گه‌ل هه‌ر هه‌ناسه‌یه‌ک باقه‌یه‌ک هه‌لمی چریان له‌ده‌م ده‌هاته‌ ده‌ری. بازنه‌ی بێ تیشکی خۆره‌تاو له‌ ئاسۆی ته‌ماویدا به‌رز ببۆوه‌. ده‌تگوت چهن‌دین کۆله‌که‌ی تیرۆژ له‌ هه‌ر دوو لای خۆره‌وه‌ به‌رز بوونه‌ته‌وه‌. شوخۆف سه‌ری راوه‌شاند و گوتی: «ده‌لێی له‌ویش تیره‌گیان چه‌قاندوون.» کیلگاس گوتی: «تا ئەوکاته‌ی تێلبه‌ندیان لێنه‌ئالاندوون، مه‌ترسی.» ئینجا پێکه‌نی.

کیلگاس نه‌یده‌زانی یه‌ک قسه‌ی جیددیش بکا. له‌به‌ر ئه‌وه‌ ئەفراڤی ده‌سته‌ هه‌موو خۆشیان ده‌ویست و له‌ لای لاتقیسیه‌کانیش تا بلێی خۆشه‌ویست بوو! کابراه‌ی‌کی ده‌سترۆیشتوو بوو، هه‌موو مانگی‌ک دوو جیتیان شت بو‌ ده‌نارد. ساغ و به‌ده‌ماغ دیار بوو، هیچ گوێی به‌وه‌ نه‌ده‌بووت له‌ ئۆردووگا‌دا ده‌ژی. هه‌ر که‌سی دیکه‌ش له‌ جیگای ئەو با هه‌روا نوکته‌باز و مه‌شره‌ف خۆش ده‌بوو.

کارگا عه‌رزێکی بێ سنووری هه‌بوو. زۆری ده‌برد تا له‌وسه‌ریه‌وه‌ ده‌چوونه‌ ئه‌وسه‌ری. له‌ ریگادا تووشی چهند زیندانیی ده‌سته‌ی هه‌شتا و دوو بوون که‌ کاری هه‌لکه‌ندنی

قوولکانبان پښ سپاردبوون. قوولکهکان زور گهوره نه بوون، نیوگهز له نیو دا و نیو گهزیش قوول، به لامل عهززه که ی هاونانیش وهک جگ رهق بوو نیستا بهو شهخته و بهسته له که هه لکه نندی مه حال بوو.

که پاچت داده و شانندی، له سهر سه هؤل هه لده خلیسکا، ده مه که ی ئاورینگی لپه لده بوو و عهززه که ش توژقالتیکی لپنه ده بووه. نه په نایهک هه بوو خوئی تیدا گهرم بکه نه وه نه دهشیان توانی قوولکهکان جی بیلن. تاقه ریگای خو گهرم کردنه وه نه وه بوو به کولنگه که بکهویه ویزه ی نه وه بهسته له که.

شوخوف یه کیانی ده ناسی - کابرایه کی خه لکی قیباتکا بوو - ئاموژگاری کرد که: «گویی بگره، هاورې، بو ئاگر له سهر نه وه قوولکانه ناکه یه وه تا سه هؤلکه ی بتویته وه؟»

قیباتکاییه که گوتی: «لپناگه رپن، ئاوردوومان ناده نی.»

«خوتان په پيدا كهن.»

کیلگاس تفی رؤکرد و گوتی: «نه وه ده لپنی چی، ئیشان؟ نه وه سهرده ستانه نه گهر توژقالتیکیان به زه یی بهو خه لکه دا هاتباوه، بهو سهرماو سوژه نه یاننده ناردن قوولکان هه لکه نن.» له بهر خووه چهند جنیوی دان و بیده نگ بوو. لهو توف و سهرمایه دا پیانو قسه ی بو نه ده هات. رؤیشتن تا گه یشتنه قالبه کان که به فریان له سهر که وتبوو.

شوخوف حهزی ده کرد له گه ل کیلگاسدا کار بکا. تاقه عه بیی کیلگاس نه وه بوو جغاره ی نه ده کیشا و نه و شتانه ی بوئی ده هاتن تووتنیان له گه ل نه بوو. لباده که ی نیشانه کردبوو. تهخته یه کیان هه لدا یه وه، ئینجا تهخته یه کی تر و نه و جار لباده که وه ده رکه وت. ده ریان هیتنا. به لامل چونیان هه لگرتبا؟ پاسه وانی بورجی دیده وانی ده دیدیتن، به لامل نا، لپیان خاترجه م بوون... پاسه وانی بورجی دیده وانی به چوار چاوان سهرنجی تیلبه نده کاننیاان ده دا نه کا یه کییک رابکا. له گوړه پانه که دا هه موو تهخته کاننیشیان بو سووتاندن بردبان، ئاگیان لپنه بوو، له ریگایه ش پاسه وانه کان خوین تپنه ده گه یانندن. بو خوشیان له دارو ته ختان ده گه ران بو سو یه ی خوین. زیندانی و سهرده سته کاننیش کاریان پینه بووی. ته نیا سهرپه رشتیاری کارگا که خوئی زیندانی نه بوو له خه می که ره ستاندا بوو، «دیر» ی سهرکرپیکاریش که خوئی زیندانی بوو. زیندانی یه کی تریش به ناوی شکورؤ پاتینکو،

بووده له یه کی به بؤل بؤل که سیسه ره ی له سهر نه و ته ختانه هه لده ده گرت. له وانه بوو نه و شکورؤ پاتینکو یه نه گهر لباده که ی پښ دیبان، گویی گرتبان.

شوخوف گوتی: «بروئی، قانیا، نابج لباده که به پانه وه به رین. وا چاکه لوولی دهین. ئاوا نه و خوړبیه نازانی چمان پتیه.»

بیری چاک بوو. لباده که جیده سستی نه بوو. له دوو لاهه گرتیان و رؤیشتن. له دووررا ده تگوت که سیکی دی شان به شانیاان ده روا. «به لامل نه گهر سهرپه رشتیار له په نجه ره وه بمانیننی پیده زانی.»

کیلگاس گوتی: «دامنا دیتنی، چمان لیده کا؟ ده لپین نه و لباده له وی که وتبوو، ئیمه ش هه لمانگرته وه و که سیش دهنگی نه کرد.»

راستی ده کرد.

په نجه ی له نیو ده سته کیسه کانیدا سر بیوون، چوو بوون. سهرما به چه که می قاجی چه په پيدا ده هاته ژوور. بهو سهرما و سوژه له هه موو شت گرینگر چه که بوو. دوا ی ده ست به کارکردن ورده ورده گهرم داده هاتن.

به سهر به فری سپیی یه کده سته رؤیشتن. شوینی فهرغوونیک له عه مباره که تا ویستگه ی کاره با دیار بوو. که و ابوو چیمه ننتویان بردبووه ویستگه. ویستگه ی کاره با له سهر ته پؤلکه یه ک و له سهرپه ری گوړه پانه که دروست کرابوو. له میژ بوو که س هاتوچوی نه کردبو یه و به فری ده وره به ری، شقلی نه شکابوو. به لامل نیستا شوینی فهرغوون و شوین پتیه کان نیشانه ی نه وه بوو که سانیک به ویدا سهرکه وتوون. له دهوری خانوه که خه ربیک بوون به فریان ده مالی تا ریگای لؤربیه کان بکه نه وه.

نه گهر ئامیری بالا بهر کاری کردبا باش بوو، به لامل مه کینه که ی سووتابوو و بهو زووانه چاک نه ده بووه. که و ابوو هه موو شتیک، له چیمه ننتوه بگره تا که رپوچ، ده بوو به ده ست بیبه نه نهومی دووه م.

هیستکه بندی رهنگ خو له میشیی ویستگه دوو مانگ له ناو به فردا مابووه. نیستاش ده سته ی سهد و چوار هاتبوون و ئاخوچ شتیک وای لیده کردن کار بکه ن؟ هه ناوی خالی

و ساردو سپریان... سهرما کوشنده بوو. ئەنوابه کیان شک نه ده برد. ئاگریک نه بوو. به لّام هاتبوون، که وابوو هه موو شتیکی گیانی ده هاته وه بهر.

لیکدهری چیمه تنۆبان راست له بهر دهرگای خانووه که و له سهر ریی ماتۆرخانه دانابوو، به لّام له بهر یه که هه لوه شابوو. لیکدهر که تیک چوو بوو و شوخۆف به دووری دهزانی چاک بیهته وه. سهره رای ئه وهی ههر کهس کاری خۆی ده کرد، به لّام سهردهسته له پهستا به سهریدا ده قیزانندن. شوخۆف و کیلگاس به خۆ و لباده که وه چوونه ماتۆرخانه. سهردهسته به دیتیان دلّی خویش بوو و فهرمانی کاریکی دیکه ی پیدان. به شوخۆفی گوت لوله سوپه که دامه زینتی و کیلگاسیسی راسپارد لیکدهری چیمه نتۆکه له بهر یه که بنیهته وه. ئوستونیه کانیسی نارنده یاریده ی. تهو ریکی بو شکاندن تهخته دا به سینکا. لباده که له په نجه رهکان گه وره تر بوو و ده بو به تهخته قایمیان کردبا. به لّام تهخته یان له کوئی هینابا؟ سهر به رشتیاری کارگا رۆحی ده گه لّ پارچه تهخته یه که دهرده چوو. تیۆرین و ئهوانی دی چاویان له دهو روبه ری خویمان گه یرا. تاقه ریگایه کیان له بهر بوو، ئه ویش دهرینانی تهخته ی په رزینی پلیکانه کانی قاتی دووم بوو. ئه ودهم له سهر که وتن و هاتنه خواردا مرۆ ئاگادار نه با سهره نگرئی ده بوو. به لّام چاره ی دیکه شیان نه بوو.

***

رهنگه ئه و پرسیاره بیهته پیش که ئاخۆ چ شتیکی وای له زیندانی ده کرد ده سالّ له ئۆردو و گایه کدا کاری زۆره ملّی بکا؟ مه گه ر نهیده توانی خۆی بگنخینی و به خۆ خافلانندن رۆژ ناوا بکا و بوخۆی بحه سیته وه؟ به لّام مه سه له که هه روا سووک و ئاسانیس نه بوو. کاربه دهستان له بهر ئه وه دهسته ی کارکردنیان پیکه یینابوون. ئه وه دهسته یان له وانه ی «دهری» که دهسته ی نازاد بوون و ئه فراده کانیان هه رکام مووچه ی خویمان هه بوو، جیاواز بوون. له ئۆردو و گایه ئه فرادی دهسته، واته زیندانیسه کانیان تیکبه رده دان و سهرینی خاترجه مییان وه بن سهری کاربه دهستان ده دا. به جو ریک که سهر پیکه کردنی یه کیتک ده بووه هۆی ئه وهی ته واری ئه فرادی دهسته یه که برسیه تی بکیشن. (سه گباب، تو کاری خۆت ناکه ی، ده بی له سو نگیه ی تو وه ئیمه ش برسیه تی بکیشن. ده بی کار بکه ی که ران بابگا و!)

ئه و جار ئه گه ر کاریکی زه حمه تیش هه با، وه ک ئیستا، پیاو نهیده توانی دهست له سه ر

دهست دابنی، خو شیت با و ترشیت با ده بوو بچوولیییه وه. یان هه تا زوو ه سوپه که وه کار بخری، یان هه موو له سهرمان ره ق ده بوونه وه.

پاقولۆ ئامرازه کانی هینان. ئیستا هه ر کهس چ ئامرازیکی دهویست هه لیده گرت. پاقولۆ لوله شی هینابوو. دامه زرانندی لوله پیویستی به ئامرازی ته نه که سازی هه بوو. به لّام شوخۆف به چه کوش و ته شوپیه کی بچووک که له وئ بوون، کاره که ی راده په راند. به ره دهستی پیکدا دان. لوله کانی ده سهریه ک کردنه وه. لیوه کانی راسته و پاسته کردنه وه به چه کوش کوتانی. مالتجه که ی هه ر له وئ له و نزیکانه شار دبووه. گه رچی که سی بیگانه ی لینه بوو، به لّام له وانه بوو یه کئ له ئه فرادی دهسته که ی خویمان، له گه لّ مالتجه ی خۆی بیگۆرئ. ته نانه ت نه ده بوو پیشانی کیلگاسیسی بدا.

شوخۆف ئیستا ته نیا بیری له شتیکی ده کرده وه ئه ویش ئه وه بوو چۆن دوو که لکیشه که دامه زینتی و نه یه لّئ سوپه که دوو که لّ بکا. گۆپچیکی نارد دیوی دهره وه ی دوو که لکیشه که له په نجه ره به سه تی.

له سووچیتی خانووه که دا سوپه یه کی دیکه ی لیبوو، جه هه ننه مه یه کی گه وره ی هه بوو که به خسته دوو که لکیشیان بو دروست کردبوو. وهره قه ئاسنیکی قالّ بزۆرش له وئ بوو که سه هۆلی زیخه که یان پی ده تونده وه. پیشتر ئه و سوپه یان هه لکردبوو، گه میه وان و فتیۆکۆف به زه نه لّ زیخیان ده کیشا. بو زه نه لّ کیشان پیویست نه بوو پیاو سهری له کاری به نایی دهریچی. له بهر هه ندئ تیۆرین ئه و کاره ی به که سانیک ده سپارد که پیش هاتنه ئۆردو و گایه بوخۆیان خاوه ن پله و پایه یه ک بوون. فتیۆکۆف سهرده مانیک کاربه دهستیکی زلی یه که له ئیداره کان بوو و به ماشینی خۆی هاتوچۆی ده کرد.

سهره تا فتیۆکۆف جلّغهی له گه میه وان ده گه یرا، به لّام که یه ک دوو مسته کۆله ی گه میه وان ی بهر فلّچی که وت وازی لیته نا و ئیستا هه ردو وکیان به بی قره کاری خویمان ده کرد.

ئه فراد به بیانوی زیخ هینان ده یانویست خۆ له سوپه که نزیک بخه نه وه، به لّام تیۆرین له سوپه ی دهرینگانده وه:

«جاری با کاره کان وه گه ر بکه ون، ئه گینا واتان لیده که م سهرماتان له بیر بچیه ته وه!»

تیۆرین هه ر له سهره تا وه ئه فراده که ی چاو ترسیین کردبوو.

سەرما کاری له ئیسکی پیاو دهکرد، بهلام کەس نهیدهوئیرا قسه له قسهی بکا. هه موو به دواى کاری خوڤان کهوتن.

شوڤوڤ گوتی لیبوو که تیورین به چپه به پاڤولوی گوت: «تۆ لیره به، من دهچم راپورتی کار جیبه جی دهکم.»

راپورتی کار له خودی کاره که گرینگتر بوو. سهردهستهی چازان دهبوایه له کاتی راپورت داندا هۆش و گۆشی خۆی به تهواوی گردهو بکا. جیرهی خۆراکیان بهو راپورتیه بهند بوو. ئەگەر کار به نیوه چلایش مابایه وه دهبوو و ایان تیبگه یه نێ که لیبوونه تهوه. ئەگەر به رهه می کاره که کهم بوایه تا بۆی کرابا تیبی دهگرت. ئەو کاره لیزانی دهویست و دهبوو بهرنامه نووسان له گه لێت پیک بین، که دیاره ئەوهش به دهستهی خالی نه دهکرا.

ئەو راپورتانه له ئاکامدا به قازانجی کۆ تهواو دهبوون؟ به قازانجی ئەوانه ی سهرچۆپی و گوانی کاروباری ئۆردوگا به دهست خوڤانه وه بوو. لهو ریگایه وه ههزاران رووبلیان هه قدهستهی زیاده وهردهگرت که به شیبه ی پاداش دهچوهه گیرفانی کهسانی وهک ئۆلکۆڤی، به خۆی و بهو قه مچیبه یه وه. لهو نیوه دا دووسه د گرام نانی شه وه که دهگه یشته دهست زیندانی که مان و نهمانی بهو نانه وه بهند بوو.

***

دوو سه تلپان ئاو هینا، بهلام له ریگایه ئاوه که به سستیوی. پاڤولۆ زانی ئەو کاره که لکی نیبه. وا چاک بوو هه رلهوئ به فریان له سه ر سوڤه تواندایه وه. سه تلله کانیان له سه ر سوڤه دانان.

گۆپچیک کوته فافۆنیکی نوئی، لهوانه ی که سیمکیشی پیده کهن، هینا و گوتی: «ئیشان دنیسۆڤیچ! ئەوه بۆ که وچک سازکردن دهبی. فیرم دهکه ی چۆن که وچک دروست بکه م؟»

ئیشان دنیسۆڤیچ خوشی لهو کوره گورج و گۆله دههات. (کوره که ی خۆی به مندالی مردبوو و ئیستا دوو کچی عازبه ی له مالتی بوون). گۆپچیک به تاوانی بردنی شیر بۆ پارتیزانه کانی «به ندرا»⁽⁹⁾ له لیره وار، گیرابوو. به بی له بهر چاوغرتنی ته مه نی، موحا که مه یان کردبوو. وهک گیسکی بزۆز له دوری مرۆ هه لبه ز دابه زی دهکرد و بهو ئاکارانه ی هه مووی وه پیکه نین دهخستن. بهلام دمبه ردووکه و پیتولیش بوو. ئەو خۆراکه ی بۆیان ده نارد، شه وان به ته نه ی دهیخوارد. لهو زیاتر چاوه روانی چی لیده کرا؟ بۆ سازکردنی

که وچک هیندیکیان له فافۆنه که کرده وه و له په نایه کدا شار دیانه وه. شوڤوڤ به دوو پارچه تهخته جی پیتی دروست کردو گۆپچیک نارد هه رێ تا دوو که لکیشی سوڤه که قایم بکا. کورپزگه وهک سمۆره وه سه ر تهخته که کهوت. چهند بزما ری دا کوتان، تیلی لیهالاندن و لووله که ی قایم کرد. ئینجا شوڤوڤ ده سته کار بوو و هه ندیک لوله ی تر ده سه ر خسته وه تا دوو که له که بچیتته ده رێ. ئەورۆ با ی نه دههات، بهلام ره نگبوو سه بی بی کاته وه باو بۆران و ئەو پارچه لوله یه نه یده هیشته دوو که ل بگه رپته وه. سوڤه که یان بۆخو بوو و نه ده بوایه هه روا به تره که له ک بیکه ن.

سینکا کلینشین تهخته کانی ئاماده کردبوون. به گۆپچیکیان گوت بچیتته سه رێ و تهخته کان دا بکوئ. هه تیوی له چه ر به قیژه قیژ وه سه ر په نجه ره که کهوت.

خۆره تاو به رزتر بپۆوه. ته م ره ویبۆوه. تیره گه به لایه کان ئیتر نه ده بینران و رووناکیه کی سوورباو هه موو لایه کی ده نگاوت. ئەو کوته ته ختانه ی دزیبوویانن له سوڤه که یان هاویشتن و ئاگریان دا. تینی ئەو ته ختانه شتیکی دیکه بوو.

شوڤوڤ گوتی: «خۆری مانگی ژانویه سه لکه تووریک ناهینێ.»

کیلگاس لیکدهری چیمه نتۆکه ی له بهر یه ک نایه وه. دوا چه کوچیشی لیداو به دهنگی بهرز گوتی: «گۆی بگره، پاڤلۆ، ئەو کاره بۆ دهسته ی سه د و چوار سه د رووبلی تیده چێ. رووبلیکی کهم بی نامه وئ.»

پاڤلۆ پیکه نی و گوتی: «ئەگه ر به ختت یار بی جیره کهت که میک چه ورتتر ده بی.»

گۆپچیک لهو سه ره وه گوتی: «باقیه که شی له دادگا ده تده نی.»

شوڤوڤ نه راندی: «دهست راگره، دهست راگره.» (خه ریک بوون لبا ده که خوار بپرن.) پیتی گوتن چۆناوچۆنی بپرن.

چهند کهس له سوڤه که ی تر هالا بوون، بهلام پاڤلۆ بلاوه ی پیکردن. هیندیکی دار دایه کیلگاس تا زه نبه لیک ی پێ دروست بکا بۆ ئەوه ی چیمه نتۆی پێ وه سه ر بخه ن. دوو که سی نارد زیخ بینن. یه کی نارد به فری سه ر دار به ست و دیواره کان بمالتی و یه کیکی تریشی راسپارد زیخی گه رم له سه ر سوڤه که وه بۆ لیکدهره که بیا.

دهنگی ماشین له دهری هات. لۆرییهک، خشتی هینابوو. پاقلۆ ده‌رپه‌رییه ده‌ری و به راه‌شاندنی ده‌ست شوتینی روکردنی خشته‌کانی پێ نیشان دا.

زبوالی لباده‌کانیان له که‌لینی په‌نجه‌ره‌کان ناخنی، به‌لام کوا به‌ری سه‌رما ده‌گیرا؟ وه‌ک په‌نجه‌ره‌کانیان به‌ پره‌ کاغه‌ز گرتن و ابو، به‌لام له‌ هه‌یج باشت‌بوو. نیوژووره‌که‌ تاریک داها‌ت و پیده‌چوو بلیسه‌ی ئاوری سو‌به‌که‌ روونا‌کایی پتر بو‌و. ئالیو‌شا زوخالی هینا. یه‌کی‌ک هاواری کرد: «له‌ سو‌به‌یان باوئ!» و یه‌کی‌کی دی به‌ ده‌نگی به‌رز گوتی: «نا، دار تینی پتره!» ئالیو‌شا سه‌ری لیتیشیابوو و له‌ جیی خو‌ی ره‌ق راه‌ستا‌بوو.

فتیو‌کو‌ف له‌ په‌نا سو‌به‌که‌ هه‌لترووشکا. ئه‌و گه‌وجه‌ چه‌که‌کانی راست برده‌ سه‌ر گرهمه‌شخه‌لانی ناگره‌که‌. گه‌می‌ه‌وان پشت ئه‌ستوی گرت و رایکی‌شایه‌ لای زه‌نبه‌له‌کان: «وه‌ره‌ زیخ بی‌نه، مار‌زیاب!»

گه‌می‌ه‌وان پتی و ابو کاری ئۆردو‌گاش وه‌ک خزمه‌ت کردن له‌ هیتی ده‌ریا‌بیدا‌یه. (هه‌ر ده‌ستووریکی درابا بی‌ ئه‌ملاو ئه‌ولا ده‌بوو به‌رپه‌و بچی!) مانگی پشو‌و به‌ جاری‌ک لاواز ببوو، به‌لام هیشتا توانای کاری هه‌بوو.

سه‌ره‌نجام هه‌رسیک په‌نجه‌ره‌یان به‌ لباد گرتن. ئیستا ته‌نیا به‌ ده‌رگادا رووناکی ده‌ها‌ته ژووری. سه‌رماش هه‌ر له‌وتیوه‌ خو‌ی به‌ ژووردا ده‌کرد. پاقلۆ گوتی سه‌ره‌وه‌ی ده‌رگا‌که‌ به‌ لباد بگرن، ته‌نیا به‌شی ها‌تو‌چۆ له‌لای خواره‌وه‌ی بی‌لنه‌وه. ئه‌وتیشیان گرت که‌ پتی‌دا تی‌په‌ر ده‌بووی ده‌با سه‌رت نه‌وی کرد‌با.

سی لۆری خشته‌ روکران. ئیستا کاری زه‌حمه‌ت، ته‌نیا سه‌رخستنی ئه‌و خشته‌نه‌ بوو بو‌ نه‌ومی دووه‌م.

پاقلۆ گوتی: «ده‌گه‌ل ئیوه‌مه‌ وه‌ستایه‌! با‌بچین چا‌و له‌سه‌ره‌وه‌ بکه‌ین.»

به‌ننایی پیشه‌یه‌کی و ابو و یقاری به‌ مرۆ ده‌به‌خشی. شو‌خو‌ف و کیلگاس وه‌دوای پاقلۆ که‌وتن. پلی‌کانه‌که‌ هه‌ر خو‌ی ته‌سک و ترووسک بوو، سیتکا داری ته‌نیشته‌کانیشی لیک‌رد‌بو‌ونه‌وه. ده‌بوو کاتی سه‌رکه‌وتن و ها‌تنه‌وه‌ خوار توند خو‌ت به‌ دیواره‌وه‌ بنووسینی، ده‌نا بی‌گومان هه‌لده‌دی‌رای. له‌وه‌ خراپتر ئه‌وه‌ بوو سه‌رپلی‌کانه‌کان یه‌ک ته‌خته‌ سه‌هۆل بوو و پیا‌و پتی له‌سه‌ر گیر نه‌ده‌بوون. ئه‌دی چیمه‌نتۆیان چۆن وه‌ سه‌ر خسته‌با؟

چاو‌یکیان به‌و دیواره‌دا گیترا که‌ ده‌بوو دایان‌بینین. به‌فری سه‌ر دیواره‌کانیان ماش‌ت‌بوون. هه‌ر له‌وتیوه‌ ده‌بوو ده‌ست پت‌بکه‌ن. ده‌بوا‌یه‌ به‌ ته‌شو‌ی سه‌هۆلی که‌رپو‌و‌چه‌کان بتاشن و لیبیان بکه‌نه‌وه. بو‌سه‌رخستنی که‌رپو‌و‌چ بی‌ریکیان به‌ می‌شکیدا‌ها‌ت. له‌باتی ئه‌وه‌ی به‌ پلی‌کاناندا وه‌ سه‌ری بخه‌ن، وا‌چاک بوو چوار که‌سان له‌ خواری دانین که‌ خشته‌کان هه‌لا‌وتنه‌ سه‌ر داربه‌ستی یه‌که‌م. له‌ ویشه‌وه‌ دوو‌که‌س هه‌لیانها‌وتنه‌ نه‌ومی دووه‌م. دوو که‌سیش بی‌ان‌کیتشه‌نه‌وه‌ نزیک دیواره‌کان. ئه‌مه‌ خیرات‌ترین ری‌گای سه‌رخستنی که‌رپو‌و‌چ بوو. له‌و سه‌ره‌ با‌یه‌کی توندی نه‌ده‌ها‌ت. به‌لام ته‌زوه‌یه‌کی ساردی ده‌ها‌ت که‌ له‌ کاتی کارکردندا له‌شی مرۆی ده‌سمی. بو‌گه‌رم بو‌ونه‌وه‌ ده‌بوو خو‌ له‌ په‌نا دیواره‌کان بگرن.

شو‌خو‌ف سه‌ریکی ئاسمانی کرد و هه‌ناسه‌ی ده‌ردا. به‌پتی به‌رز بو‌ونه‌وه‌ی خو‌ر، نیوه‌رۆ نزیک ببۆه. که‌ سه‌رقالی کاریک با‌یه‌ی زه‌مان چه‌ند تیژ تی‌ده‌په‌ری. رابردنی زه‌مان له‌ ئۆردو‌گادا هه‌میشه‌ مرۆی تووشی سه‌رسو‌رمان ده‌کرد. تا چاو‌ت لیک‌ده‌نا روژ و عه‌یام راده‌بردن، به‌لام سا‌ل تی‌ه‌ره‌نه‌ده‌سو‌رانه‌وه‌ و روژی رزگاری پیده‌چوو قه‌ت نه‌به‌.

ها‌تنه‌وه‌ خواری. جگه‌ له‌ گه‌می‌ه‌وان و فتیو‌کو‌ف که‌ زیخیان ده‌کیشا، ئه‌وانی تر هه‌مو‌یان له‌ ده‌وری سو‌به‌که‌ خه‌ر ببو‌ونه‌وه. پاقلۆ لیبیان تووره‌ بوو و هه‌شت که‌سی لیب‌اردنه‌ کن خشته‌ن، دووی ناردن چیمه‌نتۆ و زیخ له‌ لیک‌ده‌ره‌که‌ بکه‌ن و، دوو که‌سی دیکه‌شی وه‌دوای ناو و ره‌ژی خسته‌ن.

کیلگاس به‌ وانه‌ی کاریان له‌گه‌ل ده‌کرد، گوتی:

«زوو‌که‌ن ده‌ی، با‌ کاری ئه‌و زه‌نبه‌لانه‌ له‌کو‌ل که‌ینه‌وه.»

شو‌خو‌ف به‌ پاقلۆی گوت: «وا‌ باشه‌ منیش یارمه‌تیبیان بده‌م.» پاقلۆ سه‌ری له‌قاندو گوتی: «قه‌یدی نبییه‌.»

به‌رمیلیکیان بو‌ توانده‌وه‌ی به‌فر هینا. یه‌کی‌ک گوتی: «نیوه‌رۆیه‌!»

شو‌خو‌ف گوتی: «نیوه‌رۆ بووه‌، خو‌ر گه‌یشته‌ته‌ سه‌ر ته‌پلی سه‌رمان.»

ده‌نگی گه‌می‌ه‌وان ده‌ها‌ت که‌ ده‌ی‌گوت: «ئه‌گه‌ر وای سه‌عات یه‌کی پاش نیوه‌رۆیه‌، نه‌ک دوا‌زده‌.»

شۆخۆف پرسى: «چۆن؟ لە ھەر رېش سېپىيەك بېرسى دەزانى خۆر نيوەرۆيان دەگاتە كۆي.»

گەمىيەوان بە سەرىدا قىراند: «ئەو قسەيە ھى سەردەمى ھەمان رېش سېپىيانە. ئىستا ياسايەكيان داناو خۆر كە گەيشتە نيوەرۆاستى ئاسمان كات دەبىتە پاش نيوەرۆ.»
«كى ئەو ياسايەي دارشتوو؟»
«حكومەتى شۆراكان!»

گەمىيەوان بە خۆ و زەنبەلەو دەركەوت. شۆخۆف تاقەتى شەرەچەقەي نەبوو. چۆن وايە؟ يانى سوورانى خۆرېش بە دەست ئەوانە؟

سەرەنجام تەق و ھۆرى چەكۆچەكە بىرايەو و چوار زەنبەل بۆ كىشانى چىمەنتۆ ئامادە کران. پاقلۆ گوتى: «زۆر باشە، ئىستا لەبەر سۆيە دانېشن و خۆتان گەرم بکەنەو... سىنكا تۆش دەبى دوای فراقېن دیوار دابىتى. ئىستا خۆت گەرم بکەو.»

ئىنجا دەبانتوانى بە خەيالى ئاسوودەو بە دیار سۆيەو دانېشن. پېش فراقېن نەياندەتوانى ھېچ کارېك بکەن. ئەگەر چىمەنتۆيان گرتباو، تا ئەودەم دەبىست.

رەژى نىو سۆيەكە جوان گەشاپوونەو و گەرمايەكى خۆشيان بلاو دەکردەو. بەلام دەبوو چووبايە پەناي، دنا گەرم نەدەبوو. جىيەکانى دیکەي ژوورەكە ھىشتا سارد و سى بوون. ھەر چوارىان دەستكېشيان لە دەست دەرتىناوون و دەستيان بۆ تىنى سۆيەكە رادەداشتن.

نەدەبوو چەكەكانت تخوونى ئاگر بخەي. ئەگەر چەكەمەي ئاسايى بان قايشەكەيان دەقەلشى و چەكەمەي لىبادىش دەخوسان، ھەلميان دەکرد و پىيەكانت پتر رەق ھەلدەھاتن. ئەگەر بە ئاگرېشت راداشتبان دەسووتان، ئەوجا ناچار بووى ھەموو زستان بە چەكەمەي دراو بەسەر بېي. تازە تا بەھارې چەكەمەي نوپيان نەدەدایەي.

كىلگاس گالتهي بە شۆخۆف دەکرد: گوتى: «شۆخۆف بۆ دەبى نىگەران بى؟ لەو رۆژانەدا بەردەبى، پىيەكى لە دەرتىيە.»

يەكى لە زىندانىيەكان گوتى: «ئادى، ھەھا پىيەكى لە چەكەمە دەرتىناو.»

ھەموو پىيەكەن. (شۆخۆف چەكەمەي پىيە چەپەي داكەندبوو - ئەوى كۆنەكە-و پىيەچەكانى گەرم دەکردەو.)

«خەرىكە بەر دەبى!»

بىست و پىنج سالىيان بۆ كىلگاس بىيۆو. كۆنە زىندانىيەكان بە بەختتر بوون، چونكە زۆرەيان دە سالىيان دابوونى. بەلام لە سالى ۱۹۴۹و ھەر كەس گرتبوويان بى ئەملاو لا بىست و پىنج سالىيان دابۆيە.

رەنگبوو پىياو دە سالى خۆي رابگرى و نەمرى، بەلام پاش بىست و پىنج سالى چى بە بەرەو دەما؟

شۆخۆف لەبەر ئەو ھەموويان وەكو پىياويكى خۆشەخت سەرىيان دەکرد كە ماو ھى چەپسەكەي خەرىكە تەواو دەبى، لەدلەو كەيفى دەکرد، بەلام باو ھەرى نەدەکرد رۆژېك لە رۆژان ئازاد بىي. ھىندىك زىندانى كە بىيار وابو لە كاتى شەردا ئازد كرىن، بەلام تا «راگەيان دراويكى تر» لە زىندانىاندا راگرتن، سالى چل و شەش بەرىيان دان. ھىندىكيان سى سالىيان كىشاپوو، پىنج سالى دىكەشيان بۆ خستتە بان. ياسا لە نىو دەستى كار بەدەستاندا وەك مىو نەرم بوو. كە دە سالى دەكېشا دە سالى دىكەيان داويشتە سەر، دنا نەياندەھىشت بگەرپىيەو سەر مالى و حالى خۆت.

ھەندى جارېش پىياو ھەستىكى سەير دايدەگرت. لە دللى خۆتدا دەتگوت رۆژېكى بەخت رووت تىدەكا، جا ئەودەم، خوايە، بىرى لى بکەو، پىياو بتوانى لىرە بچىتە دەرى و بگەرپىتەو مالى و حالى خۆي!

بەلام زىندانىيە بە ئەزموون قەت ئەو خەونەي نەدەھىنايە سەر زمان. شۆخۆف بە كىلگاسى گوت: «گوى مەدە ئەو بىست و پىنج سالى بۆيان بىيۆيەو، تا ئەودەم ھەزار كىلاو بە بايەك؟ من ھەشت سالى تەواوم كىشاو، لەو دەدا گومانم نىيە.»

بەم جۆرە رۆژ يەك لە دووى يەك دەھاتن و رادەبردن و تۆ داماو و دەستەوئەژنۆ، قەت ئەو دەرفەتەت بۆ نەدەرەخسا بىرى لىيەكەيەو كە بۆ تووشى ئىرە بووى و كەي رزگارېت دى؟

***

له دۆسييه كهيدا تاوانه كهی ديار بوو. خۆی دانی پیدانا بوو كه خیانته تی کردوو و خۆی به دهست دوزمنه وه داوه. به پیتی ئەو فه رمانه ی ئە لمانییه کان پیتیان دابوو، گه رابۆوه نیشتمان، به لām ئاخۆ ئە لمانییه کان چ فه رمانیکیان پیدابوو، ئەوه نه بۆخۆی ده یزانی و نه لیکۆله ره كه ی. به لām ئەوان ئەوه نده یان بهس بوو و، به تاوانی دهست تیکه ل کردن له گه ل دوزمن، گرتبوویان.

به پروای شوخۆف مه سه له كه زۆر ساکار بوو. ئە گه ر حوکمی دادگای ئیمزا نه کردبا، هه ر له وئ ده یانه تلاند. به لām ئە گه ر ئیمزای کردبا، ماوه یه کی دیکه ش ده ژیا. که وابوو ئیمزای کرد.

رووداوه که، به و جوړه بوو: له مانگی فیوریه ی سالی چل و دوو له به ره کانی شه ری باکووری روژتا وادا سوپا که یان که وته نیو ئابلۆقه ی دوزمنه وه. له ریگای هه واوه خوار دنیان بۆ نه ده هات. باسی چ فرۆکان له گۆریدا نه بوو. که وتبوونه بارودۆخیک کی واوه سمی ئە سپی تۆپیویان ده هاری، ده یان خووساندو ده یان خوارد. فیشه ک و ته قه مه نیشیان پینه ما بوو. چه ند تا قمیکیان له جه نگه ل که وتنه بهر دهستی ئە لمانییه کان که شوخۆفیش له گه ل یه ک له و تا قمانه دا بوو. یه ک دوو روژی له نیو قه فه زی دیلی شه ری ئە لمانییه کاندایا به سه ر برد، ئینجا له گه ل چوار که سی دی رایان کرد. به لیره واردا و دوا ی تپه پرین له گۆلا وان، توانیان خو بگه یه ننه وه سنووری سوپا که ی خویان. که گه یشتنه وئ ره شاشچی وه بهر ده سپرێژی دان. دوو که سیان هه ر له وئ لیکۆژا و یه کی دیکه ش بریندار بوو که دوا ی ماوه یه ک ئە ویش ته واو بوو. ته نیا دوو که س ده رچوون. خو زگه عه قلیان وه کار خستبا و گوتبا یان له لیره وار ریگایان لیکۆرا وه. ئاوا هیچ به لایه کیان به سه ر نه ده هات. به لām راستییه که یان گوت که له بهر دهستی ئە لمانییه کان هه لاتوون. (له بهر دهستی ئە لمانییه کان هه لاتوون؟ گووی ده خو ن، دایک حیزینه!) له وانیه ئە گه ر هه موو ما بان، به بیستنی سه ربورده که له زمانی هه ر پینج که سه وه پروایان پیکردبان. به لām دوو که س، قسه یان نه ده چوو ه سه ری. کار به دهستان ئه رخه یین بوون و پیتیان گوتن ئیوه ی گه وادباب له گه ل ئە لمانه کان کلکتان لیک هالاندوو وه هه لاتوون.

سینکا کلێقشین به خۆی و ئەو گوپچکه کپ و که رانه یه وه گوپی دابوون و یه ک به خو گوتی: «من سی جار هه لاتم و هه رسێ جار گرتیا مه وه.»

سینکا له ئوردووگا کارژیکی هاویشتبوو. زۆری نه ده گوت. گوپی له قسه ی ئەوانی دی

نه ده بوو، زۆریه ی ده مان کړو بیده نگ بوو. بۆیه که س چی وای له باره یه وه نه ده زانی. هه ر ئەوه نده یان ده زانی له «بوخنوالده» بووه و دهستی له ئاژاوه یه کی چه کدارانه دا بووه. ئە لمانییه کان قۆلبهستی ده کهن، سه روین هه لیده واسن و دارکاری ده کهن. کیلگاس گوتی: «ئیقان راسته تو هه شت سالت کیشاوه، به لām له چ ئوردووگایه کدا؟ زۆریه ی ئەو ماوه یه له ئوردووگای ئاسایی بووی و ژنیشتان له گه ل بوونه. ژماره تان پتیه نه بووه. به لām هه شت سال له ئوردووگایه کی تایبه تدا، شتیکی تره. که س سه ری زیندوو لیره ناباته ده ر.»

«من له وئ له مووره داران به ده ر چم نه دی، ژنی چی و حالی چی؟»

له ئاگره که ورد بۆوه و حه وت سال ژنیانی باکووری هاته وه یاد. ئەو سی سالی ی بۆ سندووق و تراقیس داری جه نگه لیان ده پرین. شه وان له و ئوردووگا جه نگه لییه دا کاریان ده کرد. وه ک ئیستا، له بهر بلایسه ی ئاگر داده نیشتن. به پیتی فه رمانی فه رمانده ی ئوردووگا، هه ر دهسته یه کی کاری خۆی ته واو نه کردبا، ده بوو شه و له لیره که بمینیتته وه و کاره که ی ته واو بکا. ئە غله به تا نیوه شه و له جه نگه ل ده مانه وه و به یانی زوو، دیسان ده هاتنه وه جه نگه ل.

شوخۆف به و ته ره ته ره پیکه نیناوییه وه گوتی: «نا.. دۆستان، وانیه... پیم لیره ئاسووده ترین. سه ری سه عاتی دیاریکرا و ده ست له کار هه لده گرین، جا کاره که ته واو بی یان نا. جیره ی نانیشمان سه د گرام له هی وئ زیاتره. لیره پیاو له برسان نامری. باهه ر ناوی ئوردووگای تایبه ت بچ، ئەو ژمارانه تان به سه ر کۆله وه زۆر قورسن؟ بوون و نه بوونیان وه ک یه ک وایه.»

فتیوکۆف به رک هه ستانه وه گوتی: «به وه ده لپی ژنیانی ئاسووده؟»

(کاتی فراڤین نزیک ببۆوه هه موویان له سو به که ئالا بوون.)

«لیره، له خه ودا سه ری مرۆ گۆشا و گۆش ده برن! ئەوه ژنیانی ئاسووده یه؟»

پاقلۆ په نجه ی برده سه ر چاوی فتیوکۆف، وه ک بلپی هوشداری پی بدا و گوتی: «سه ری مرۆ، نا، هی سیخوران!»

ئوه یان به راستی شتیکی نوێ بوو. روژییک که له خه و هه ستان، جه نده کی دوو سیخوریان به سه ری براوه وه له ته خته کانیاندا دۆزیبوونه وه. چه ند روژ دواتر هه مان

کاره‌سات به‌سەر زیندانیییه‌کی بیتاوانیش هاتبوو. له‌وانه‌یه شه‌و به‌هه‌له‌ چووبنه‌ زگی. ئینجا سیخوری راسته‌قینه‌ خۆی گه‌یان‌دبووه‌ مه‌ئموورانی زیندان و داوای لیکردبوون له‌ زیندان رای بگرن. هەر ئه‌وه‌ مابوو! له‌ئوردووگا ئاساییه‌کاندا شتی وا رووی نه‌دابوو. لیره‌ش ئه‌وه‌ یه‌که‌م جار بوو.

***

ماتۆری کاره‌با فیکاندی. سه‌ره‌تا ده‌نگی گر بوو. ده‌تگوت خه‌ریکه‌ ئه‌وکی ساف ده‌کا، ئینجا یه‌ک به‌خۆ ه‌پاراندی.

رۆژیان به‌ نیوه‌ کردبوو. کاتی فراڤین بوو.

په‌کو چهند به‌ قۆنه‌قۆن بوون! ده‌بوو زووتر چووبانه‌ خواردنگه‌و له‌ ناو ریزه‌که‌دا جیی خۆیان کردبایه‌وه‌. پاژده‌ ده‌سته‌ له‌ کارگه‌ی بیناسازیدا کاریان ده‌کردو خواردنگه‌ هەر جیی دوو ده‌سته‌ ده‌بووه‌.

تیبۆرین هیشتا نه‌هاتبۆوه‌. پاقلۆ چاویکی له‌ ده‌وربه‌ری کردو گوتی: «شۆخۆف و گۆپچیک، له‌گه‌ل من وهرن. کیلگاس، که‌ گۆپچیک هاته‌وه‌، هه‌مووان له‌گه‌ل خۆت بینه‌!» که‌سانی دی جیگا‌کانیان له‌ده‌وری سۆیه‌که‌ گرتنه‌وه‌. ده‌تگوت سۆیه‌ ژنیکه‌ و هه‌موو ده‌یان‌ه‌وئ له‌ نامبیزی گرن.

یه‌کیک هه‌رای کرد: «به‌سه‌! کاتی جفاره‌کیشانه‌!»

هه‌موویان لیکترینان روانی تا بزائن کج جفاره‌ پیده‌کا. به‌لام که‌س جفاره‌ی پینه‌کرد، که‌س تووتنی پینه‌بوو، یه‌کیکیش هه‌بیا حه‌زی نه‌ده‌کرد له‌به‌رچاوی هه‌مووان دای بگیرسینی.

شۆخۆف و پاقلۆ وه‌ده‌رکه‌وتن و گۆپچیکیش به‌ غاردان وه‌دووایان که‌وت. له‌ده‌رئ شۆخۆف گوتی: «هه‌وا که‌میتک خۆشتر بووه‌، نابج له‌هه‌ژده‌ پله‌ پتر بج. بۆ کارکردن ده‌نالئ!»

چاویکیان له‌ خشته‌کان کرد. خشتیکی زۆر له‌سه‌ر داربه‌ستی سه‌ره‌وه‌ ده‌بینراو هه‌ندیکیش برابوو قاتی دووهم. شۆخۆف له‌ خۆره‌تاوی روانی و قسه‌ی گه‌میه‌وانی وه‌بیر هاته‌وه‌.

له‌ ده‌رئ، له‌ هه‌وای نازاد دا، با یه‌کسه‌ر له‌ ده‌موچاوی ده‌دای و بیبری ده‌خستیه‌وه‌ مانگی ژانویه‌یه‌.

***

خواردنگه‌ زاخه‌یه‌کی له‌ دار دروست کراو بوو. سۆیه‌یه‌کیان له‌ نیوه‌راستی دانا‌بوو. درزی ساپسته‌و دیواره‌کانیان به‌ پارچه‌ ته‌نه‌که‌ی ژه‌نگاوی گرتبوون. نیو زاخه‌که‌ ده‌بووه‌ دوو به‌شی چیشته‌خانه‌ و خواردنگه‌. عه‌رزی هەر دوو به‌شه‌که‌ گل و خۆل بوو و به‌ هاتوچۆ قوولک قوولک بیوو. ئه‌و به‌شه‌ی پێیان ده‌گوت چیشته‌خانه‌، ته‌نیا ئاورگیکی چوار گۆشه‌ی تیدابوو که‌ مه‌نجه‌لێکیان لێ وه‌سه‌ر ده‌نا.

دوو که‌س خواردنگه‌یان به‌پۆیه‌ ده‌برد، ئاشپه‌ز و موفه‌تیشی ته‌ندروستی. هه‌موو رۆژی به‌یانان که‌ له‌ ئۆردووگا وه‌ده‌ر ده‌که‌وتن ئاشپه‌ز هیندیکی گه‌مه‌ کوتاو له‌ چیشته‌خانه‌ی گه‌وره‌ وه‌رده‌گرت. به‌شی هەر زیندانیییه‌ک نزیکه‌ی په‌نجا گرام بوو.

هی هەر ده‌سته‌یه‌ک ده‌یکرده‌ کیلویه‌ک و بۆ هه‌موو ئه‌وانه‌ی ده‌هاتنه‌ کارگای بیناسازی که‌می له‌ پووتیک که‌متر بوو. ئاشپه‌ز خۆی زه‌حمه‌تی هه‌لگرتنی تووره‌که‌ی گه‌مه‌ کوتاوه‌که‌ی له‌ ئۆردووگاوه‌ تا کارگا وه‌به‌ر خۆی نه‌ده‌دا. بۆ ئه‌و کاره‌ «پیاو»ی هه‌بوو. به‌شه‌ خواردنیکی چه‌ورو چۆلتیری ده‌دا، دیاره‌ له‌ ده‌می زیندانیییه‌کانی دیکه‌ی ده‌گرته‌وه‌.

بۆ له‌ ژبیر ئه‌و کۆله‌ گرانه‌دا پشتی خۆی بشکینێ؟ هینانی ئاو و ئاوردوو و هه‌لگرتنی ئاگردانیش، ئاشپه‌ز نه‌یده‌کردن. بۆ ئه‌و کارانه‌ش «پیاو»ی هه‌بوون و ئه‌وانیش خۆراکی پتریان وه‌رده‌گرت. ئاشپه‌ز چ په‌کی پیده‌که‌وت؟

به‌ پیتی یاسا، زیندانی ده‌بوو خۆراکه‌ی هەر له‌ناو ئه‌و زاخه‌یه‌دا بخوا. به‌لام ناچار بوون هه‌موو رۆژی قاپه‌کانیان له‌ ئۆردووگا له‌گه‌ل خۆیان بیننه‌ کارگا. (ئه‌گه‌ر شه‌و قاپه‌کانیان له‌وئ جی هیشته‌بان کرێکارانی نازاد ده‌یان‌دزین.) هه‌موو جارێ که‌ په‌نجا که‌س نانیان ده‌خوارد، زوو قاپه‌کانیان ده‌شۆردنه‌وه‌و بۆ په‌نجا که‌سی دیکه‌یان ناماده‌ ده‌کردن. (ئه‌و که‌سه‌ی قاپه‌کانیشی ده‌بردنه‌وه‌ چیشته‌خانه‌ خۆراکی زیاده‌ی وه‌رده‌گرت.)

پیاویکی دیکه‌شیان له‌به‌ر ده‌رکه‌ دانا‌بوو، تا نه‌یه‌لێ که‌س قاپان له‌ خواردنگه‌ بیاته‌ ده‌رئ، به‌لام قاپ هەر ده‌برانه‌ ده‌رئ. زیندانیییه‌کان یاساوه‌که‌یان ده‌خافلان، یان جاری وابوو که‌ له‌ فکر راده‌چوو، گورزی خۆیان ده‌وه‌شان. پیاویکی دیکه‌ش ده‌بوو له‌ قاپه‌ نه‌شۆراوه‌کان بگه‌رئ و بیانباته‌وه‌ چیشته‌خانه‌. ئه‌و دوو که‌سه‌ش خواردنی پتریان وه‌رده‌گرت.

کاری ناشپهز هەر ئه‌وه‌نده بوو گه‌مه‌کو‌تاوو خۆی له مه‌نجه‌له‌که بکا و ئه‌گه‌ر دوو‌گیش هه‌با له‌نیوان خۆی و مه‌نجه‌له‌که‌ی دابه‌ش بکا. بپرای بپر دوو‌گی چاکی له شپوه‌که نه‌ده‌کرد، که‌واته هەر وا چاک بوو دوو‌گی بۆ‌با گرتووی عه‌مباری بده‌ن و ئه‌ویش به‌ ناچارى ده‌ چيشته‌که‌ی بکا!! کارێکی تری ناشپهز ئه‌وه بوو، که مه‌نجه‌له‌که وه‌کۆل ده‌هات ئه‌سکۆبیه‌کی تپوه‌ر بدا. موفه‌تیشی ته‌ندروستی له‌ ناشپه‌زیش بپکارتر بوو. داده‌نیش و سه‌رنجی ناشپه‌زی ده‌دا، که چيشته‌که ده‌کۆلی، پینکه‌وه تا زگیان دپشا، ده‌یانخوارد. ئینجا سه‌رده‌سته‌یه‌ک - هەر رۆژه‌ی نۆزه‌ی یه‌که‌کیان بوو- ده‌هاته چيشته‌خانه و چيشته‌که‌ی خویچپێژ ده‌کرد تا بزانی ده‌خوریان نا. ئه‌ویش دوو به‌رامبه‌ری خۆراک وه‌رده‌گرت.

دوای هه‌موو ئه‌وانه‌ فیکه‌یان لیده‌دا. ئینجا سه‌رده‌سته‌کان ده‌هاتن و ناشپه‌ز له‌ کونیکه‌ی وه‌ک ده‌لاقه‌وه خۆراکه‌که‌ی ده‌دانی. هەر قاپه‌و یه‌ک دوو ئه‌سکۆبیه‌ی شل تیده‌کرد و نه‌ده‌بوو که‌س ورته‌ی لپوه‌ بپ. گوتبات له‌ل خاکه‌سار ده‌بووی.

با، له‌و پینده‌شته‌دا ده‌بگناند. ئه‌و بایه‌ هاوینان وشک و گه‌رم بوو و زستانانیش سه‌رمای چه‌ندین فرسه‌خ به‌فرو سه‌هۆلی له‌گه‌ل خۆی دپنا. ئه‌و قاقه‌ر هه‌چ گبایه‌کی لپ نه‌ده‌پروا، ته‌نانه‌ت له‌و شوپانه‌ی تپلبه‌ندیشیان لپ نه‌بوو.

نان به‌ده‌ست دابه‌شکه‌رانه‌وه بوو و جۆش ته‌نیا له‌ عه‌مباره‌کانی ئۆردووگا هه‌بوو. هه‌رچه‌ندی خۆت پساندبا، له‌وه‌ندووکه نانه‌ دیاریکراوه نه‌مر نه‌ژییه‌ زیاتر، گورچووی نه‌ده‌گرتی. ئه‌و پارووه نانه‌ش له‌ سایه‌ی ناشپه‌ز و شله‌و قوله‌کانییه‌وه به‌ ته‌واوی نه‌ده‌گه‌یشته‌ ده‌ستت. له‌ سه‌روه‌ه تا خوارئ هه‌موویان دز بوون. لپه‌ له‌ کارگای بپناسازی و له‌وئ له‌ ئۆردووگا و له‌ عه‌مباره‌کانیش... ئه‌و دزانه‌ قه‌ت ده‌ستیان له‌ ره‌ش و سپی نه‌ده‌دا. تا ده‌پسای ده‌بوو کار بکه‌ی، به‌لام نانه‌که ئه‌وان ده‌یاندا، چیان دابا هه‌ر ئه‌وه بوو.

پاقلۆ و شوخۆف و گوچپیک چونه‌ خواردنگه‌. ده‌رزیت هه‌ل‌دابا به‌ر زه‌وی نه‌ده‌که‌وت. مپیزو نیمکه‌تی به‌تال ده‌ست نه‌ده‌که‌وتن. هیندیک زیندانی دانیشتیوون هه‌ندیکیش به‌ پتوه‌ بوون. ده‌سته‌ی بپست و شه‌ش که له‌ به‌یانیه‌وه له‌ ده‌ری خه‌ربکی قوولکه هه‌لکه‌ندن بوون، که فیکه‌یان گوئ لپببوو، پپیش هه‌مووان هاتبوونه‌ خواردنگه‌ و جیگا‌کانیان گرتبوونه‌وه. نانپان خواردبوو، که‌چی وه‌ده‌ر نه‌ده‌که‌وتن. دلپان له‌و شوپینه‌ گه‌رمه‌ به‌ر نه‌ده‌بوو. وه‌ک بارپزه‌ جنپوبان به‌سه‌ردا ده‌باری، به‌لام په‌کیان پپینه‌ده‌که‌وت. چ گوپپیان لپبوو؟ خۆ له‌وه ناخۆشتر نه‌بوو به‌و سه‌رمایه‌ له‌ ده‌ری بن.

پاقلۆ و شوخۆف درپان به‌ خه‌لکه‌که‌ دا. جه‌نگه‌یه‌کی باش گه‌یشته‌بوونی. ده‌سته‌یه‌ک خه‌ربکی وه‌رگرتنی چپیشته‌ بوون و ده‌سته‌یه‌کیش له‌ پپشت ده‌لاقه‌که‌ چاوه‌پروان بوون. یاریده‌ده‌ره‌کانیش له‌وئ بوون، که‌واوو دوای ئه‌و ده‌سته‌یه‌ نۆزه‌یان بوو.

ناشپه‌ز له‌ودپوه‌ ده‌لاقه‌که‌وه هاواری کرد: «قاپ! قاپ!» و له‌م دیوه‌ی ده‌لاقه‌را قاپه‌کانپان وه‌ده‌ستی دان. شوخۆف نه‌ک بۆ به‌شه‌خۆراکی زیاتر، به‌لکه‌ بۆ راپه‌راندنی خپتراتری کاره‌که چه‌ند قاپی هه‌لگرتن و له‌ ده‌لاقه‌ی ئاودپوه‌ کردن. له‌ چپیشته‌خانه یه‌ک دوو که‌س له «پپاو» انی ناشپه‌ز خه‌ربکی قاپشۆردن بوون. ئه‌وانیش به‌ خۆرایی ئه‌و کاره‌یان نه‌ده‌کرد.

ئه‌و یاریده‌ده‌ره‌ی له‌ پپیش پاقلۆ بوو خواردنی بۆ ئه‌فرا‌دی خۆی وه‌رگرت و پاقلۆ به‌سه‌ر خه‌لکه‌که‌وه هه‌رای کرد:

«گوچپیک»

ده‌نگی تپزی گوچپیک له‌ پپشت ده‌رگه‌وه هات که به‌رسقی داپه‌وه: «من لپه‌م.» ده‌تگوت بزنه‌ ده‌بارپینی. «بانگیان که.»

گوچپیک غاری دا.

سووی ئه‌وئ رۆژئ خراب نه‌بوو. چاکترین شپو بوو که به‌ جۆی دووسه‌ریان لپنه‌نا. هه‌میشه‌ وا هه‌لنه‌ده‌که‌وت. ئه‌غله‌ب رۆژئ دووجار «ماگارا» یان شلکپینه‌یان له‌ ورگی ده‌کرد. جۆبه‌که باش بوو به‌ری دلپ پپاوی ده‌گرت.

شوخۆف به‌ لاوی چه‌ندی جۆی وا دابوه‌ ئه‌سپ! ئه‌وان ده‌مان هه‌رگیز به‌خه‌یالپشیدا نه‌ده‌هات رۆژئ له‌ رۆژان خۆی ئاتاجی لوپچپیک له‌و جۆبه‌ بپ! له‌ پپشت ده‌لاقه‌وه هه‌رایان ده‌کرد: «قاپ! قاپ!»

نۆزه‌ی ده‌سته‌ی سه‌دوچار هات. ئه‌و یاریده‌ده‌ره‌ی له‌ په‌نایان بوو، به‌شه‌ خۆراکی دووقاتی خۆی وه‌رگرت و رۆپپ. ئه‌و به‌شه‌ زیادیانه‌یان هه‌موو له‌ ده‌می ئه‌وان ده‌گپراه‌وه. به‌لام که‌س مه‌ته‌قی نه‌دکرد. هه‌موو سه‌رده‌سته‌کان ده‌یانته‌وانی به‌شی دووقات وه‌رگرن، جا یان بۆ خۆیان یا بۆ یاریده‌ده‌ریان. تپۆرپن خواردنه‌ زیاده‌که‌ی خۆی ده‌دایه‌ پاقلۆ.

شوخۆف چوو هه‌تا ئه‌و دوو مرده‌لۆخه‌یه هه‌ستپنی که له‌ پپشت مپزیک پان بپوونه‌وه.

داوای له زیندانیییه کی تر کرد، ئینسافی هه بی جیگاکیه یان بۆ چۆل بکا. له سههر میتزه که جیتی بیست قاپی کرده وه. (سههرتا ده بو دوازده قاپ له په نا یه کتر دابنی، شهش دانیه دی له سههر ئه وان دابنی و دوو قاپی تریش دانیتته سههر شهش قاپه کان) ئینجا ده بوایه قاپه کان له پاقلۆ وه رگری. بیانژمیری و چاو له میتزه که هه لنه گری، نه کا بیاندزن یان بیانریژن. زیندانیییه کان به هه موو لایه کدا ده هاتن و ده چوون و داده نیشتنه سههر میتزه کان، یان هه لده ستان.

ئاشپه ز له و دیورا قاپه کانی ده ژماردن: «دوو! چوار! شهش! قاپه کانی دوو دوو وه دهستی شوخۆفی ده دان و ئه ویش له سههر میتزه که ی داده نان. شوخۆف به ده نگ نهیده ژماردن، به لام له هه موو کهس زیاتری هۆش له سههر بوون.

«ههشت، ده.»

گۆپچیک و وان بۆ تا ئیستا نه هاتوون؟

«دوازده، چارده.»

قاپی چیشتهخانه ته و او بوون. شوخۆف به سههر سهرو شانی پاقلۆدا چیشتهخانه که ی ده دی. دوو قاپ له سههر ده لاقه که ده بینران که ئاشپه زه که توند گرتبوونی. پینده چوو له فکر راجووبی. ده بوو ئاور بداته وه به سههر قاپشوره کانا بقیژتی. به لام راست له و ده مه دا کۆمایه کیان قاپ له م دیوه ی ده لاقه را وه سههر گپرا. ئاشپه ز دهستی له قاپه کان به رداو قاپه به تاله کانی بردنه ناو چیشتهخانه وه.

شوخۆف دوو قاپی له قاپه شتیوی سههر میتزه که هه لگرت. لاقیکی به سههر ئه و کورسییه دا هه لئینایه وه که سههر ریتی لی گرتبوو، دوو قاپه که ی له سههر ده لاقه که هه لگرتن و به هیمنی، به شتیویه ک که هه ر پاقلۆ گوتی لی بی، گوتی:

«چوارده دانه!»

ئاشپه ز نه راندی: «هۆی! ئه و قاپانه بۆ کوئی ده به ی؟»

پاقلۆ وه لامی دایه وه: «هی ئیمن! هی دهستی ئیمن!»

«نالیم هی ئیوه نین، به لام من حیسابه که م لی تیکده چی.»

پاقلۆ گوتی: «چارده ن ئیدی» ئینجا شانی هه لته کاندن. پاقلۆ یاریده ده ری دهسته بوو و نهیده و بیست خۆی تووشی ئه و گپچه لانه بکا، به لام ئاگاشی له شوخۆف بوو و هیچ نه بی دهیتوانی بلتی شوخۆف به هه له چووه.

ئاشپه ز ده ره له بوو: «من چارده م ژماردن.»

شوخۆف به قه و گوتی: «ژماردتن، به لام دوو دانیه دوایه ت نه دانه ئیمه، دهستت له سههر دانا بوون! ته گه ر باوه ر نا که ی وه ره ئه و دیوه، خۆت بیانژمیره. هه موو ئه وه تان!» هه روا که له گه ل ئاشپه ز مشتومری بوو، چاری به دوو ئوستوونییه کان که وت و دوو قاپه زیاده کانی وی دان. ئینجا گه راپه وه جیتی خۆی و بۆ دلنیایی قاپه کانی سههر میتزی ژماردنه وه. ئه وانیه له ده ورو پشتیان بوون هه رچه ند ده رفه تیان هه بوو، به لام هیچیان نه دزیبوو. ئاشپه ز ده موچاوی سوور هه لگه راو و دزیوی خۆی له ده لاقه که وه هیئا ده ری.

«کوا قاپه کان؟» ده هری ببوو.

شوخۆف قیژاندی: «فهرموو، ئه وه تان!» زیندانیییه کی پال پتوه ناو گوتی: «لاکه وه! با زه ریف بیانینی... ئه وه دوو!» قاپه کانی سههر وه ی هه لگرتن. «ئه وه ش سچ جار چوار، که له سههر یه ک ده بیته دوازده دانه. خۆت بیانژمیره!» ئاشپه ز چاوی به سههر تا پایدا گپرا و گوتی: «ئه دی کوان ئه فرادی دهسته که تان؟»

ده لاقه که یان تهسک کردبووه تا کهس ناو مه نجه له که نه بینی.

پاقلۆ سههری راوه شان دو گوتی: «هیشتا نه هاتوون.»

ئاشپه ز له داخان دهستی سهگی ده گهست. گوتی: «ئه دی سندانت له ته پللی سههری دا، ئه و قاپانه ت بۆ وه رگرتوون؟»

شوخۆف هاواری کرد: «ئه وه تا، هاتن.»

هه موو گوتیان له دهنگی گه میه وان بوو که له نیو ده رگاوه نه راندی: «بۆ وا داتان کوتا وه؟ نانی خۆتان خوار دووه و وه ده رکه ون! مراعاتی خه لکیش بکه ن!» ده تگوت له سههر عه رشه ی گه میه راوه ستا وه فه رمان به ئه فرادی به ردهستی ده دا.

ئاشپه ز به بۆله بۆل سههری برده وه ژووری، ئیستا ته نیا دهسته کانی به ده لاقه که دا دیار بوون.

ئینجا دوا قاپیشی به ئەسکوی پر کرد، دووی تیکردن.

«بیست و سێ، تهواو، دەستە ی دواترا»

ئەفرا بە ناو ئەو قەرەباڵغییەدا دەهاتنە پێشی و پافلۆ قاپی و دەستی دەدان. هیندیکیان دەچونە سەر میتزکی دیکەو ناچار دەبویە بەسەر خەڵکەدا قاپیان وێ بەدا.

هاوینان پینج کەس لەسەر نیمکەتیک دادەنیشان، بەلام ئیستا بەو هەموو جلۆبەرگەو، بە ئەقەنەق بە چواران لەسەر نیمکەتیک جییان دەبۆو. پیاو بە باشی دەست و کەوچکی نەدەگەیشته قاپی سەر مێزەکە. شۆخۆف بە تەمای ئەوێ لەو دوو قاپە ی پاشقولی دابوون، یەکیانی بەردەکەوێ، بە پەلە ملی دەبەر خواردنی شێوکهێ نا. قاچی راستە ی هەلینا. کەوچکێکی لە ملی چەمەکە دەرهینا کە نیشانە ی «ئوست-ئیزما ۱۹۴۲» ی لەسەر بوو. تەپلەکە ی داگرت، دەبن هەنگلی ناو کەوچکێکی لەچیشته کە وەردا.

ئێستا دەبوو بە خەیاالی ئاسوودەو شێوکهێ بخوا. دەبوو خرت و پرتی نیشتووی نێو قاپەکە بە کەوچک هەلگرت، بە شینەیی بۆ زاری بیاو بە تام و چێژووە بیجوێ، بەلام بۆ ئەوێ پافلۆ قاپی دیکە ی بداتی دەبوو پەلە بکا، بۆیە بە تالووکە ئەو یەکە ی هەلقووراند. فتیۆکۆف کە لەگەڵ ئوستونییەکان هاتبوو خواردنگەو هەستی بە مەسەلە ی قاپەکان کردبوو، سیتسەرە ی لە پافلۆ هەلنەدەگرت و بە پێتو شێوکهێ دەخوارد. چاوی لێ هەلنەدەگرتن. دەبووست بە شێوکهێ ک پافلۆ تیبگە یەنێ کە یەکی لە قاپەکان و هەر نەبێ نیوێ قاپی بداتی.

بەلام ئەو کورە رەشتالە، پافلۆ، سەری بەسەر قاپە شێوکهێ خۆی رۆگرتبوو و ناگای لە مەحمودی بێ زواد نەمابوو. وەک ئەوێ باسی خۆراکی زیاده هەر لە گۆرێ نەبێ.

شۆخۆف قاپی یەکەمی تهواو کرد، رەنگە لەبەر ئەوێ چاوی لە قاپیکی تر بوو. وەک جارێ بە قاپیک سووی جو تیر نەدەبوو. ئەو لە تەنە ی دە پەرۆی وەرپیتچابوو لە گیرفانی لاتە نیشتی دەرهینا و رە بنی قاپەکە ی تیبخست. نەهەکی لەستەووە جارێکی دیکە شی رە بنی قاپەکە خشاندا. قاپەکە، وەک شۆرابی، پاکوخاوتین ببۆو، بەلام بریقە ی نەدەدا. بەسەر شانی خۆیدا وە دەستی یەک لە قاپشۆرەکانی داو هەروا لەوێ خۆی مات کرد. هیشتا کلاوکهێ لەسەر نەنابوو.

شۆخۆف ئەو دوو قاپە ی قاچاندبوون، کەچی پافلۆ دەبویە دابەشیان بکا. کەمێک راوہستا تا پافلۆ لە خواردنی چیشتهکە ی بۆو. پافلۆ قاپەکە ی لیس نەدا. تەنیا کەوچکەکە ی لەستەووە. لە جییەکی نێو جلەکانیدا شاردیووەو خاچی کیشایەووە. ئینجا دەستی بۆ قاپەکان برد. سەرمیزەکە هەر جمە ی دەهات. نەیدەتوانی بۆ لای شۆخۆفیان پال بەدا، بە جوړیک کە و نیشان بەدا لە بەشی خۆی دەیداتی، گوتی: «نیشان دنیسۆفیچ، قاپیک بۆ خۆت و ئەو ی دی بۆ سیزار بەرە.»

شۆخۆف وەبیری هاتەووە کە سیزار دەبێ خواردنی بۆ بچیتە نووسینگە ی کارگا. (سیزار چ لیرەو چ لە ئوردوگا پیتی قار بوو بچیتە خواردنگە.) شۆخۆف لەبیری بوو، بەلام کە پافلۆ دەستی بۆ قاپەکان برد، بۆ ساتیک دلێ داخوړیا کە نەکا هەردووک قاپانی بداتی. بەلام ئەو خەیاالیو بوو.

دەمو دەست ملی لە خواردنی ئەو خواردنە مفتە یە نا کە تازە هی خۆی بوو. ئەو زیندانییانە ی تازە گەیشتبونە خواردنگە هەرچەند لە پشتەووەرا پالە پەستۆیان دەدا هەر تەقە ی سەری نەدەهات. تەنیا نیگەرانی ئەو بوو نەکا فتیۆکۆف دەست بەسەر قاپەکە ی دیکەدا بگرت. فتیۆکۆف کە جلغە ی لە شتیک دەگتیرا وەک قیری کەوای سپی بوو. بەلام بۆ خۆی قوونی وە ی نەبوو شتیک بقاچیتنی.

گەمیەوان لە پەنایان دانیشتبوو. دەمیک بوو لە خواردنی شێوکهێ ببۆو و ناگای لە مەسەلە ی خۆراکە زیاده کە نەبوو. چاوی بە دەورو بەری خۆشیدا نەدەگتیرا هەتا قاپەکانی پیش پافلۆ ببینتی. جیی خۆی خۆش کردبوو، نەیدەتوانی هەستی و بەو ساردو سەرما یە بچیتەووە ویستگە.

ئێستا ئەویش جینگای خەلکی داگیر کردبوو. راست وەک ئەوانە ی پینج دەققە لە مەو بەر بە هات و هاوار وەدەری نابوون. زۆر نەبوو لە ئوردوگا دژیا. هەرچەند بە خۆی نەدەزانی، بەلام ساتی و هەبوون، وەک ئیستا، کە لە ژبانییدا زۆر گرینگ بوون. لەو ساتانەدا بوو کە ئەفسەرێکی لووتبەری هیزی دەربایی بەو کە شوفشە یەو دەبوو زیندانییەکی کۆلەوارو بەستە زمان. بۆ ئەوێ دوا ی بیست و پینج سال، سەری ساغ لە ئوردوگا بیاتە دەری، دەبوو لەگەڵ ئەو وەزە هەلکا.

زیندانییبه‌کان ده‌سه‌ریانه‌وه ده‌قیژاندو له پشته‌وه‌را پالیان پیتوه‌ده‌نا هه‌ستی. پاقلۆ گوتی: «گه‌مییه‌وان! هۆ گه‌مییه‌وان!»

گه‌مییه‌وان راچه‌نی. وه‌ک له‌خه‌و راه‌یه‌یه‌ی سه‌یری پاقلۆی کرد. پاقلۆ بی‌ئوه‌ی پرسى پیتکا که ده‌یه‌وی یان نا، قاپه‌ شپوه‌که‌ی وه‌پیتش نا.

گه‌مییه‌وان برۆی هه‌لکیتشان. هیند به‌ و‌پو هیری ته‌ماشای قاپه‌که‌ی ده‌کرد ده‌تگوت به‌ عومری خۆی شتی وای نه‌دیوه.

پاقلۆ بۆ ئه‌وه‌ی دل‌نیای بکا گوتی: «بخۆ! بخۆ!» و هه‌ستا تا ئه‌و قاپه‌ی مابوو بۆ سه‌رده‌سته‌ی بیا.

بزه‌یه‌کی شه‌رمانه‌ نه‌یشته‌ سه‌ر لیوه‌ به‌باره‌کانی گه‌مییه‌وان. پیاویکی وا که ده‌ریای ده‌روانده‌وری ئه‌وروپا و ئۆقیانوسی به‌سته‌له‌کی باکووری به‌ پاپۆر بریبوو، ئیستا سه‌ری بردیوه‌ ناو قاپه‌ شلکینه‌ جۆیه‌کی بی‌ تام و ده‌تگوت خوا خه‌نی کردوه.

فتیۆکۆف مۆزه‌یه‌کی له‌ گه‌مییه‌وان و شوخۆف کرد و ده‌رکه‌وت شوخۆف ئه‌و کاره‌ی پاقلۆی به‌ دل‌ه‌وه‌ نووسا. گه‌مییه‌وانیش به‌ره‌ به‌ره‌ له‌گه‌ل چه‌موخه‌می کاره‌کان راده‌هات، به‌لام تا ئه‌و کاته ده‌بوايه‌ بژی. ره‌نگیوو سیزاریش قاپه‌ سوپه‌که‌ی بداته‌ گه‌مییه‌وان. به‌لام بۆ ده‌یداتنی؟ ئه‌وه‌ دوو حه‌فته‌ بوو زه‌وادیان بۆ نه‌ناردبوو.

شوخۆف که ئه‌و قاپه‌ شپوه‌شی خوارد، چه‌ند جار نانی ره‌قاپه‌که‌ ئیخست و هه‌موو جارێش نانه‌که‌ی ده‌لسته‌وه، ئینجا نانه‌که‌شی خوارد. پاشان شپوه‌ ساردوسپه‌که‌ی سیزاری هه‌لگرت و رۆیی.

له‌ نیو ده‌رگه‌ کابرای ئه‌مینی قاپان پیتشی پیتگرت. شوخۆف گوتی: «بۆ نووسینگه‌یه.»

نووسینگه‌ کۆلیتیکی له‌ دار دروستکراوی نزیک پاسه‌وانی بوو. لوله‌ سوپه‌که‌ی، یه‌ک به‌ ئه‌ستورایی خۆی دووکه‌لی ده‌رده‌دا. له‌ به‌ری به‌یانیه‌وه‌ یه‌کبێن داییسسا. چاودیری سوپه‌که‌، خزمه‌تکاریکی نووسینگه‌ بوو که ئه‌مری کاربه‌ده‌ستانیشی به‌ سه‌رده‌سته‌کان راده‌گه‌یانندو بۆ ئه‌و کاره‌ش شتیکیان ده‌دايه‌. نووسینگه‌ هه‌رگیز ئاوردووی لی نه‌ده‌پرا.

ده‌رگه‌ی ده‌ری به‌ جیره‌ جیره‌ کرایه‌وه. ده‌رگه‌یه‌کی دیکه‌ش بوو که به‌ته‌لیس که‌لیته‌کانیان

گرتبوون. به‌ باقه‌ هه‌لمیکه‌وه‌ وه‌ژوور نووسینگه‌ی که‌وت. ده‌رگه‌ی پیتوه‌دايه‌وه. (زوو پیتی وه‌ نه‌دابایه‌ هاواریان لی هه‌لده‌ستا: «هۆی، بیژوو، ئه‌و ده‌رگایه‌ داخه‌وه.»)

له‌ نووسینگه‌ پیاو له‌ گه‌رمان ده‌پیشا. تیشکی خۆر که له‌ په‌نجه‌ره‌ سه‌هۆلاوییه‌کانه‌وه‌ له‌ ژوویری ده‌دا، مرۆی ده‌بووژانده‌وه. خو وه‌ک نه‌ومی سه‌ره‌وه‌ی ویتسته‌گه‌ نه‌بوو تیشکی خۆر چاوشه‌واره‌ بکا. ئالقه‌ی دووکه‌لی سه‌بیله‌ی سیزار وه‌ک بخووری کلێسیان، له‌ به‌ر تیشکی تاو بلاو ده‌بوونه‌وه. سوپه‌که‌، ته‌نیشته‌کانی وه‌ک په‌نگر سوور بیوونه‌وه. ئه‌و بیژیانه‌ پریان کردبوو له‌ قه‌لاشکه‌ری. لوله‌کانیش سوور بیوونه‌وه و تینیان ده‌دا.

له‌و جیگا گه‌رم و نه‌رمه‌دا پیاو هه‌ر به‌ قوونه‌وه‌ خه‌وی لیده‌که‌وت. نووسینگه‌ دوو وه‌تاغ بوو. ده‌رگه‌ی وه‌تاغی دووهم، هی سه‌ره‌پرشتیاری کارگه‌، ئاوه‌لا بوو و له‌ویرا ده‌نگی ده‌هات که ده‌یگوت: «ئیمه‌ بۆ دانی مزه‌ و کرینی که‌رستان له‌گه‌ل که‌مییی دراو به‌ره‌و رووین. زیندانییبه‌کان له‌ به‌ر چاوی ئیوه‌ ئه‌و ته‌خته‌ گرانبایانه‌ ده‌دزن، بیجگه‌ له‌و هه‌موو قالیه‌ی ده‌بسووتین و خۆی له‌ به‌ر گه‌رم ده‌که‌نه‌وه. چه‌ند رۆژ له‌مه‌ویه‌ر، له‌و ره‌شه‌بایه‌دا، زیندانییبه‌کان له‌ کن عه‌مبار چیمه‌نتۆیان خالی ده‌کردو به‌ زه‌نه‌لان ده‌یانکیشایه‌وه. له‌ ده‌ورو پشتی عه‌مبار چیمه‌نتۆ تا گۆزینگان ده‌هات. ئه‌وانیش وه‌نیوی ده‌که‌وتن و هه‌ر گونیشیان بی نه‌ده‌چوو. ئاگات لێیه‌ ئه‌و که‌رستانه‌ کوو خه‌سار ده‌که‌ن!»

دیار بوو سه‌ره‌پرشتیاری کارگه‌ له‌گه‌ل سه‌رکارگه‌ره‌کاندا کۆ بیوه‌.

خزمه‌تکاریک له‌ کن ده‌رگا له‌سه‌ر کورسییه‌ک پالی دابۆوه. زیندانیی ژماره‌ «ب- ۲۱۹، شکورۆ پاتنکو»ش له‌ په‌نای، وه‌ک دارتیلیک به‌ر په‌نجه‌ره‌ی گرتبوو و چاوی له‌ ته‌خته‌ گرانباکان هه‌لنه‌ده‌گرت.

ئه‌و گه‌واده‌ بیگومان وه‌ختی لباد بردنه‌که‌ ویتینگه‌ داوون.

دوو کارمه‌ندی نووسینگه‌ هه‌ردووکیان زیندانی بوون، له‌سه‌ر سوپه‌که‌ نانیان برشته‌ ده‌کرد. بۆ ئه‌وه‌ی نانه‌که‌ نه‌سووتن، به‌تیل شیشیان بۆ دروست کردبوو. سیزار له‌ پشت میژه‌که‌ی پالی دابۆوه‌ سه‌بیله‌ی ده‌کیشا. پشتی له‌ شوخۆف بوو و نه‌یدیوو.

زیندانیی ژماره‌ «ک- ۱۲۳» به‌رامبه‌ری دانیشتبوو. پیاویکی به‌سالد اچووی ره‌قه‌له‌ی هه‌ر ئیسک و پیست، که‌ سی سال بوو له‌ زیندان بوو. نانی ده‌خوارد.

سیزار دہیگوت: «تو ھلہی ھاوالی بہر پیز، نیمہ ٺہ گہر کلاوہ کھی خومان بکہینہ قازی ٺايزنشتاين بليمہ تہ. توخوا «ئيشان مخوف» ٺہ کھی شاکار نبیہ؟ سہمای «ینی چری» یه کان بہ دہمامکوه، دیمہ نی کلئیسہی گہورہ!» ھولئی دہدا لہو دہمہ تہ قئیسہ دا خاتری پیرہ پیاوہ کہ بگری.

«ک- ۱۲۳» بہ توورہ یی گوتی: «ھہموو ئیدیعایہ!» کھوچکھ کھی بؤ دہمی بردبوو. درئژہی دایہ: «ھونہر نومایی لہ رادہ بہ دہر، ٺہوپہری بیٺونہرییہ. وھک ٺہوہ وایہ ھہرای فرؤتنی گہنم بکہی و جو بدہیہ خہلکی! ٺہویش بہو تیروانینہ سیاسیہ قہباحہ تہوہ کھ دہیہوئ جاشیتتی مرؤقتیک پاساو بدا. ٺہو فیلمہ سووکایہ تی کردن بہ بیرہوہری سئ وھچہ لہ رؤشنیرانی رووسیایہ!»

(شبیوی دہخوارد، بہلام دہتگوت قوزہلقورت دہخاوا لہ ٺہوکی ٺاوا نہدہبوو.)

«دہی ٺہگہر وای نہ کردبا مؤلہ تی دروستکردنی فیلمہ کھیان دہدایہ...؟»

«ھہو! مؤلہ ت؟ ٺہدی بؤ پیتی دہلئی بلیمہ ت؟ کابرایہ ک بوہ نانی بہ نخھی رؤژ خواردوہ. ھونہرمہندی رھسہن لہ بہر دلئی خؤفرؤشان لہ نخھی کارکھی داناشکینتی.»

شؤخؤف قورگی زاخاوا دا: «ٺحم م.» دہترسا ٺاخاوتنی ٺہو مرؤفہ خؤیندہوارانہ تیک بدا. لہ سہرئیکشہوہ خؤی پئ رانہ دہگیرا.

سیزار لای کردہوہ دہستی بؤ قاپہ کھ راداشت. وھک ٺہوہی بیہوئ ھہر لہ حہوا بیگری. بئ ٺہوہی سہیری شؤخؤف بکا، درئژہی بہ قسہ کانی دا:

«تؤ گوئ بگرہ! لہ ھونہردا «چی» گرینگ نبیہ، «چؤن» گرینگہ.»

ک- ۱۲۳ ھہلبہزبہوہ، مستہ کؤلہیہ کی لہ میزہ کھ داو گوتی:

«نہ ٺہگہر نہ توانی ھہستیکی راستم تیدا بئینیتتہوہ، سندان لہ خؤی و لہو «چؤن» ھشی بدا!»

شؤخؤف قاپہ کھی وہ دہستی سیزار داو تا توانی چاوه نؤر مایہوہ. چاوی لہوہ بوو سیزار برئکی تووتن بداتی، بہلام سیزار ٺہوی ھہر وھبیر نہ ماہوو. شؤخؤف گہرایہوہو بئ ٺہوہی متہق بکا، لہ نووسینگہی کارگہ وھدہرکھوت.

***

ھہوای دہرئ ناخؤش نہبوو. زؤری نہ کردبوہ بہند. بؤ ٺہوہ دہبوو دیوار دابنیتن. شؤخؤف کھ بہناو رچہیہ کی باریکی نیو بہ فرہ کھدا دہرؤیی، چاوی بہ کوتہ ئاسنئیک کھوت کھ لہوئ کھوتسبوو. تیخہلہ شکاویکی پؤلا بوو. نہیدہزانی بہ کاری چی دی، بہلام رؤژی خؤی لہوانہبوو بہ کھلکی شتئیک بئ. ھہلیگر تہوہو لہ بہرکی پانتؤلی نا. دہبوو لہ شؤنئیکی ئوردوگا بیشاریتتہوہ.

کھ لہ دہرئرا دہھاتیسہ ژوور تا دہمئیک چاوت روون نہدہبوہو. ھہر وھک دہرہوہش ساردبوو. پیدہچوو ھئندئیکیش شئیدار بئ.

زؤرہی خہلکھ کھ لہ دہوری سؤبہکان ھالابوون، ٺہو سؤبانہی کھ شؤخؤف یه کیکیانی دامہ زرانڈبوو. سؤبہ کھی تر زیخیان لہسہر دہتواندہوہو ھہلمی لیٺہ لڈہستا. زیندانیبہ کانی دی لہسہر لیوی لیئکدہری چیمہنتؤکھ دانیشتبوون. سہردہستہ لہ بہر سؤبہ نانی دہخوارد. پاقلؤ شئوہ کھی بؤ گہرم کردبؤوہ. لہ نیو دہستہ دا سرتوخورت دہھات و پیدہچوو ھہموو بہ دہماخ بن. شؤخؤف گوتی لہ ھہوالہ کھ بوو. سہردہستہ توانیبووی جیرہیہ کی باشیان بؤ وہر بگری. قایل و دلخؤش لہ نووسینگہرا گہرابؤوہ.

تیؤرین بہس خؤی دہیزانی پھری راپؤرتی کاری چتؤ پر کردؤتہوہ. تانیوہرؤیہ چ کاریکی وایان نہ کردبوو. دامہ زرانڈنی سؤبہو گرتنی پھنجہران بہ کاربہ دہستانی کارگہ چی؟ ٺہو کارانہ یان لہ بہر خؤیان کردبوون و نہ یانندہ توانی وھک بہر ھہمی کار بیانقہ بلئین. بہلام بہ ھہر شئوہیہ ک، دہبوو شتئیک لہو پھرہ کاغزہ بنوسن. رھنگہ سیزاریش بؤ پرکردنہوہی کاغزہ کھ یارمہ تیبی تیؤرینی دابی. بہ خؤرایبی تیؤرین ھئندہی چاوا بہسہرہوہ نہبوو.

تیؤرین بہ دہستی پر گہرابؤوہ، کھوابوو دہستہ کھیان تا پئنج رؤژ و بہلانی کھمہوہ تا چوار رؤژی دی جیرہی چاکی ھہبوو. کاربہ دہستان ھہمیشہ لہ قووتی پئنج رؤژ، رؤژتیکیان لی دہگئیرانہوہو بہقہد یه کیان خواردن دہدانی، چ ٺہوانہی خؤیان ماندوو دہکردو چ ٺہوانہی خؤیان دہگنخاند. بہم جؤرہ بہ برسی کردنی زیندانیبہکان، خؤراکتیکی زؤربان بؤ دہمایہوہو دہستیان پئوہ دہگرت. چ قہیدی بوو؟ زیندانی بہ ھہموو جؤرئیک دہیگوزہراند. تیر یان برسی، ٺہمرؤی دہگہ یانندہ سبہینتی و سبہینیش رؤژتیکی لہ نوی بوو. زیندانی، برسایہ تیبی شہوانی بہو ھیوایہوہ بہسہر دہبرد.

به هەر شتیوهیهک که لیکت ده‌دایه‌وه، ده‌رده‌کهوت به‌پیتی ئەو به‌رنامه‌یه، بۆ پینچ رۆژ کار تهنیا به‌شی چوار رۆژیان خواردن ده‌دایه‌ی.

هه‌موویان بیدنگ بوون. هه‌ندی‌ک به‌دزی جغاره‌یان ده‌کیشا. له‌تاریکاییدا دانیشتیبوون و چاویان له‌کلپه‌ی ئاگره‌که بریبوو. ده‌سته، ده‌تگوت بنه‌ماله‌یه‌کی گه‌وره‌یه‌وه ئەندامه‌کانی هه‌موو خزم و که‌سی یه‌کترین. سه‌رده‌سته، له‌په‌نا سه‌یه، سه‌ره‌هۆردی‌کی بۆ یه‌ک دوو که‌سان ده‌گێڕایه‌وه‌وه ئەوانی دیکه‌ش گوێیان دا‌بوین. تیۆرین زۆربله‌ نه‌بوو، ئە‌گه‌ر جاروبار وه‌قسه‌هاتبا نیشانه‌ی ئە‌وه‌ بوو که‌یفی سازه‌.

سه‌رده‌سته بپرای بپری ئە‌وه‌ نه‌بوو به‌ کلاوه‌وه‌ نان بخوا. که‌ کلاوه‌که‌ی داده‌گرت پیرتر دیاربوو. سه‌ری پاک تاشیبوو، وه‌ک هه‌موو زیندانییه‌ک، له‌به‌ر شو‌قی ئاگره‌که‌ مووه‌ کورته‌کانی ده‌ببیران که‌ به‌ جارێ سپی ببوون.

ده‌یگوت: «من له‌ کن فه‌رمانده‌ی گوردانی‌ش ئە‌ژنۆم ده‌له‌رزی، نه‌خوازه‌لا له‌ کن سه‌ره‌ه‌نگی فه‌رمانده‌. گوتم، سه‌ربازی له‌شکری سوور، تیۆرین، گو‌تقولا‌غی فه‌رمانه‌ قوربان. فه‌رمانده‌ مۆره‌یه‌کی لی‌کردم و گو‌تی: ناوی خۆت و باوکت؟ وه‌لامم دایه‌وه‌ه. ئینجا گو‌تی، می‌ژوو‌ی له‌ دایکبوون؟ می‌ژوو‌ی له‌ دایکبوونیشم پچ گو‌ت. ئە‌و کات بیست و دوو سال بووم، سالی ۱۹۳۰، به‌ره‌به‌ری توغیانم بوو. پاشان گو‌تی باشه‌ تیۆرین، له‌ چیدای؟ ره‌ق راه‌ستام و وه‌لامم دایه‌وه‌ه، له‌ خزمه‌ت خه‌لکی زه‌حمه‌ت‌کیشدام! فه‌رمانده‌ گو‌تی ئە‌وها خزمه‌ت به‌ خه‌لکی زه‌حمه‌ت‌کیش ده‌که‌ی؟ ئە‌دی خۆت، ته‌ره‌س؟ پانتۆلم زه‌رد کرد، به‌لام خۆم تیک نه‌دا و وه‌لامم دایه‌وه‌ه، ئە‌نگیوه‌ی پله‌ یه‌که‌م، به‌ باشترین پله‌ له‌ وانه‌ سه‌ربازی و سیاسییه‌کاندا... سه‌ره‌ه‌نگی فه‌رمانده‌ گو‌تی مه‌به‌ستت له‌ پله‌ یه‌که‌م چیه‌، سه‌گباب؟ مه‌گه‌ر تو کوره‌ «کوولاک»^(۱۰)نی؟ له‌ «کامین» وه‌ه راپۆرتیان بۆ نارووین و تو ئە‌وه‌ت شارده‌بووه‌. دوو ساله‌ له‌ دواتن! سه‌رم لی‌شیا‌بوو، زمانم لال ببۆه‌ه. سالی‌ک بوو نامه‌م بۆ ماله‌وه‌ نه‌نووسی‌بوو، له‌ ترسی ئە‌وه‌ی نه‌کا ئە‌دریسه‌که‌م لی‌ تاشکرا‌بێ. نه‌مده‌زانی که‌سوکارم ماون یا مردوون، ئە‌وانیش هه‌والی منیان نه‌بوو. فه‌رمانده‌ نه‌راندی: تو کابرایه‌کی بی‌وێژدانی. تو درۆت له‌گه‌ل ده‌وله‌تی کریکاران و جووتیاران کردووه‌. پیم و بوو به‌ مست و پیله‌قه‌ دامده‌گرتی، به‌لام دامنه‌گژایه‌. فه‌رمانی دا هه‌ر ئە‌و رۆژه‌ کاتژمێر شه‌ش، له‌ سوپام وه‌ده‌رنیتن. مانگی نۆقه‌مه‌به‌ر بوو. جلی زستانییان له‌به‌ر دارنیم و

کراسیکی شرو پالتویه‌کی زۆر قوله‌یان ده‌به‌ر کردم. وا و و کاس ببووم له‌ بیرم نه‌بوو تا‌قمه‌ جلو به‌رگیتی زستانیم هه‌یه‌وه‌ بۆم هه‌یه‌ له‌گه‌ل خۆم بیانهم. پارچه‌ کاغه‌زکیان وه‌ ده‌ستی دام که‌ حوکمی ده‌رکردنه‌که‌م بوو... له‌ سه‌ر باوکی‌کی کوولاک... چ رابردوویه‌کی پرشنگذار بۆ دۆزینه‌وه‌ی کار! ده‌بوو به‌ قه‌تار بچمه‌وه‌ مالتی. بلتیشم نه‌بوو. ته‌نانه‌ت به‌شی رۆژی‌کیشیان خواردن نه‌دا‌بوومی. ئاخ‌رین جار که‌ نامم خوارد، هه‌ر ئە‌و دوایین شه‌وه‌ له‌ خه‌وگه‌ بوو که‌ بۆ سه‌زی ده‌ربانه‌راندیم... به‌هه‌لکه‌وت، سالی سی و هه‌شت، له‌ نۆردو‌وگای کاتیی کوتلاس تووشی گرووبانه‌که‌ی پیتشووم هاتم. ئە‌ویش ده‌ سالیان بۆ بریبۆه‌ه. له‌وم ژنه‌فت که‌ سه‌ره‌ه‌نگی گو‌رین و جی‌گه‌ره‌که‌یان، سالی سی و سه‌ه‌وت گولله‌باران کردوون. جا ئیتر ره‌چه‌له‌کیان چ بووه‌، بنه‌ماله‌کانیان کری‌کار بوون یان کوولاک، ویژدانیان هه‌بووه‌ یان نا، هیچی له‌ مه‌سه‌له‌که‌یان نه‌گۆربوه‌... خا‌چم کیشایه‌وه‌وه‌ گوتم، که‌وابوو له‌و عاسمانانه‌ ده‌بی‌خوایه‌ک هه‌بێ، خوایه‌ک تا بلتی به‌ سه‌به‌ره‌، به‌لام که‌ سه‌ری لی‌برا، تا بلتی به‌ زه‌به‌ه‌».

شو‌خۆف پاش خواردنی دوو قاپ شیو، تابلتی تاسه‌ی جغاره‌ی کردبوو. بی‌ری له‌وه‌ ده‌کرده‌وه‌ له‌ ئوستونییه‌کان قه‌رز بکا و پاشان که‌ یه‌ک دوو پیاله‌ تووتنی له‌ لاتشیه‌که‌ کری، بیانداته‌وه‌ه. به‌ چپه‌ به‌ یه‌کی له‌ ئوستونییه‌کانی (ئه‌وی ماسیگر) گو‌ت:

«گو‌ی بگره‌ ئینۆ، که‌می‌ک تووتن، تهنیا به‌شی جغاره‌یه‌که‌م هه‌تا سه‌به‌ینی به‌قه‌رز بده‌یه‌ه. خۆت ده‌زانی ده‌تده‌مه‌وه‌».

ئینۆ چاوی له‌ چاوان بری و ئینجا سه‌پری‌کی زه‌ربایه‌که‌ی کرد. هه‌رچی هه‌یانبوو به‌نیوه‌یی بوو. به‌بی‌پرسی یه‌کتر مسقالی‌کیان شت نه‌ده‌به‌خشی. پیکه‌وه‌ ورته‌ ورتیکیان کردو ئینۆ کیسه‌ تووتنه‌ گولچن کراوه‌که‌ی ده‌ره‌یتنا. هیندی‌کی تووتن له‌سه‌ر ده‌ستی شو‌خۆف رۆکرد، ته‌واو به‌شی جغاره‌یه‌ک.

شو‌خۆف له‌و رۆژنامه‌یه‌ی پیتی بوو، تیتۆلی‌کی لی‌ دادری. تووتنه‌که‌ی تیه‌و پیتچاو به‌ پۆلویه‌کی نیوه‌ داگیراو که‌ له‌به‌ر پیتی سه‌رده‌سته‌ که‌وتبوو جغاره‌که‌ی هه‌لکرد. ئینجا وه‌به‌ر مژانی دا. دووکه‌له‌که‌ی قووت دا، مژیکی دیکه‌ش! گێژو وێژ بوو. هه‌موو گیانی خا و بۆه‌.

له گهل يه كه م مژى جغار كه، هه سستى به وه كرد جووته چاويكى كه سك سه رنجيان داوه تى. فتىو كوف بوو. جى خوى بوو يهك دوو مژيش وهو شره خوړه بدا، به لام هاته وه بىرى كه موموى خوى كردبوو و جغارى كيشابوو. وا چاك بوو قوونچكه جغار كهى بداته سينا كلتشين. نهو كلولته بيته وهى قسه كانى سه رده ستهى گوئ لى بن، له بهر سوبه كه دانيشتبوو و ملى به لاره وه نابوو.

***

گرو بلتسهى ناگره كه شوقى له ده موچاوى گروپى سه رده سته ددها. به كاوه خو چيروكه كهى ده گيترايه وه. پينه ده چوو داستانى ژيانى خوى بگيرته وه. «هه سر سى پيالتيكى پيم بوو به چاره گى نرخی خوى دامه ده لالتيك و له بازاری رهش دوو نانم پي كړى. نه ودهم تازه نانيان جيره به ندى كردبوو. بىرم ليكړده وه ده توانم به قه تارى باره لگر بړوم، به لام به توندى پيشيان پيده گرت. پاره شت هه با نه تده توانى بلتسى قه تار بکړى، نه خوازه لا به پي پاره! ده بوو جه وازى سه هرت پي بي. يان مه موروپيه تيان دابايه. به دزبه وه شه نه ده كرا سوارى قه تار بي. ميليشيا سه كوكانى ده پشكنين و ويستگه ش پر له پاسه وان بوو. روژ خه ريكبوو تاوا ده بوو، قوولكهى پر له ناوى باران ده يان به سته. شهو له كوئى ما با مه وه؟ به سه ر ديوارتيكى خسته دا پازم دا. نانه كه م پيما بوو. چوممه تاو ده سته خانه و ويستگه قه تار. قه پريك له وئى مامه وه، دىتم كه سم به دواوه نييه. هاته وه ده رى. نه نه هو ريبوارتيك، سه ربازيك. قه تارى «ولادى وستك- موكو» له ويستگه بوو. خه لك له ده ورى شيره ي ناوى گهرم به كتريه كانيانه وه وه سه ر شان و كوئى يه كتتر ده كه وتن. له نيو جه ما وه ره كه چاوم به كچيک كهوت، جليكي شينى له به ردا بوو و نه يده ويرا بچيته پيش، له وه ده ترسا لاقه باريكه كانى وردوخاش بكن. گوتم ها، نه وه رابگره. نانه كه م وئى داو گوتم، من تاوت بو دينم! وه ختيكى چاك تاوه كه م هينا، قه تار خه ريك بوو وه پي ده كهوت. كچولته كه، نانى من پي، ده گرياو نه ده يزانى چ بكا. خه مى كتريه كهى بوو. هه رام كردي: غارده! غارده! من ده تگه يه نمه قه تار. كچولته وپراى من به ره و قه تار بازرى به ست. به ده ستيك هه لم هيناو سوارم كرد. قه تاره كه وه پي كه و تيسوو. بو خو شم بازم دا سه رى. پاسه وانى قه تار فري نه دامه وه خوارى. سه ربازي ديكه شى تيدا بوون و پي و ابو له گهل نه وانم.»

***

شو خوف نانيشكيكى له قه برغه ي سينا كوتا، تا قوونچكه جغار كهى لى وه رگرى. به دار جغار وه وپى دابا. به دار جغار كه بيكيشى. شو خوف فه رقى پي نه ده كرد. سيناكاش پياويكى ريكويك بوو. هه تيسوى مالتوران ده سته به نيشانه ي رهت كردنه وه له سه ر سينا گى داناو وه كه كه تهرتيك خوى نوشتانده وه. سه رده سته له سه رى روپى: «شه ش كچى ديكه ش له ناو كووپه ي قه تاره كه دا بوون. كووپه كه ده ربه ست هى نه وان بوو. خو تندا كارى زانكوئى خه لكى لينينگراد بوون و له سه فه رتيكى فتركارى ده گه رانه وه. نان و روئى كه ره وه هه موو جوړه شه وچه له يه كيان له پيش ده بينرا. بارانيه كانيان به گيره ي كووپه كه دا كردبوون. جانتا كانيان روو كيشدار بوون. نه مانه چيان له ژيان ده زانى؟ به هه موو شتيك شادو دلخوش ده بوون... پي كه وه دواين، گه پمان ليداو چامان خوارده وه. نينا ليان پرسيم جى گاي من كامه يه. هه ناسه يه كم هه لكيشاو راستيه كه م پيگوتن. گوتم كچينه، نهو فاگوندى منى تيدام يه كسه ر ده چيته دنياى دى...»

هه موو هه ست و خوستيان له خو يان پريبوو. ته نيا ناگرى نيو سوبه كه نيته نيلى ده هات. «دواى په كووپه كهى زور، سه رده نجام برياريان دا له ناو پالتو بارانيه كانيان، له سه ر ته خته كهى سه رده دا بشيرنه وه. به دريژايى ريگا، تا «نو فوسيبريك» هه ر له وئى خو م مه لاس دا... دواتر به هه لكهوت له ئوردو و گايه كى «پچو» دا، چاوم به يه ك له و كچانه كه و ته وه و توانيم قه ره بووى نهو چا كه يه ي بو بكه مه وه. سالى سى و پينچ له سه ر كيشه ي «كبرو»^(۱۱) گيرابوو. كارى گراني ئوردو وگا پرستى لى پريبوو. سمپلى چنه د كه سم چهور كرد تا بو كارگه يه كى به رگ دروون گواستيانه وه.»

پاقلو له بهر خو وه به سه رده سته كهى گوتم: «نه رى شفته نه گرينه وه؟» به لام سه رده سته گوپى نه دايه. سه رگوزوشته كهى دريژه پيدا.

«شه و دره نگانتيك گه يشتمه وه مالى و به حه وشه ي پشته وه دا چوممه ژوورى. هه ر نهو شه وه برا كچولته كه م ره گهل خو م دا و وه پي كه و تمه وه. بردمه باشوور، بو «فروونيز»، نه وئى هه واي خو شتر بوو. هيج خواردم پينه بوو بيده مى، بو خو شم برسيم بوو. له شه قامتيكى فروونيز، له په نايه ك، قيربان بو قيربه تاو له قه زانتيكدا ده كولا ند. تا قمتيك خو پرى و توري لى هالا بوون. چووم له لايان دانيشتم و گوتم كارم پيتانه، جه نابنو. نهو برايه ي من چ نازانى، له لاي خو تان راي بگرن و فيرى كه ن چو ن زيندوو وه مي تنى. نه وانيش وه ريانگرت. خو زى بو خو شم له وئى ما با مه وه...»

گه میه وان پرسى: «پاشان قهت چاوت به برابره كهت نه كه وتوه؟»

تيورين باويشكيكى داو گوتى:

«نا، ئيتير چاوم پي نه كه وتوه.»

باويشكيكى ديكه ي دا و گوتى: «گرينگ نيبه، كورينه ئيرهش وهك مالى خويمان وايه. ئيه كه هه ده بئ شفته كه بگرنه وه، وا چا كه ده ست پي بكن. چاوه رپي فيتفيتها مه بن.»

***

ئه وه تايبه تمه ندي دهسته بوو. كار به دهستان، ته نانهت له كاتى كار كردنه كه شدا به خورتى كاربان به زبندانى ده كرد. كه چى سه ردهسته گوتباي ده ي، پيا وه هه كار يكي گوتباي بوى راده په راند. ته نانهت نه گهر وه ختى پشوودانى نيه وه رويهش با. ئاخو رسق و روزيت به ده ستى ئه و بو و له خو راش هيج كار يكي پينه ده كردى.

ئه گهر شفته كه پيش ليدانى فيته نه گيرابا به وه، وه ستاكان له كاتى خويدا ده ستبان نه ده كه وته سه ر كار.

شوخوف هه ناسه به كى هه لكيشاو به رزه پي هه ستا.

«من ده چم سه هو لى ديواره كان پاك ده كه مه وه.»

كولنگيک و رنه كيكى تيلي بو خاوين كردنه وه ي سه هو لى، كوتكيكى دار بو چوخساندى كه رپو و چان، ته راز و ته ناف و شاوليشى هه لگرتن.

كيلگاس چاويكى له شوخوف كرد. وهك به زمانى بيزمانى پي بلتى بوچى پيش ئه وه ي سه ردهسته فرمان بدا، ده ست به كار ده بئ؟ كيلگاس په كى به نانى دهسته نه ده كه وت. كه م با و زور با هه ر پي وهك يهك بوو. له سايه ي ئه و خو راكانه ي بو بان ده نارد نه يده زانى برسياه تى چيبه .

سه ره راي ئه وه شوخوف هه ستا. جوان نه بو له وي دابنيشى و كارى دهسته وه پاش بكه وي.

كيلگاس گوتى: «راوهسته، ئيشان، منيش ديم.»

به لام ئه و خيگه يه با هه ر له وي پان ببايه وه. ئه گهر گونى پي چووبا پيش ئه و هه لده ستا. (شوخوف له بهر شتيكى ديكه ش په له ي بوو. ده يويست ده ستى خو ي ره پيش بيخى و خو ي شاوله كه ببا. ته نيا يهك شاوليان له عه مبار وه رگرتبوو.)

پاقلو له سه ردهسته ي پرسى: «سى كه س بو ديوار دانان به سه؟ پيويست ده كا كه سى دى بنيرينه سه رى؟ ئه دى بو شفته؟» تيورين نيوجاوانى تيك ناو له فكر روچوو.

«به خو ميا ده بينه چوار كه س، پاقلو تو ليره به سه ر شفته كه رابگه. ليكده ره كه گه وره يه و شه ش كه سيش ده توانن كارى له سه ر بكن. له سه ر يكه وه شفته ي لي به تال بكن و له سه ريكي ديكه وه زيخ و چيمه نتوى تيبكن. له بيرت بي نابى يهك ده ققه ش ده ستان به تال بي.»

پاقلو يه كسه ر وه رى كه وت. ته مه نى زور نه بو و هيشتا كارى ئه سته مى ئوردو وگا، رهنگ و روى نه شه مزاندبوو. گوناكانى هيشتا به و كوليره ئوكرانيه ي خوار دبوونى خي و شهق بوون. پاقلو گوتى: «ئيه ديوار دانين و منيش شفته ده گر مه وه. جا ده بينى كى، كى بو ر ده دا! كوا پيمه ره له كوتيه؟»

***

زندان ئه و مرؤفانه ي وا ليكر دبوو. هه ر ئه م پاقلو به سه رده ميك به چه كه وه به نيو جهنگه لدا ده خولا به وه و شه وانه به سه ر گوندانى داده دا. به لام ئيستا چون بو مى بو كارى كوشنده ي ئوردو وگا راكيشابوو؟ مرؤ نه يده توانى به گيان و دل خو ي بو سه رده سته كه ي ماندوو نه كا.

***

شوخوف و كيلگاس رويشتن. گوتيان له كرپه ي پي سيناكا بوو كه به دواياندا سه رده كه وت. كه و ابو ئه ويش به و گوتچكه گرانه ي خو به وه له مه سه له كه گه يبوو.

تازه ده ستبان به دانانى ديواره كانى نه ومى دووم كردبوو. ته نيا سى چينيان دانا بوون. ئه و به شه ي كار- كاتى به رزايى ديواره كه له ئه ژنو وه تا سينگى مرؤ ده ات- خو شترين به شى كار كه بوو و پيويست نه بوو بچنه سه ر دار به ست.

ئەو زىندانىيانەي پىشستر ئەو دىوارانەيان دانابوون، داربەستەكانىيان لىكردبوونەو
بردبووياننە خانوبەيەكى تر، يان سووتاندبوويانن، تەنسا بۆ ئەوئەوئە نەكەونە دەست
دەستەيەكى تر. سبەي دەبوو لە فكري داربەستىشدا بن، دەنا پەكى كارەكەيان دەكەوت.

لەو سەرەو دەوروبەري وىستگە ھەموو دياربوو. زەوبى كارگە يەكسەر سپى بوو،
زېروچىك لەسەر ئەو بەفرە نەدەبىنرا. (زىندانىيەكان ھەر كام خۆيان لە كون و كە لە بەرىك
گرتبوو ھەتا پىش ئەوئەي فیتە لىبدەن، خۆيان گەرم بکەنەو.)

بورجى دىدەوانىيەكان ديار بوون و تىرەگى تىلبەندەكان، لەبەر تاوئ تىلەكانىيان
نەدەبىنران. ھەتاوئىكى پرتىشك بوو، كە بەرامبەري رادەوستاي چاوت ھەلنەدەھات.
مۆلىدەي ھەلمى لەوئە دوور نەبوو. چرە دوو كەلئىكى رەشى بە ھەوادا بلاو دەكردەو.

مۆلىدەكە ھە پرتە پرت كەوت. كاتئ دەبوست فیتە لى بدا ھەك نەخۆشان پشوى
ھەلنەمالا. فیتەي لىدا. كەواتە زۆرىش زوو دەستيان بەكار نەكردبوو.

كىلگاس قىژاندى: «ھۆ كرئىكارى نمونە!! شاولت لە بىر نەچئ!»

شۆخۆفیش لە ھەلامى ئەو گالئەيەدا گوتى: «پروانە، دىوارەكەي تۆ چەندى سەھۆل پتوئەي!
بلىتى بتوانى تا بەيانى پاكى بکەيەو؟ ئەگەر پىت خاوتن نەكرىتەو، مالتجەكەت بىكار
دەمىنئەتەو!»

دەيانوبست ھەر كام لەسەر ئەو دىوارانەي بەيانى دەسنىشانىيان كرىبوون دەست بەكار بن
كە سەردەستە بە دەنگى بەرز گوتى: «ھۆي، دەگەل ئىتوئە! دوو دوو لەسەر دىوارىك كار
دەكەين، با شفتەكە نەبىستى. شۆخۆف تۆ و سىنكا لەسەر دىوارىك بن، منىش لەگەل
كىلگاس. پاقلۆش دىوارى كىلگاسم بۆ خاوتن دەكاتەو.»

شۆخۆف و كىلگاس سەرنجىكى يەكترىيان دا. راستى دەكرد، بە دوو كەسان كارەكە چاكتر
رادەپەري. كولىنگەكانىيان دەست دانئ.

شۆخۆف ئىستا ئىتر دىمەنى بريسكەي تىشكى خۆرى لەسەر بەفرەكە لىوئە ديار بوو،
ھەرەسا ئەو زىندانىيانەش كە لە پەناو پەسىوئەكان دەھاتتە دەري و بەو دەشتە وەردەبوون.
ھىندىكىيان دەچوونە سەر ئەو قوولكانەي بەيانى ھەلىيانكەندبوون و تاقمىكى دىكەشىيان

دەچوونە تەعمىرگا، تا كاربەتە لىژەكانى باوئە سەر. ئىستا تەنئ دىوارىكى لىرا ديار
بوو كە لە گۆشەي لای چەپەوئە تا نىتوقەدى دانرابوو و لای راستىشى دەگەيشتە دىوارى
كىلگاس. شوئىنى خاوتن كرىدەوئە سەھۆلەكانى پىشانى سىنكا دا و بۆ خۆشى بە
ھەرتك سەري كولىنگەكە كەوتە وئەزەي سەھۆلئى سەر دىوارەكە. ھەموو جارئ كە
دايدەوئەشاندى، پرىشكى سەھۆل بە ھەوا وەردەبوون و ھەمچاوى دەكەوتن. گەرمى
كار بىوو، بەلام ھۆشى لە جىتەكەي دىكەبوو. وئىناي دىوارىكى دىنا بەرچاوى خۆي كە
ئىستا ھەب سەھۆل كەوتبوو و بە ئىستورىيى دوو خشت لە دەوران دەورى ئۆردوگا
دراوو. نەيدەزانى كئ پىشستر ئەو دىوارەي دانائە، بەلام ھەر كەس بوئى لە كارى
وئەستاييدا ھەري لە برە نەكردتەو. كارەكەي ترەكەلەك بوو. بەلام شۆخۆف ئىستا بە
جۆرىك سەھۆلەكانى لى دەكردەوئە ھەك خۆي دايناى. دىوارەكە لە شوئىتئىك قووپاوبو
كە بۆ تەراز كرىدى دەبوو سئ چىن دىوار بە شفتەي خەست سەر لە نوئە دابنئەو. لە
زەينى خۆيدا دىوارەكەي كرىدە دوو بەش. خۆي نىوئەي لای چەپەي دادەناو نىوئەكەي ترى تا
ئەو جىگايەي لەگەل بەشى كىلگاس تىكەل دەبوو، دەدايە سىنكا. بىرى كرىدەو
كىلگاس كە دەگاتە سىلەي لای راست، چەند كەرىبووچىكيش بۆ سىنكا دادەنئ و
كارەكەي ئاسانتر دەكا. ھەمان كات ئەوئەيش لە نىوئەكەي خۆي دەبىتەو. لىكى داىوئە
بزانئ چەندىيان كەرىبووچ دەوئ. ھەر كە كەرىبووچەكانىيان ھىنايە نەومى دووئەم، شۆخۆف
غازى ئالىوشاي كرىد: «بىنە بۆ ئىرە. لىرەيان رۆكە!»

سىنكا لە پاك كرىدەوئەي سەھۆلەكان بىوئە. شۆخۆفیش رنەكە تىلەكەي ھەلگرت و دەستى
بە داتاشىنى سەر دىوارەكە كرىد. رنەكەكەي ھىند بەسەر خشت و بەندەكاندا ھىنا تا تەنسا
توئىخىكى رەنگ خۆلەمىشىي سەھۆل بە دىوارەكەو ما. لەوكاتەدا كە خەرىكى رنەك
لىدان بوو، تىورىنىش ھاتە سەري و تەرازەكەي لە سىلەي دىوارەكە قايم كرىد. شۆخۆف و
كىلگاس پىشتر تەرازى خۆيان قايم كرىبوو.

پاقلۆ لە خوارىرا ھاوئەي كرىد: «ھۆي! خۆتان بگرن، شفتە ھات.» شۆخۆف ئارەقەي
كرىبوو. ھىشتا تەنافى نەبەستبوو. بىرى كرىدەو كە لانى كەم بۆ سئ چىن داىبەمەزىنىئ.
بۆئەوئەي كارى سىنكا ئاسانتر بئ، وا چاك بوو خۆي رووكارى دەرەوئە دابنئ. كە
تەنافەكەي دەبەست بە دەنگى بەرز بە ئامازەي دەست سىنكاى تىگەياند كە لە كوئىرا

دهست پيټيكا. سينكا ليوي خوي گهزت و به پيټيكا نينه وه ئاماژهي به ديواري تيوريين كرد. وهك ئه وهي بلتي، پيتان دهسملينين كي زووتر لي دهبيته وه.

شفته يان وهسهر خست. ههشت زينداني، دوو دوو زهنبه ليان پيبيون. سه ردهسته پيبي گوتبيون شفته كه لهسهر عهرز رونه كهن- چونكه دهمودهست دهبيتهست- دهبوو له بهر دهستي وهستاكاني دابنين و تا به تال دهبوو، له باتي راوهستان لهو بهر سه رمايه، خشتان بيننه پيشي. كه زهنبه له كان به تال دهبوون، ده يانبردنه وه خوارئ و دوو كه سي دي خيرا به زهنبه ليكي پروه سه رده كه وتن. زهنبه له خالييه كه يان دهبوو بردبا په نا سوئه، تا سه هولتي پاشماوهي شفته كه بتويننه وه و خوشيان گهرم كه نه وه.

دوو زهنبه لي پيټيكا وه هاتنه سه ري. يه كيان له په نا ديواري كيلگاس و ئه وي ديكيه يان له كن ديواري شوخوف دانا. شفته كه ئه گهرچي زور گهرم نه بوو، به لام لهو توف و سه رمايه دا هه لمي ليته لدهستا. دهبوو ههر خيرا له سه ر ديواريان راخستبا، دنا دهبيتهست. ئه گهر به ستبashi ورد كردني نه كاري مالنچ بوو نه هي كوتكه داره كه. خشتيكي نه كه وتبا جبي خوي هه روا خوار دهبيتهست. ئه ودهم پياو ههر ئه وندهي له دهست دههات به كولينگ شفته كه ورد بكاو خشته كه هه لقه نيته وه.

به لام شوخوف قهت له كاري خويدا سه رچيغ نه دهچوو. ههر خشتيكي دابنا، له شوييني خوي بوو. ئه گهر خشتيكي خوارو خيچ يان شكاو بايه زور زوو دهيزاني و له چينه كه دا له شوييني گونجاوي ده ترينجاندا. شفته كه كه هه لمي ليته لدهستا، به مالنچ هه ليده گرت و له سه ر ديواره كه پاني را ده كرد. هه ميشه به قهده ئه وهي پتوبست بوو، كه رپوچي دهكار ده كرد. ئينجا خشتيكي ديكيه له زهوي هه لده گرت. خشته در و زوره كاني به هيتواشي دهست ده داني، تا دهستكيته كه ي نه درن. به مالنچ شفته كه ي لووس ده كرد و خشته كه ي له سه ر دادنا. له چاوتروو كانيكدا ده بوو خشته كه ته راز بكرئ و به ليدياني كلكه مالنچيكي كه وتبا جيگاي خوي، به جورتيكي وا به روو كاري ده روه دا مووي ليته ده داو خشته كان به هه موو باريكدا ليكولوس بوون و ده يان به ست. ئه گهر شفته كه له بن خشته يه كه وه درفليقا با ده بوو ده ستوبرد به مالنچ تاشيبايان. (هاوينا ن دهكارا بو چيني ديكيه ده كاري بكه يه وه، به لام زستانان ئه وه نه ده كرا.) جاري وابوو خشتيكي ليوي شكاوو، ئه ودهم بو داپوشيني شكاو ايبه كه ي شفته ي پتريان دهكار ده كرد. ده بوو خشته

شكاو كه ت ورده ورده به خشتي ته نيشتيه وه نووساندا و ئه ودهم شفته زياده كه دههاته ده ري. ئيتر دهستي گهرم داهاتبوو. ئه و يهك دوو چينه ي له جياتي شوييني خشته ورگ داوه كان دانا بوو و ئيتر كاره كه ي خوشر ببوو. به لام ئه و جار ده بوو هوش و گووشي ته واو كو بكا ته وه.

ليكدا ليكدا كه رپوچي به روو كاري ده روه دا دادنه ان، بو ئه وي بگاته وه سينكا. دوو روو نيزيكي سينكا ببوو. سينكا و سه ردهسته له گوشه يه كه وه ده ستيان پيكردبوو، به لام ئيستا سه ردهسته ديواره كه ي ديكيه دادنا. شوخوف ئاماژه ي بو يه كي له زهنبه ليكيته كان كرد تا شفته ي بو بيتان. سه ري خوي پي نه ده خوريترا.

كاتي له گه لي سينكا گه يشتنه وه يهك، له يهك زهنبه ليان شفته دهكار كرد و ههر زوو زهنبه له كه خالي بوو.

شوخوف له حاليكدا رووي له ديواردا بوو هه راي كرد: «شفته، شفته.»

پاقلو وه لامي دايه وه: «وا هات!»

زهنبه ليكي تر گه يشتي و ئه وه ي هيشتا نه بيته ستبوو، شفته كه يان دهكار كرد. شفته به قه راغي زهنبه له كه وه به ستبووي. به زهنبه ليكيته كان يان گوت كه شفته به ستوه كان بكرين. باريكي قورس و بيكه لك بوو كه دهبا بو خويان به پليكاناندا سه رو خواري پيبيكن.

«ئي، ته واو بوو، يه كي دي.»

ئيدي سه رمايان نه بوو. جموجوول و تيني كار، يه كه م شه پولي گه رمايان له له شياندا هه ست پيكرد. -ئه وه كاتيكي وابوو كه بن پالتو و كه وا و ههر دوو كراسي به ري پياو ئاره قه يان كردبا- بو ساتيكيش هه دا يان نه ده دا و وهك ديوانان ديواريان دادنا. دواي كاتر ميترتيك كه له ليه يان وا گهرم داهاتبوو، ئاره قه يان به له شيه وه وشك ده بووه. گرينگ لاقيان بوون، سه رمايان نه بچن. شوييني تر زور گرينگ نه بوون. ئه و كزه بايه ي هه ليكردبوو دهستي پي شل نه ده كردنه وه. ته نيا سينكا پيبي له زهوي ده كوتا. پيبي زل بوون و چه كمه ي بو نه ده بوون.

سهردهسته بهردهوام دهینه‌راند و داوای شفته‌ی ده‌کرد، هه‌را هه‌رای شوخووفیش نه‌ده‌پسایه‌وه. له‌هنده‌هنده‌ی کارتیکی سه‌ختدا پی‌او هه‌میشه‌خوی له‌خه‌لکی دی پی‌ به‌رزتره، بو شوخووف نه‌وه‌گرینگ بوو دوا نه‌که‌وئ، بویه‌نیده‌هیشته‌ئوانه‌ی زه‌نبه‌لیان پی‌یه‌تاویک هه‌دا بده‌ن.

له‌سه‌ره‌تای کاردا گه‌میوه‌وان و فتیووکووف پی‌که‌وه‌زه‌نبه‌لیان ده‌کیشا. گه‌میوه‌وان نه‌یده‌توانی به‌گورجی به‌و پلیکانه‌ته‌رو ته‌سکانه‌دا ژیر و ژوور بکا و دوا ده‌که‌وت. شوخووف غیره‌تی وه‌به‌ر ده‌نا:

«زوو به‌گه‌میوه‌وان، که‌رووچ، گه‌میوه‌وان»

گه‌میوه‌وان که‌وه‌سه‌ر پلیکانه‌کان ده‌که‌وت جار له‌جاری گورجوگولتر ده‌بوو، که‌چی فتیووکووف پتر فل ده‌بوو. نه‌و دالک‌حیزه‌زه‌نبه‌له‌که‌ی خوار راده‌گرت تا شفته‌که‌له‌سه‌ریه‌وه‌پرژئ و باری سووکت‌ر بی.

شوخووف له‌دوایه‌را پالی به‌فتیووکووفه‌وه‌نا و گوتی: «نیوزگ‌ریو، دل‌نیام نه‌و کاته‌ی شتیکت به‌ده‌ست بووه‌به‌رده‌سته‌کانت فوو داوون!»

گه‌میوه‌وان هاواری لی‌بلند بوو: «قوربان، جیی من بگووه، من له‌گه‌ل نه‌و زوله‌دا کارم پیناکری.»

تیورین لیکی هه‌لاواردن. فتیووکووفی نارد له‌سه‌ر داربه‌سته‌وه‌خشان هه‌لاوی. له‌وی له‌ژیر چاوه‌دیری خویاندا بوو. ئالیوشای له‌جیگای نه‌و دانا تا له‌گه‌ل گه‌میوه‌وان شفته‌بکیشن. ئالیوشا کابرایه‌کی هیدی و له‌سه‌ره‌خو بوو، ده‌گه‌ل هه‌مووان ده‌سازا. گه‌میوه‌وان به‌ده‌نگی به‌رز پی‌ی گوت: «به‌ته‌واوی تواناوه‌بو پیشه‌وه، مه‌له‌وان! چاولیکه‌نه‌وان چوون دیوار داده‌نین!»

ئالیوشا به‌پی‌که‌نینیکی دل‌پاکانه‌وه‌گوتی: «چوون ده‌لیی، واده‌که‌م. له‌سه‌ر دل‌ی تووم.» ئینجا به‌پلیکانه‌کاندا داگه‌ران. پی‌اوی ده‌سته‌مو و بیوه‌ی وه‌ک ئالیوشا له‌ناو ده‌سته‌دا نیعمه‌تیکی گه‌وره‌بوو.

سه‌رده‌سته‌به‌سه‌ر یه‌کیکی خواره‌وه‌یدا قیژاند. وا دیار بوو لورییه‌کی دیکه‌یان خشته

هیناوه. شه‌ش مانگ بوو خشته‌هیچ سه‌رو سو‌راخی نه‌بوو، که‌چی ئیستا لوری له‌سه‌ر لوری ده‌یانه‌یتنا. تا خشته‌هه‌با نه‌وان نه‌ده‌بوو تک بده‌ن و راوه‌ستن. نه‌وه‌یه‌که‌م روژ و بوو. روژانی دواپی که‌هینانی خشته‌په‌کی ده‌که‌وت، ئیتر هیچیان له‌ده‌ست نه‌ده‌هات.

سه‌رده‌سته‌دیسان هاواری لی‌هه‌ستا، نه‌وانه‌ی له‌خواره‌وه‌بوون له‌مه‌ر ئامیری بالا‌به‌ره‌وه‌ئهمری پی‌کردن. شوخووف ده‌یوست سه‌رده‌در له‌مه‌سه‌له‌که‌ده‌ریکا، به‌لام پی‌ی نه‌ده‌کرا. چینییکی دیوار دانا‌بوو. دوو که‌س له‌زه‌نبه‌لکیشه‌کان هاتنه‌سه‌ری و گوتیان وه‌ستای ته‌عمیرکار هاتوته‌سه‌ر بالا‌به‌ره‌که. سه‌رکارگه‌ری فه‌نیش هاتبوو. سه‌رکارگه‌ری فه‌نی «کریکاری ئازاد» بوو، کاتئ وه‌ستا خه‌ریکی چاک‌کردنه‌وی ئامیره‌که‌ده‌بوو، نه‌و به‌سه‌ریه‌وه‌راوه‌ستا و چاوه‌دیری ده‌کرد.

هه‌میشه‌هه‌ر واپوو، یه‌کیکی کاری ده‌کردو یه‌کی دیکه‌ش ده‌بوو به‌سه‌ریه‌وه‌راوه‌ستی. نه‌گه‌ر ئامیره‌که‌یان چاک کردبا‌یه‌وه، ده‌یانته‌وانی شفته‌و که‌رووچی پی‌ وه‌سه‌رخه‌ن.

شوخووف چینی سی‌یه‌می داده‌نا. (کیلگاسیش هه‌روه‌تر.) له‌و کاته‌دا یه‌کی له‌و کاربه‌ده‌ستانه‌ی هه‌میشه‌وه‌ک به‌لای لابه‌لا په‌یدا ده‌بوو، به‌پلیکانه‌کاندا سه‌رکه‌وت. سه‌رکارگه‌ری بیناسازی، «دیر» ناویک بوو. خه‌لکی مو‌سکو بوو. ده‌یانگوت سه‌رده‌مایه‌ک کارمه‌ندی یه‌ک له‌وه‌زاره‌تخانه‌کان بووه.

شوخووف چوووه‌کن کیلگاس و به‌ئامازه‌ی په‌نجه‌تی گه‌یاند که‌«دیر» هاتوووه. کیلگاس شانی هه‌لته‌کاند و گوتی: «من کارم به‌و جووه‌که‌سانه‌نه‌داوه، به‌لام نه‌گه‌ر خوی کردو له‌پلیکانان هه‌لدیرا، پی‌م بلین!»

دیر ده‌هات، له‌پشت سه‌ریان راده‌وه‌ستا و سی‌ره‌ی له‌کاره‌که‌یان ده‌گرت. شوخووف چاره‌ی که‌له‌که‌ریکی وای نه‌ده‌ویست. سه‌گبابی ته‌ره‌س پوزی نه‌ندازیاری لیده‌دا، سه‌ری قسه‌ی له‌گه‌ل کردنه‌وه. جاریکیان ویستبووی شیوه‌ی دیوار دانانیاں فیتر بکا، شوخووف وه‌ختبوو به‌پی‌که‌نین قری بی. یه‌کیک لافی نه‌ندازیاری لیدا، ده‌بی بتوانی به‌ده‌ستی خوی دیواریک دابنی.

***

زیدی شوخووف خانوی که‌رووچی لیته‌بوو. هه‌موو خانوه‌کان له‌دار دروست کرابوون.

بینای قوتابخانهش هەر دار بوو. لهو جهنگه لهدا، چ زۆر بوو؟ دار. كه چى ئیستا له ئوردوگا ناچار دهبوو دیواری خشتان دابنێ. چ قهیدی بوو، ئەو کارهشی له بهردهستی حاسی نهبوو. یه کیتک له ژبانیدا فیتری یهک دوو کاران بووبن، «ده» کاری دیکهش فیتر دهبن.

دیر له پلکانهکان ههله دیترا. ته نیا جارێک پیتی ههله خلیسکا. دوو دوو پلکانهکانی برین و سه رکهوت.

هه رای کرد: «تییۆرین!» چاوی له ژێلا هاتبوون: «تییۆرین!» پافلۆ به خۆو به پیمه پهبه کهوه به دوایدا هاته سه رێ. دیر پالتۆیهکی له ئی زیندانیهانی له بهردابوو. به لام ئەوه کهی وی نردونوی و خاوتین بوو. کلاویکی قایشی گهرم و نه رمی له سه ر بوو، به لام ئەویش وهک کلاوی گشت زیندانیهی کان، ژماره ی پتیه بوو: «ب-۷۳۱».

تییۆرین، که مچه به دهسته وه، به پیری وه چهو: «چ بووه؟» کلاوه کهی لار ببوو و خزیه وه سه ر چاویکی.

شتیک رووی دابوو. شوخۆف دهیویست له بنجوناوانی مه سه له که بگا، به لام شفته ی ناو زنبه له که ده بیه ست. به دم دیوار دانانه وه گوتی لی هه له خستن.

دیر نه راندی: «ئه و ناماقوولیه ت بو کردووه؟» که فی هه له ده خرا ند: «ئه مجاره یان ئیتر به گرتن له کۆلت نابینه وه. ئەوه تاوانیهکی گه وره یه تیۆرین. ده وره یه کی دیکه ی زیندان ت بو زیاد ده کری.»

شوخۆف سه ری زمانی خۆی گه زت. چاویکی له کیلگاس کرد. ئەویش تیگه یی که تنی لباده که یه! ئەو دهویدبا به لباده که ی به په نجه رانه وه دیبوو.

شوخۆف نه ده ترسا، سه رده سه ته چاوسووری بوو. خه می تیۆرینی بوو. سه رده سه ته بو پیاو له باب چاتره، به لام بو کاربه ده سه تان زیندانیهی که وه هیچی تر. له باکوور له سه ر کاریکی وا به لای که مه وه ده وره یه کی دیکه یان بو زیندانی ده بره وه. تیۆرین چاک پتیه بوو. که مچه که ی فری داو چهووه لای کابرا. ئەویش چاویکی له ده وره یه ری خۆی کرد. پافلۆ به خۆو به پیمه پهبه وه له وی چه قیبوو. ئەو پیمه پهبه ی له هه وانته ده گه ل خۆی نه هی نا بوو... سینکاش به و گوتی چه که گرانه ی خۆیه وه تیگه ییو ئەو هه راو هۆریا به له سه ر چیه یه.

ئویش ده ست له که له کیدا، لییان چهو په پشه وه. سینکا هینده ی گایه ک به هیز و هه یکه لی بوو. کابرا پیلووی لیک نان، خۆی کو کرده وه و بیستی فیزمالکی بداتی. سه رده سه ته سه ری برده بن گوتی و به ده نگیه کی نزم، به لام به جو ریه کی وا هه موو گوتیان لییی، پیتی گوت: «ئه و سه رده م به سه ر چهو که گه وادی وهک تو ته شقه له یان به پیاوان ده کرد. سه گی سه گباب، زمانت بگه ری، به گو یی بابتدا ده بره نم، تیده گه ی؟»

سه رده سه ته هه موو گیانی وهک میژوک ده له رزی و خۆی پین رانه ده گیرا. پافلۆش وهک کونده بوو چاوی له کابرا زه ق کردبوون. پیریه کی خوتنی په ریه وه چاوان.

دیر گوتی: «مه یکه نه فشه، کو رینه، مه یکه نه فشه.» رهنگی به رو یه وه نه ما بوو، له کن پلکانه کان لا چوو.

سه رده سه ته یه ک قسه ی دیکه شی نه کرد. کلاوه که ی راست کرده وه، ماله که ی هه لگرته وه و ملی له بهر کار نایه وه. پافلۆ به خۆ و به پیمه پهبه به ئه سپایی به پلکانه کاندادا گه را. زۆر به کا وه خۆ.»

دیر نه ده بتوانی را وه سه تی و نه بر وا. چهو له کن کیلگاس را وه ستا. کیلگاس به سه لیه وه به پوختی خشته ی داده نان. ده تگوت کی میا گه ریه که وه ده رمانه کانی سه نگ و سووک ده کا. پشتی له کابرا بوو، خۆی لی خه شیم کردبوو.

دیر به قوونه دزه چهووه لای سه رده سه ته. دهنگی گۆرا بوو: «چ جوابی سه ر په رشتیار بدهینه وه، تیۆرین؟»

سه رده سه ته به دم دیوار دانانه وه، بی ئەوه ی سه ر هه لبرێ، گوتی: «بلێ هه ره له وی بووه. بلێ پیتش ئەوه ی ئیمه بیتن، ئەو لبادانه ی هه ره لی بوون.»

دیر هه روا خۆی ده گنخاند، ئیتر ده یزانی نایکوژن. ده ستی له باخه لی نابوون و ئەو سه رو ئەو سه ری ده کرد.

به منگه منگ به شوخۆفی گوت: «هۆ، س-۸۵۴، ئەو شفته یه بو وا ته نک راده خه ی؟» سه گباب ده یویست رقی خۆی به یه کیتک بریژی. هیچ بیانوویه کی نه بوو، ئیستا هاتبوو له شفته ی هه لکی تالابوو.

شۆخۆف به مۆره مۆره بۆی شی کردهوه: «چاو، برای بهریز، نه گهر ئیستا شفته که نهستور راخم، نه و ویستگه یه ناگاته به هاری، ده توتیه وه.»
کابرا نیوچاوانی تیک نا:

«تۆ وه ستایه کی و سه رکارگه ر چت پی ده لئی ده بی واکه ی.»

ئینجا وهک هه میسه بای گوپی به ره لالا کرد. له راستیدا شۆخۆف شفته که ی که میک ته نک راده خست و ده بتوانی پتری رۆبکاته سه ر دیواره که، به لام به مهرجی هه وا خوش با، نهک به و سه رماو سه خله ته. بیویژدانانه ته نیا له فکری زۆر بوونی کاردا بوون. نه و مه سه له یه ت چۆن له و زلخۆرته گه یاندا؟ سه گباب سه ری به ردا یه وه و به پلیکاناندا داگه را.
به دوایدا تیۆرین نه راندی: «نه و بالا به ره م بۆ چاک بکه وه! پیته وایه و لاخی باره به رت ده ست که وتوون؟ نه و هه موو که رپووچه مان پی وه سه ر ناخری.»

دیر هه روا که به پلیکانه کاندایه چوو ه خوار، گوتی: «جیره که یه ت وه رگرتووه.»

به لام تازه له به ری دانواند بوون.

«نه گه ر پیاوی زه نه لیک له و پلیکانانه وه سه ر بخه.»

«پیته وایه به ده ست منه؟ ژمیتریاری قایل نابی.»

«هه ی سندان له و ژمیتریاری به شه ت دا! من هه موو نه و ده سه ته بۆ چوار وه ستایان هه لده سوو رپینم، هه ر بۆ نه وه ی په کی کاره که نه که وئ. پیته وایه له بری نه و گشته کویره وه ریبیه چمان ده ده نی؟»

تیۆرین له گه ل نه وه دا که وه لامی کابرای ده دایه وه، بۆ ساتیکیش ده ستی له کار هه لنه ده گرت. یه ک به خو نه راندی: «شفته.» ئینجا شۆخۆفیش به دوا ی نه و دا گوتی: «شفته.»

چینی سییه میسه ته واو ببوو و ده بوو ده ست به دانانی چینی چواره م بکه ن. شۆخۆف ده بوا یه خیته که هه لیکیشی، به لام هه زی نه ده کرد خۆی به و کاره بخافلیتی. به بی خیتیش ده کرا چینیکی دی دابنن.

***

دیر له گۆره پانه که تیپه ری. له سه رمان ده له رزی و ده چوو له نووسینگه خۆی گه رم بکاته وه. به و سه ردانای ویستگه لووتی داژه نیبوو. ده بوو پیتش نه وه ی له گه ل گورگینکی وهک تیۆرین روو به پروو بیته وه مشووری هیتدیک شتی خواردا. ده بوا یه له گه ل سه رده سه ته کان خۆ ریک خا. کاربه ده ستانی نۆردووگا زه ربان بۆی نه بوو. ورگی تیر بوو، هۆده ی تایبه تیشی هه بوو. نه دی چ به لای لی بوو؟ وا چاک بوو مۆخی وه گه ر بخا و هیتده خۆی سووک و چرووک نه کا.

یه ک له زیندانیه کان هاته سه ری و گوتی وه ستای ته عمیرکار و موفه تیشی فه نی رۆبون. ئامیری بالا به ره که یان پی وه کار نه که وتبووه. که واته ده بی وه کو ئیستر شفته و خشتان بکیشنه وه.

شۆخۆف نه وه نده ی له بییری بی، له چ جیبان حاله که له وه با شتر نه بوو. نه و ئامیرانه یا هه ر له خو وه تیکده چوون یان زیندانی تیکیان ده دان. هاته وه یادی جاریکیان له نۆردووگا یه ک مشاری کاره بایان خرا کرد. شیشیکی ئاسنیان له گه ل داران، وه به ر دابوو، نه قاله که یان شکاند. بۆیه وایان کرد تا تاویک به سه سینه وه. ده بوو بی نووچ دان مووره داریان له سه ر یه ک هه لچنیان.

سه رده سه ته هاواری کرد: «که رپووچ، که رپووچ!» ئینجا هه موو نه وانه ی شفته و که رپووچیان ده کیشا، وه به ر جنیوانی دان.

له خوارتیرا هه رایان کرد: «پاقلۆ ده پرسی چه ندتان شفته ده وی؟»

«جاری بگره وه.»

«نیوه یه ک هه یه.»

«باشه، یه کی دیکه ش بگره وه.»

ئیسنا کاره که چاک راده په ری. چینی پینجه میان داده نا. دیواره که گه یشتبووه سینگیان و ئیتر پیتوست نه بوو وهک چینی یه که م بۆی دابینه وه. راسته دیواریکی بی ده رگا و په نجه ره کاره که ی ئاسانتر ده کرد. ته نیا دوو دیواری راسته کییان داده نان و دنیا یه کیان خشته له به ر ده ست بوو. ده بوو ته نافه که هه لکیشن، به لام تازه ویرا نه ده گه یشتن.

گۆپچیک هه والی هینا که دهستهی ههشتاو دوو چوون نامرازهکان ببه نه وه عه مبار. تیۆزین چاوی لی زهق کردن. تیتی راخوری: «خهریکی کاری خۆت به، سه رمازه له، خشته بینه!»

شوخۆف سه رنجی دهو رو پشتی خۆی دا. کورۆکه راستی ده کرد. هه تاو زۆری نه مابوو ئاوا بئ، که وتبووه نیتو خه رمانه یکهی رهنگ مۆر، که چی ئه وان له گه رمه ی کاردا بوون. چینی پینجه میان داده نا و ئه وه نده کاره له سه رومالی ئه و پۆیان زیاد بوو.

زه نه لکیتشه کان وهک ئه سپی شه که ت، هانکه یان ده هات. گه میه وان شین و مۆر ببۆوه. ته مه نی نه ده گه یشته چل سال، به لām تین و گوری لاویتی تیدا نه مابوو.

هه وا ده م له ده ممی ساردتری ده کرد. کارت کردبا و نه کردبا، ورده ورده په نجه ت له ناو ده سته واناندا کۆل ده بوون و له گو ده چوون. سه رما خزبووه نیتو چه که مه ی پیتی چه پی شوخۆف. چه ند جار پیتی له زهوی کوتا.

تازه له وه خه لستبوو خۆی کوور بکاته وه سه ر دیوار، به لām داها تنه وه بو ئه و حه مکه شفته و که رپوچه، مۆغه ره ی پشتی پیاوی ده شکاند.

شوخۆف رووی کرده ئه وان ه ی شفته و خشته یان ده کیتشا: «هۆی، ده گه ل ئیوه مه کو رگه ل!» خه ربیک بوو زمانی لیده دان: «بریا خشته کانتان لیره له سه ر دیواره که دانابان.»

گه میه وان قایل بوو، به لām به جار ی له که لک ببوو. ئه و کارانه ی نه کردبوون. به لām ئالیۆشا گوتی: «زۆر چاکه ئیقان دنیسۆفچ، چۆنی تو بلتی وا ده که م.» ئالیۆشا «نا» ی به ده مدا نه ده هات. هه ر کاریکی پیتی کرابا درێخی نه ده کرد. گه ر مۆی سه ر دنیا پاک ی وهک ئه و بان، شوخۆفیش بو یارمه تیی خه لک سه ری پتوه نه بوو. جا پیاو کاریکی بو خه لک له ده ست بئ، چی تیدا یه ببیکا؟

ئه و باپتیستانه دا بو ده ستووریکی جوانیان هه بوو.

له وسه ری گۆره پانه که را زربنگه ی چه کوچ، به رزو به قه و، ده گه یشته ویستگه ی کاره با. زهنگی کۆتایی کار بوو! شفته یان به سه ردا ما بۆوه. ره چاوی وه خته که یان نه کردبوو.

سه رده سته گوراندی: «شفته! شفته!»

شفته یه کی زۆر مابوو که ده با ده کاری بکه ن. چاره یان نه بوو. ئه گه ر لیکده ره که شفته ی

تیدا ماباوه تا سبه ینی وهک دارو به ردی لیده هات و که س پیتی نه ده هاته ده ری، مه گه ر لیکده ره که یان شکاندا و له تو په تیان کردبا.

شوخۆف گوراندی: «ده ست هه لین، کو رپینه، با ئه وه نده کاره نه می نیته وه.» کیلگاس دل توند ببوو. که یفی به کاری په له پرووزی نه ده هات، به لām به هه موو هیتزو گوری خۆی دیواری داده نا. چاره ی دیکه ی نه بوو. پاقلۆ به تالو وکه، به خۆی و زه نه لیک شفته و که مچه یه که وه خۆی گه یانده نه مۆمی سه ری. ئه ویش ده یو بست یارمه تییان بدا، که و ابوو ئیستا وه ستای دیوار ببوونه پینچ که س.

ده رفه تی ئه وه یان نه بوو خشته کان راسته و پاسته بکه ن. شوخۆف هه میشه خشته یه کی وای هه لده گرت به قه ده که لیتی سه ر دیواره که بئ. کوتکه داره که ی وه ئالیۆشا دا و گوتی: «ها خشته یه کی له و جیتی راکه پیت ده لیم، په له بکه.»

به و په له په له کاری جوان نه ده کرا. له کاتیکدا هه مو یان که رپوچ دوا ی که رپوچ دایانده نا، شوخۆف لی بووه و چاویکی به دیواره که دا خشاندا. چوو له سووچی لای راستی دیواره که را وه ستا و سینکاشی نارده سووچی لای چه پ. ئه گه ر سووچه کان ته راز نه بان سه ی دنیا یه کیان کار بو که له که ده بوو.

«راوه سته!» که رپوو چیتکی له پاقلۆ وه رگرت و داینا. ئه و سووچه ی سینکا داینا بوو عه ببدار بوو. خۆی گه یاندى و به دانانی یه ک دوو که رپوو چان ته رازی کرد.

گه میه وان زه نه لیک دیکه ی وه سه ر خست. وهک بارگینی داشقه زمانیان پی کیتشا بوو. هاواری کرد: «دووی دیکه ماون!» گه میه وان خۆی پی له سه ر لاق رانه ده گیرا. به لām داگه رایه وه. شوخۆف کاتی خۆی پیره بارگینیتی هه بوو، جوانی پیراده گه یشت و خزمه تی ده کرد. به لām له ئۆردو وگا بارگینیتی وهک گه میه وان تا ده پسا کاریان لیده کیتشا و دوا یه ش که و لیان ده گروو.

ئیستا خۆر خه ربیکی ئا و ابوون بوو. پتو بست نه بوو گۆپچیک بیربان بخاته وه. ئه و ده ستانه ی دی دیار بوو که نامراز و که ره سته کان یان بردبوو نه وه له پیش پارزا کۆ ببوونه وه. (دوا ی لیدانی زهنگ ه یچ که س ده موده ست ده سته له کار هه لته ده گرت. ته نیا ئه وان ه ی گه مژه بوون په له یان ده کرد تا له ده ری رهق بینه وه. له ئه ناو گه رمه کاندا خۆیان

مات دهکرد، ئینجا له کاتیکی دیاریکراودا که سهردهستهکان له سهری پیکدههاتن، هه‌موو پیکهوه وه‌دهر ده‌کهوتن. تا ئه‌و کاته دیاریکراوه، ئه‌گهر نیوه‌شه‌ویش با، زیندانییه‌کان له ئه‌نواکانیان نه‌دههاتنه ده‌ری و له‌وی ده‌مانه‌وه.)

تیۆرین وه‌خۆ هاتبۆوه و ده‌یزانی که ده‌سته‌که‌ی وه دره‌نگی که‌وتووه. ئه‌وانه‌ی له عه‌مباری ئامراز بوون، ئیستا هه‌ر جینیۆکی به زاریاندا هاتبا نه‌یانده‌گیاوه. گوراندی: «له خه‌می ئه‌و سه‌گه‌بانه‌دا مه‌بن! چاویان ده‌ری. وه‌رنه خوار و لی‌کده‌ره‌که به‌تال بکه‌ن. شفته‌که له جییه‌ک بن عه‌رز بکه‌ن و سه‌ری به‌هه‌ر بگرن، با که‌س نه‌ییبینی. پاشان پا‌قلۆ، تو و دوو که‌سی دی هه‌موو ئامرازه‌کان کۆ بکه‌نه‌وه و بیانیه‌نه‌وه عه‌مبار. سی مالن‌ج ده‌می‌ن، دوايه ئه‌وانیش به‌گۆچیکدا ده‌نیتم. ئه‌و دوو زه‌نه‌له‌ ماوه، ئیستا لی‌ده‌بینه‌وه.»

پا‌قلۆ و ئه‌وانی دی به‌له‌ز کوتکه‌که‌یان له شو‌خۆف وه‌رگرت و ته‌نافه‌که‌یان لی‌کرده‌وه. پاشان زه‌نه‌له‌کیشه‌کان و ئه‌وانه‌ی خشتیان ده‌کیشا هه‌روژمیان کرده سه‌ر پلی‌کانه‌کان. هه‌یج کارێکیان له سه‌ری نه‌مابوو. ته‌نیا سی که‌س، کیلگاس و سینکا و شو‌خۆف له‌وی مان. تیۆرین ده‌هات و ده‌چوو و چاوی به‌دیواره‌کاندا ده‌خشاندا. قایل بوو. خراپ نییه، به‌ره‌می کاره‌که‌یان بۆ پاشنیوه‌رۆیه‌ک، ئه‌ویش به‌بی ئه‌و بالا‌به‌ره به‌لا لی‌دراوه، خراپ نه‌بوو.

شو‌خۆف دیتی هه‌شتا کیلگاس که‌میکی شفته پیماره‌وه. له‌وه ده‌ترسا که‌مچه‌که له کاتی خۆیدا نه‌باته‌وه عه‌مبار و تیۆرینی لی‌ تووره‌ بی. بیرتیکی به‌می‌شکیدا هات. گوتی: «گۆی بگرن کورینه، ئیوه که‌مچه‌کانتان بده‌نه گۆچیک با بیانیاته‌وه. من به‌و که‌مچه‌یه‌ی خۆم کاره‌که ته‌واو ده‌که‌م. ئه‌و که‌مچه‌یه‌ی من له لی‌ستی ئه‌واندا نییه و ناییه‌ینه‌وه عه‌مبار.

تیۆرین پیکه‌نی و گوتی: «ئه‌گهر روژتیک تو‌مان له نیو نه‌می‌نی، ئیمه قوری کوتنده‌ر بکه‌ینه سه‌رمان؟ کێ جی‌ی تو پر ده‌کاته‌وه؟»

شو‌خۆفیش پیکه‌نی و ده‌ستی به‌کار کرد.

کیلگاس که‌مچه‌کانی هه‌لگرتن. سینکا که‌رپوچی وه شو‌خۆف ددا. شفته‌ی کیلگاسی له زه‌نه‌لی شو‌خۆف کرد.

گۆچیک غاری دا هه‌تا له عه‌مبار خۆی بگه‌یه‌نیته‌وه پا‌قلۆ. ئه‌وانی دیکه‌ش به‌بی سه‌رده‌سته به‌ره‌و بینای پاسه‌وانی وه‌ری که‌وتن. زیندانییه‌کان بی‌گومان قسه‌ی سه‌رده‌سته‌یان به‌هه‌ند ده‌گرت، به‌لام له‌و گرینگتر قسه‌ی پاسه‌وانه‌کان بوو که قسه‌یان وه‌ک یاسا وا بوو. ئه‌گهر دره‌نگ گه‌یشتبایه‌ی ناوه‌که‌تیان ده‌نووسی و سلوولی تاکه‌که‌سی چاوه‌رپێ ده‌کردی. به‌رده‌م بینای پاسه‌وانی قه‌ره‌بالغ بوو. هه‌موو له‌وی بوون. پیتده‌چوو ده‌ستیان به‌ژماردن کردی.

***

له کاتی چوونه ده‌ردا دوو جار ده‌یانژماردن. جارێک له پشت ده‌روازه داخراوه‌که و جارێکی‌ش که له ده‌روازه‌که رته‌ ده‌بوون. ئه‌گهر له ژمارندا هه‌له‌یه‌ک هه‌با، له ده‌ره‌وی گۆره‌پانه‌که سه‌رله‌نوێ ده‌یانژمارده‌وه.

ئه‌و شفته سه‌گ تیرپاوه بنه‌ی نه‌ده‌هات. سه‌رده‌سته ده‌ستی راوه‌شاندا و گوتی: «رو‌ی بکه سه‌ر دیوار و له کۆلی که‌وه.»

شو‌خۆف گوتی: «تۆ برۆ قوربان، له‌وی بی باشته‌ره.»

سه‌رده‌سته هه‌روا که به‌پلی‌کانه‌کاندا داده‌گه‌را به‌گالته‌وه گوتی: «ئه‌و ده‌وید باوکانه بوو وا زوو ده‌ست له کار هه‌لده‌گرن. پیاو تا دی وه‌خۆ بکه‌وی ده‌لین کات ته‌واوه.»

ئیستا ته‌نیا شو‌خۆف و هاوه‌سته که‌ره‌که‌ی له‌وی مابوون. نه‌تده‌توانی زۆری قسه‌ له‌گه‌ل بکه‌ی به‌لام هه‌ر پیتوستیش نه‌بوو. که‌س وه‌ک سینکا زیه‌ک نه‌بوو و به‌ئامازه‌یه‌ک هه‌موو شتیکی ده‌خوتنده‌وه.

به‌ده‌ستی‌ک شفته‌ی راده‌خست و به‌ده‌سته‌که‌ی دی که‌رپوچی پتوه ده‌نووساند.

که‌رپوچه‌که‌ی له شو‌ینی خۆی داده‌مه‌زراند و چاویکی لی‌ده‌کرد! ئینجا هه‌ر شفته‌و هه‌ر که‌رپوچ، هه‌ر شفته‌و هه‌ر که‌رپوچ...

سه‌رده‌سته گوتبووی زگیان به‌شفته‌که نه‌سووتی. («رو‌ی بکه سه‌ر دیوار و له کۆلی که‌وه.») به‌لام شو‌خۆف هه‌زی له‌و جو‌ره کارکردنه نه‌بوو. هه‌شت سال بی‌گاری ئۆردووگا نه‌یتوانی‌بوو خووره‌وشتی بگۆرێ. ئیستا‌ش هه‌ر کارێکی کردبای به‌وردی و سه‌رنجه‌وه

دهيكرد. نه يده توانی خوئی به وه رازی بكا كه شتيك خه سار بكا. شفته، كه رپوچ، شفته، كه رپوچ...

سینکا قیژاندى: «بهسه، برۆ با تیی ته قینین.»

زه نه له كهی هه لگرت و به پليكاناندا داگه را. به لام شوخوڤ چهند ههنگاو كشايه وه تا بو دواجار چاو پيك به ديواره كه دا بخشينی. سهگ و پاسه وانه كانيش هاتيان، گوئی پی نه ده بزوت. ئیئی، خراب نه بو. به چهپ و راستدا سیره له ديواره كه دهگرت. چاوه كانی وهك ته راز وا بوون. ديواره كه مووی لینه ده دا. دهست و بازووی هیشتا ده ره قه تی كار كردن ده اتن. به په له به پليكانه كاندا داگه را. سینکا له نيوه راستی پليكانه كان بو. ناوړی دايه وه و گوئی: «خیرا كه، دهی.»

شوخوڤ به دهست نامازهی بو كرد و گوئی: «تۆ برۆ، من ده تگه می.» ئینجا چوه ناو ژووره كه. نه ده كرا كه مچه كهی هه روا له وئ جی بیلئ. له وانه بو سبهی كاریكى ديكه یان پی سپاردبا و له وانه شبوو دهسته كه یان ناردبا كۆمه لگای ئیشتراکی و تا شهش مانگی دی نه هاتبانوه و یستگه. ئه ودهم چاوی به مالتجه كهی نه ده كه و ته وه. كه واته ده بو له شوینیکدا حه شاری بدا. هه رتک سوپه یان كوژاند بو نه وه. ژووره كه تاریك و نووته ك بو، ترسی لی نیشتبوو. له تاریكى نه ده ترسا. به ته نی به جیما بو و له وه ده ترسا كه نه توانی له وه ختی خویدا خوئی بگه یه نیته ده روازه و پاسه وانه كان ته قه ی لیكه ن.

به دهسته كوته گه را تا له قولینچكیكى خانوه كه دا به ردیكى دیته وه. ماله كهی ده وئ نا و به رده ی له جیبی خوئی دانا په وه. دلئ ئاسوده بو.

ده بو تا زووه خوئی بگه یه نیته وه سینکا. سینکا سه ده هنگاوئ زیاتر له وئ دوور نه ببووه و چاوه نوړی بو. سینکا براده ری نیوه ریبه نه بو. له ته نگانه دا پیاوی به جی نه ده هیشت.

***

له و دنیایه دا كه سانی وا هه ن به هیچ و خوړایی به ده وری یاریگادا پیشبركئ ده كه ن. ئه و سه گبایانه بو نایه ن پاشی رۆژه كاریك، كه نه یان توانی پی پشتی خوئی راست بگه نه وه، به ده ستكیشی ئاره قاوی و چه كمه ی شپه وه به و سه رما و شه خته یه پیکه وه پیشبركئ بگه ن؟
پشوویان سوار بوو.

سه ردهسته له پازگابوو و بیگومان به شیوه یه ك دهسته كه ی خوئی ده په رانده وه. ئیستا گه یشتبوونی و یه كسه ر خوئیان به ناو ئاپوره كه دا كرد.

سه د گه روو و پیکرا به سه رباندا قیژاندى: «حه رامزاده ی پوخل! قه چه دایك!» ئه و هه موو خه لكه له پریكا به سه ر پیاو دا بقیژین، زهنده قی ده بن. به لام زیاتر زهنده قیان له پاسه وانه كان چوو بوو كه ده بی چیان لی بگه ن؟

وا دیار بوو پاسه وانه كان گونیشیان پیناچئ. تووشی تیژین بوون، ده بوو قسه یه کی لیكر دبا و به جه ماوهره كه ی گوتبا كه درهنگ هاتنه كه یان خه تای ئه و بوو.

ئه وان هه روا ده یانگوراند، ته نانه ت سینكاش به و گوئ گرانانه یه وه گوئی له هات و هاواریان ده بوو. په شوکابوو، ئه ویش به سه ریدا ده نه راندن. پیاویکی وا كه تا ئیستا كه س گوئی له دهنگی نه ببوو، بستیکى زمان ده ركیشابوو. دهستی كر دبوونه كۆله مست، رایده وه شاندى و له وه بوو ئانگژیان بی. پاشان هه راو هوریا به كه برابه وه و هیند پکیان ده ستیان به پیکه نین كرد.

زیندانییهك به دهنگی به رز گوئی: «كوپینه، ئیمه وامانده زانی ئه وه به راستی گوئی گرانه، ته نیا ویستمان تا قی بگه یه نه وه.»
هه موویان پیکه نین، ته نانه ت پاسه وانه كانیش.

«به پینج ریز!»

ده روازه كه گاله درابوو. پاسه وانه كان هیشتا بوژماردن نه هاتبوون. پالیان به جه ماوهره كه وه دنا. (هه موو مرشته یان كر دبووه پشت ده رگا، ئه و جاشكه كه رانه پپیان وابوو ئاوا زووتر ده توانن بچنه ده ری.)

«به پینج ری-ز!»

هه موو جارئ كه ئه و دهنگه ده هات، زیندانییه كان پینج پینج، چهند ههنگاو ده چوونه پیشه وه. شوخوڤ ئیستا پشوویه کی هاتبووه بهر و ته ماشای ئاسمانی ده كرد. مانگ هه لانبوو و رهنگی مه یله و ئه رخنه وانى بوو. له وانه بوو له شه وى چوارده لایدایی، كه ت ببوو. رۆژی پیشوو هه ر له و كاته دا كه میك پتر هه لكشابوو.

شۆخۆف که له مه ترسییه که ده رباز ببوون، دلێ خوش بوو. ئانیشکی له خالیگه ی گه میه وان کوتا و بۆ قه شمهری پیتی گوت: «گه میه وان ئه و کتیبانه ی خویندووتن، چییان له باره ی ئه و شه وان هه نووسیوه که مانگ به ده ره وه نییه ؟ مانگ ده چیته کوێ؟»

«مانای چی ده چیته کوێ؟ گیله، مانگ ناچیته هیچ جییه ک، تۆ نایینی.»

شۆخۆف سه ری راوه شان د و پیکه نی: «باشه که مرۆ نایینی، به چی دیاره هه یه.»

گه میه وان به واق و پمانه وه گوتی: «ئه دی پیت وایه هه ر به چوار هه فته جارێک، مانگیکی نوێ دیته ئاسمان؟»

«به لێ وایه. کاتێ هه موو روژی مرۆی نوێ دینه دنیا، بۆ نای به چوار هه فته جارێک مانگیکی نوێ بیته ئاسمان؟»

گه میه وان به تووره یی گوتی: «لێ وهره، قه تم مه له وانێ وه ک تۆ گیل و ده به نگ نه دیوه. ئه دی مانگه کۆنه که چی لیدی؟»

شۆخۆف گوتی: «ئێ، منیش ده مه وێ ئه وه بزانه.» زه رده خه نه یه کی هاتی و که لینی ددانانی ده رکه وت.

«باشه تۆ پیم بلتی چی لیدی؟»

شۆخۆف هه ناسه یه کی هه لکیشاو به و ته ره ته ره سه مه ره یه ی خۆیه وه گوتی: «خه لکی لای ئیمه ده لێن خوا مانگه کۆنه که ورد ده کاو ئه ستیرانی لێ دروست ده کا.»

گه میه وان گوتی: «سه لا له ئه قلتان.» ئینجا پیکه نی. «ئه وه م قه ت نه بیستبوو. که واته تۆ بروات به خوا هه یه، شۆخۆف؟»

شۆخۆف گوتی: «بۆ پروام پینه بی؟ که له و ئاسمانه دا ده گرمینی، کێ هه یه بروای پینه یه نی؟»

«خوا بۆ ئه و کاره ده کا؟»

«چ ده کا؟»

«مانگ ورد ده کا و ئه ستیره ی لێ دروست ده کا؟»

شۆخۆف شانی هه لته کاندن و گوتی: «تۆ نه تدیوه جار نا جارێک، ئه ستیره یی له ئاسمان به رده بیته وه سه ر زه وی. ده بی جیگای ئه وان به ئه ستیره ی نوێ پر بکرتنه وه.»

***

پاسه وان هه کان کردیانه هه را: «هوی دایک حیز! له وی لاکه وه، برۆ نیو ریزه که وه!»

ئه و پاسه وان هه ی ده یژماردن گه یشته ئه وان. گه میه وان و شۆخۆف له دوایه ی ریزه که بوون.

پاسه وان هه کان سه ریا ن لیشیوابوو و له و ته ختانه یان ده نۆری که لیستی ناوه کانیان لێ نووسی بوون. یه ک که م بوو! ئه وه جاری یه که م نه بوو که میان دینا. کهنگی فیتری ئه و کاره ده بوون.

چوارسه د و شه ست و دوو زیندانییان ژماردبوون، که ده بوو چوارسه د و شه ست و سێ زیندانی بن.

زیندانییه کانیان له پشت ده روازه ره پال نان (دیسان هرووژمیان کردبووه پشت ده روازه) سه ر له نوێ ده ستیان به ژماردن کرده وه:

«به پینج ریز! یه ک، دوو...!» ئه و دووپاته کاریبانه ته نیا وه ختی زیندانییه کانی به فیرو ده دا. ئه وه له حالیکدا بوو تا ئوردووگا ریگایه کی دوور و درێژیان له بهر بوو و له ویش دیسان بۆ پشکنین ریز ده بوونه وه. زیندانییه کان له هه موو کارگه کانی پهلایان بوو تا زوه خویان بگه یه ننه وه ئوردووگا. ئه وان هه ی پیت هه مووان گه یشتبانه وه ئوردووگا، به باشی به کاره کانیان راده گه یشتن. خواردنگه ده ره ست هه ی خویان بوو. ئه گه ر شتیان بۆ هاتبا، یه که م که س وه ریا نده گرت. به ر له هه مووان سه ردانی چیشته خانه یان ده کرد و چیشته خویان لیده نا. نامه ی خزم و که سیان وه رده گرتن، یا ئه و نامه ی نووسی بوویان، ده یاندانه به شی پشکنینی نامان. ده چوونه سه رتاشخانه و ده رمانخانه و هه مام و، به کورتی هه موو ده رگایه کیان بۆ له سه ر پشت بوو.

***

پاسه وان هه کانی ش پییان خوش نه بوو دره نگ بگه نه وه ئوردووگا. ئه وانیش تووشی چه رمه سه ری ده هاتن. گه لێ کاریان هه بوو که ده بوایه بیکه ن و ئیتر کاتی ئه وه یان بۆ نه ده مایه وه به خویان رابگه ن.

دیسان له ژماردندا به هه له چووبوون. که دوایین ریزبان دهژمارد شوخوځف پیتی و ابوو ئیتر ته و او بوو، به لّام ئه و به نه علت بووه دیسان شهست و دوو کهس بوو. ئیشکگره کان به خوو تهخته دهستیانه و چونه لای ئه فسه ری پاسه وان و راپورتیان دایه.

ئه فسه ری پاسه وان هاواری کرد: «سه رده سته ی سه دو چوار!»

تیورین نیو هه نگاو چووه پیشه وه و گوتی: «لیرهم!»

«که سی ده سته که ی تو له ویستگه ی کاره با ماوه؟ چاک پروانه!»

«نه.»

«هوش و گوشت وه کار بخه! دنا میشتک ده پرتینمه ناو دهمت...»

«گوتم: نه.»

تیورین لای کرده وه و سهیری پاقلوی کرد. رهنه که یه کیک له وی خه وی لیکه وتیج.

ئه فسه ری پاسه وان نه راندی: «ده سته کان به جیا ریز بن!»

هه موویان پیکه وه به پینج ریز وه ستابوون. زه نا زه نایه ک که وته نیو زیندانیسه کان.

یه کتریان پال پتیه دنا و هاواریان ده کرد: «حه فتا و شهش لیره یه»، «سیزده ئه وه تانی!»،

«سی و دوو و هره ئیره!»

ئه ندامانی ده سته ی سه د و چوار هه ره له شوینه ی لیتی راوه ستابوون، له پاش ده سته کانی

تر ریز بوون. شوخوځف چاوی لیکرد زوریه ی ئه فرادی ده سته ده ست له گونان به ره ژیره

هاتونه وه. سه گابی بی خه ور له بیریان کردبوو داران وه خرکه ن. ته نیا دوو کهس چند

سه ردار و له ته ته خته بان پی بوون.

هه موو روژی ئه و گه مه یه بوو. به ره له ته و او بوونی کار، زیندانیسه کان کوته داریان خری

ده کردنه وه، به که ندر یان داوه به نیک شه ته کیان ده دان و ده یان برده وه ئوردووگا. ئه گهر

سه ره رشتیاری کارگه یان سه رکارگه ریک هاتبا پیش دهر وازه، بو ئه وه ی به ره له بردنی

داران بگرن، مرویان ده پیشکنی. ئه وه خانی یه کهم بوو. هه چ داری پیت با ده بوو هه لیرپتیه

سه ر زه وی. (به ملیونان داریان ناگر پتیه دنا و ده یان سووتاند، که چی له و چند کوته

داره یان ده پتچایه وه). به لّام زیندانیسه کان وایان لیک ده دایه وه ئه گهر هه ر کام

ته لاشه داریکی گچکه ش له گه لّ خویان بیننه وه، شه وانه خه وگه باشتر گهرم دادی. خزمه تکاره کان بو هه ر سو به یه ک ته نیا پینج کیلویان ورده ره ژری دینا و ئه وه ندهش بو گهرم داهیتانی خه وگه به شی هیچی نه ده کرد. بو به داره کانیا قه لتور ده کردن بو ئه وه ی بتوان دهبن شاقه لی پالتودا بیانشارنه وه و له دهر وازه یان رت بکن.

پاسه وانه کان له کارگا قه ت به زیندانیسیان نه ده گوت داره کان هه لیرپتیی. ئه وانیش

حه وچه یان به دار بوو، به لّام خویان بویان نه بوو دار له کارگه وه دهر بخه ن. له بهر دوو هو،

یه کهم چونکه به رگی سه ربازیسیان له بهر دابوو، دوو هم له بهر ئه وه ی ده بوو هه ر دوو ک

ده ستیان نازاد بن بو ئه وه ی له کاتی پیوستدا تفه نگ رووه و زیندانی بگرن. به لّام هه ر

که ده گه یشتنه وه ئوردووگا مه سه له که ده گورا و شه کر شکان دنیان ده سته پیته کرده وه:

«فلان ریز، فیساره ریز، داره کان دانین!» به لّام زوریش بی ئینساف نه بوون. هیندیکیان

له داره کان دهر د و هه ندیکیشیان بو به جی ده هیشتن، ئه گهر داریشیان پینه با، ئه وه

کیتشه که ده پرایه وه.

به م جوړه هه موو روژی هه ر زیندانیسه و بریکی دار له گه لّ خو ی دهر دوه وه. دلنیاش نه بوو

بتوانی له دهر وازه ی بیهر پتینه وه، یان که ی و له کو ی پاسه وانه کان ده گه نه سه ری.

له م کاته دا شوخوځف له دهر و به ری خو ی روانی تا ئه گهر کوته داریکی لیتی، بیقاچینی.

سه رده سته تا دوامین کهس ژماردنی و به سه ری پاسه وانی گوت: «ده سته ی سه د و چوار

هه موو لیره ن.»

سیزاریش له نووسینگه هاتبووه دهری و له ناو ریزه که دابوو. ئه و سه بیله یه ی مژی لیده دا،

به ناگر یکی سوور داییس، سمیله کانی چلووره یان به ستبوو. له گه میه وانی پرسی: «ئی،

وه زعه که چونه، گه میه وان؟»

ئه گهر له باتی ئه و ژووره گه رموگوره له ناو سه رماو سو لدا ته زیبا، قه ت پرسباری وا

گه و جانه ی نه ده کرد. گه میه وان شانی هه لته کاندن و گوتی: «وه زع چونه؟ قه به زه ی پشتم

ئه وه ده شکتی و به زور خو م به سه ر پتیه گرتوه.» ده تگوت ده یه وی سیزار تیبگه یه نی که

بو مژیک له و سه بیله یه ی خه ریکه سو تی ده بیته وه.

سیزار سه بیله که ی وی دا. گه میه وان تاقه کهس بوو که سیزار خو شی ده ویست. له گه لّ

شقا ق له زیندانیسه کان ناوا خو مانه و گه رموگور نه بوو.

نهۆ تیکرا به دهنگی بهرز دهیانگوت: «زهلامیکی دهستهی سی و دوو نههاتووه!
زهلامیکی دهستهی سی و دوو!»

یاریدهدهری دهستهی سی و دوو له گهڵ زیندانیهکی تری ههمان دهسته به غار بهرهو
ته عمیرگا وه پڕی کهوتن. ههموویان لیکتریان دهپرسی کچی دیار نییه؟ مهسهله چییه؟
شوڤۆف بهرگوتی کهوت که یه کچی له مولداوییهکان، نهوی سه رههش و خریله، بزر بووه.
بهلام خو ههر دووکیان کورته بنه و رهشتاله بوون. ده بی ههر نهوهیان بی که له قسان،
سیخوری رۆمانیا بووه؟

ههر دهسته یهک پینج سیخوری له گهڵ بوون، بهلام نه و تاوانی خرابووه پال نه مانه درۆی
پهتی بوو. تاوانیان ههر نهوه بوو که دوزمن به دیلی گرتبوون. شوڤۆفیش به یه کچی له
سیخوران له قهلهم ده درا.

بهلام نه و مولداوییه سیخوری راسته قینه بوو. نهفسه ری پاسه وان چاوی له کاغه زی
لیستی زیندانیهکان کرد و رووی خوئی گرژ کرد. نه گهر سیخوریکی له دهست ده چووی
به بی نه ملالو نه ولا ده بوو خوئی شوینه که ی بگریته وه.

شوڤۆفیش وهک ههمووان شیتگیر ببوو. سه گباهه پیتی وابوو کییه؟ سه رمازه له ی تهره سی
قورمساغ، زۆلی گه وادا!

ولات تاریک داهاتبوو، مانگ هه لکشابوو. نهستیره ده رکه وتبوون. سه رمای شهو بی
ئامان بوو، سه یر له وه دایه نه و سه گباهه له و کاته دا خوئی بزر کردبوو. ئاخو رۆژتیک کار،
یازده سه عات، له بهری به یانه وه تا نوژی شیوان بهس نه بوو بۆی؟ ده لیتی گه ری کوی
پن باشه با له وی بی و پاشان با خو ناماده کا بۆ زه بروهنگی کار به ده ستانی دادگا.

مرۆ چۆن دواي رۆژتیک کویره وهری و قوون هه لدران گوتی له فیهتهی دهست هه لگرتن
ناب؟

شوڤۆف هیچ وه بیری نه ما بوو که بۆ خوئی تا نیو کاتژمیر له مه وه بهر دلی له کاره که بهر
نه ده بوو و پیتی ناخوش بوو نه وانی دی و زوو له پیتش پاژگا خری بوونه ته وه. ئیستا نه ویش
له و تۆف و بنده دا چاوه نوۆر بوو و وهک ههمووان نه وی به زا ریدا هاتبا نه یده گتیریه وه.
خوام له و خوا یه یه نه و مولداوییه نیو سه عاتی دیکه یان ماتل ده کا! شوڤۆف بیری

لیکرده وه نه گهر پاسه وانه کان نه و حه رامزاده سه گباهه یان بدابایه بهر دهست، وهک گورگ
هه لا هه لایان ده کرد.

سه رما ده گه یشته هیتسی مرۆ. کهس خوئی له بهر رانه ده گرت. قاچیان له عه رزی ده کوتا،
یان راو پچکه یان ده کرد.

ئی وابوو ده پیرسی نه ری نه و مولداوییه ده بی رایکر دبیته کوی؟ نه گهر رۆژ با، دیسان
باشتر بوو. به لام نه گهر نووکه خوئی مه لاس دابی و چاوه پروانی چۆل کردنی بورجه کانی
پاسه وانی بی، هیچ ریگی ده ریا ز بوونی نییه. ئیشکگره کان تا نه یاندۆزیبایه وه
بورجه کانیان چۆل نه ده کردن. نه گهر سی رۆژیسی پیچوویا، تا دلنیا نه بیان له
تیلبه نده کان هه تلنه بووه، نه و ناوه یان جینه ده هیتشت و ته نانه ت له وانه بوو تا
حه فته یه کیش له دووی گه رابان. نه وه حوکمی یاسا بوو و هه موو کۆنه زیندانیه که
ده یزانی. نه گهر زیندانیه که رایکر دبا، پاسه وانه کان پییه وه چاره رهش ده بوون. خوردو
خه ویان له خو حه رام ده کرد تا ده یاندۆزیه وه، نه و جا مه حال بوو بیتن زیندانیه که به
زیندووی بی بگاته وه نۆردووگا.

***

سيزار و گه میه وان ده مه ته قه یان بوو: «بۆ وینه، نه و دیمه نه ت وه بیبه که چاویلکه که ی
به لایه کدا ده ردینا؟»

گه میه وان به دهم کیشانی سه بیله وه گوتی: «ئم م م.»

«یان نه و دیمه نه ی که فایتوونی منداله که به پلیکانه کانداهاته خواری؟»

«به لئی... به لام دیمه نه کانی سه ر پا پۆر زۆر ده سکرد دیارن.»

«ئئی، ره نگه له بهر شیوازی نویتی نومای درشت بی.»

«به لئی، نه و کرمانهش که له سه ر گوشته که لیک ده ئالان، به قه د کرمه سووره گه وره نیشان
ده دران. له راستیدا نه و کرمانه زل نین، وا نییه؟»

«به لام نا کری نه و جوړه شتانه له سه ر په رده ی سینمه ما بچووک نیشان بدرین.»

«هەر ئهوهنده ده لێم خۆزگه ئهوه گۆشته یان دینایه ئۆردوگا و له جیاتی ئهوه ماسییه رزیوانه بۆیان له خواردنه که ده کردین. مه رح ده کهم...»

زیندانییه کان هاواریان لێههستا: «هه هانتی!»

تارمایی سی پیاوان دیار بوو که له ته عمیرگاوه ده گه رانه وه. دیار بوو مۆلداوییه که یان دۆزیبۆوه.

جه ماوه ره که له پێش ده روزه ده یانگوراند. که ئه وان نزیک بوونه وه به جینیوان دایگژانی.

«زۆلی ته رهس، ژن حیزی بووه له! خوتیری!»

شۆخوفیش وێرای ئه وان ملی لێنا.

راگرتنی پێنسه د کهس له بهر ئه وه ساردو سه رمایه، گه مه نه بوو. مۆلداوییه که ملی حیز کردبوو و ده هاته پێش. ده تگوت فه رخه مشکه.

یه کێ له پاسه وان هه کان نه راندی: «به وهسته!» ئینجا شتیکی له ده فته ری به رباخه لی نووسی. «ک ٤٠٤، تائێستا له کوێ بووی؟»

گرووبانی پاسه وان له حالیکدا که رووی چه که که ی له مۆلداوییه که کردبوو، لێی چووه پێشه وه. له ناو خه لکه که دا هیندیکیان هیشتا جینیوان ده دا: «ره شه ولاخ، بیژی، که ران بابگا!» به لām ئه وانی تر که پاسه وان هه کان دی چه کی راکیشاوه، بێده نگ بوون.

مۆلداوییه که سه ری شۆر کردبوو، زمانی نه ده گه را. که پاسه وان هه که لێی چووه پێش، پاشه وپاش کشایه وه.

یاریده ده ری ده سته ی سی و دوو چووه پێشه وه، گوتی: «ئهو بێشه ره فه، چووبوه سه ر داربه ست، دیوار سواغ بکا. پیتی وابوو ده سته ی منی ناگاتی! له وێ گه رم داها تبه وو و خه وی لیکه وتبه وو.»

مسته کۆله یه کی له پشت ملی راکیشاوه له پاسه وان هه که ی دوور خسته وه. مۆلداوییه که پاشه وپاش کشایه وه و له وکاته دا یه کێ له هاو ده سته یه کانی، کابرایه کی مه جاری، ئامبازی بوو شاپتیکی ده پشتی هه لدا.

بێگاری ئۆردوگا له گه ل سیخوری زۆر جیاواز بوو. هه موو گه مژیه که له ده سته ی دی سیخوری بکا. کایه یه کی سه یرو سه مه ره و سه ره گۆبه نده. به لām سیخوری له کوێ و ده سال خا که ساری ئۆردوگا له کوێ؟

پاسه وان لوله ی چه که که ی شۆر کرده وه. ئه فسه ری پاسه وان نه راندی: «له پشت ده روزه لاکه ون. هه موو به پینج ریز!»

دیار بوو ئه وه سه گه ها رانه جارێکی تریش ده یان ژمیتر نه وه. ئاخ ژمار د نه وه ی بۆ چ بوو؟ ئه دی هه موو له وێ نه بوون؟ زیندانییه کان وه بۆ له بۆل که وتن. ئیستا مۆلداوییه که یان له بێر کردبوو و رکیان له پاسه وان هه ستا بوو. کهس له جیتی خۆی نه ده بزووت.

سه ری پاسه وان نه راندی «ها..؟ چی؟ ده تانه وێ لێره له ناو ئه وه به ف ره دا بتوین؟ قه ی ناکا، تا به یانی ده بی لێره بن!» بێگومان ئه وه کاره ی له ده ست ده هات و ئه گه ر که یفی لیبایه، کهس نه بوو قسه له قسه ی بکا. ئه وه کاری ئه و پۆ و دوینتی نه بوو. جار هه بوو چۆکیان به زیندانییه کان دادابوو و پاسه وان هه کانیش لوله ی چه کیان تیکر دبوون. زیندانییه کان ئه وه کابرایه یان چاک ده ناسی، بۆیه پێش ده روزه که یان به ردا. نه ره ی پاسه وان تیک هات: «بکشینه وه! بکشینه وه!» زیندانییه کان هه روا که ده کشانه وه، ئه وانی دوا وه به سه ر که سانی پێش خۆیاندا ده قیژاند: «بۆ واتان هرووژم کردۆته ده روزه، زۆلینه؟» له داخی که سانی پێشه وه ده هری ببوون، چشیا ن له ده ست نه ده هات؟

«به پینج ریز!»

مانگی پر، تریفه ی ده پڕژاند. ئیتر ئه وه ره نگۆکه ئه رخه وان ییه ی نه ما بوو و هه روا پتر هه لده کشا. سه ری شه وه که یان له ده ست چووبوو. هه ی گوو به گۆری بابت، مۆلداوی! گوو به گۆری بابی ئیوه ش، پاسه وان یینه! هه ی ئه وه ژینه ش سه گی تیری!

که سانی پێشه وه که ژمیتر دابوون، لایان ده کرده وه، ده هاتنه سه ر په نجه ی پیبیان و چاویان له کۆتایی ریزه که ده کرد. ئاخۆ که پاسه وان هه کان ده گه بشته ن ریزی دوا وه، ژماره که ده بووه چهند؟ شه ست و دوو یان شه ست و سی؟ ژیان و مردنیان به و دوو ژماره یه وه به ند بوو.

شۆخوف وای هاته به رچاو که دوا ریز، چوار که سن. له ترسان گیترو کاس بوو. یه ک زیاد بوایه سه ره له نوێ ده ستیان به ژماردن ده کرده وه، به لām ئه وه یه ک که سه فتیۆکۆفی شه خۆر بوو که چووبوو له وێ جغا ره هه ل بگرتته وه و نه گه را بۆوه شوینی خۆی.

ياريددهدري سهرپاسهوان شهپا زللهيهكي له پاش ئهستوي سرهواند. وهى نوشى گياني بي!
لهبهردهستى مرم! ئيستا دوامين ريز بوونهوه سى كهس. ژمارديان تهواو بوو. ئوخه!

پاسهوانهكان ههروا دهيانقيژاند: «لهبهردهروازه لاکهون!»

ئهوجاره كهس نهيدهبولاند. چهند سهرياز له پازگا هاتنه درى و له پشت دهروازهكه
كوزيلكهيان كرد.

كهوابو ئيستا دهيانبردنه در.

سهريهرشتياري كارگا و سهركارگهكان سهرو سوڤراخيان ديار نهبوو. ئهوان كرپكاري
نازاد بوون. بويه دهياتواني دار و تهختانيش دهگهڤ خويان بهرنه درى.

دهروازه كرايهوه و سهرياسهوان و موفه تيشيكي لهوديوى دهروازه له پشت پهريشهكه
راوهستان. ئهفسهري پاسهوان گوراندى:

«يهك، دوو، سى...»

ئهگه ئهوجاريش ژماردنهكه ههلهى تينهكهوتبا، ئيشكگرهكانيان له بورجى پاسهوانى
دينانه خوارى، ههتا ئهوانيش لهو بورجانهوه دهگهيشتنه دهروازه، زيندانيهكان وهزگيان
دهدا. تا دوايين زينداني نهچوبا درى، به ئيشكگرهكانيان نهدهگوت بورجهكان چۆڤ
بكهن. سهرياسهوان ئهگه هه تۆسقالتيكى ئاوه ههبا دهمودهست فهرمىانى ودرى كهوتنى
دهدا. ئاخردهيزانى كه هيچ ريگاي راگردنيان نيبهوه پاسهوانى بورجهكانيش دهگهيشتنى.

بهلام ئهگه ئهفسهري پاسهوان دهبنگ با، دهترسا بۆ پاراستنى زيندانيهكان پاسهوانى
كهس بن، بويه چاوهروان دههتا ئيشكگرهكاني بورجى ديدهوانيش بگه نه كن دهروازه.
ئهوپۆ نۆرهى جاشكه كهريكي وابوو و، دهبوو جارى لهوى راوهستن.

نزبكهى كاتژميريك بوو لهسه لاق راوهستابوون. ئهوهندهى خه مى له دهستچوونى
دەرفه تى سهري شهويان بوو، هينده بهو سهرمايه قهلس نهبوون. كه دهگهيشتنهوه
ئوردوگا وهختى هيچ كاريكيان بۆ نهدهمايهوه.

يهكيك له ريزى تهنيشتهوه له گه ميهوانى پرسى: «ئهو حه مكه زانياريهت له مه ر هيتى
دهريوانى ئينگلستان چۆن وهگير كهوتوه؟»

«دهزاني چۆن؟ من مانگيكي رهبع لهسه كه شتتويهكى شهركهري ئينگليزي بووم. بۆ
خۆم كابينى تايبه تيم هه بوو. وهكو ئهفسهري پهيوه ندييهكان لهتهك ئينگليز كارم دهكرد.
دواى شهردهريوانتيكى ئينگلستان دياريهكى بچووك و يادداشتيكي پيزانينى بۆ
ناردم. بهراستى شيتگير ببووم و ههري بوزارمدا هاتبا نه مده گتپرايه وه. بهو جۆره كهوتمه
قۆرت و ئيستا دهبي لهگهڤ دارودهستهى «بهندرا» دا هه لكه م.»

***

ديهنيكى سه ميره بوو. دهشتيكي كاكى به كاكى و تهختان، گۆره پانى رووتوقوتى كارگه
و، تريفهى مانگه شهو لهسه به فر. پاسهوانهكان چووبوونه شوتنى خويان. به مه وداى ده
ميتر ليكتر دوور و، چهكه كانيان له سهريچ بوون. له نيو ئه و ره وده بۆرهى زيندانياندا،
ئهويش، زيندانيى ژماره س- ٣١١، بهو جله ره شه وه وهك هه مووان چاوه نۆر بوو.
پياويكى وا كه سه رده ميك خاوه نى سه رشانى رنك زي رين بوو و نه ردى دۆستايه تى به
دهريوانى ئينگليزي دۆراندبوو، ئيستا ده بوو له گهڤ فتيۆكۆف زه نه ل بكي شى.

كهس دهرياز نه ده بوو...

***

پاسهوانهكان هه موو هاتبوون. ئهوجاره ته شريفاتيان كه م كرده وه.

«به ههنگاوى توند و خيرا، بۆ پيشه وه!»

ناماقووليان كرد! ئيستا كه پاشى هه مووان ده گه يشتنه وه ئۆردوگا، ههنگاوى توند و
خيرا له پاى چى؟ زيندانيهكان بي ئه وهى يهك وشه پي كه وه بدوين، ده يانزاني ده بي
تۆلهى خويان بكه نه وه. («ئيوه گه ليكتان ماتل كردين، ئيستا سوورى ئيمه يه. با بزائين
كى بۆ جيتگا گه رم و نه رمه كهى به تالووكه يه!»)

سهرياسهوان نه راندى: «وهري كه وه، ريزى يه كه م، وهري كه وه!»

دهبوو به خهون بيبيين! زيندانيهكان سهريان ده بهر خويان نابوو، دهتگوت ته رميان پييه.
تازه كه وه كه ئا و بردبووى. ئهوان دوايين دهسته بوون دهچوونه وه ئۆردوگا. ئه و
پاسهوانانه كه ئه وى ويژدان و بهزه يى بي نيانه، ههتا دهقه لشن با له خو بنووسين.

سهرپاسه وان ههر چهنه قیژاندی بی که لک بوو. زیندانییه کان هه روا به کاوه خو درویشتن. پاسه وانه کانی دیکه ش چیان پینه ده کرا. زیندانییه کان به پتی ئەم به پینج ریز درویشتن. سهرپاسه وان مافی ئەوهی نه بوو به زوری وایان لیبکا خیراتر برۆن. (به یانیان رویشتنی به هیواشی، ته مه ندریژی به مرو ده به خشی. کهس بو گیشتن به شوینی کار په لهی نه بوو. تا پتیان کرابا به حاوی ههنگاویان دنا. هه رکهس وای نه کردبا له نیوهی ریگا ده وهستا و پیتش دهست پیکردنی کاری رۆژانه له لاق ده پیری و زهحمهت بوو به ساغی له ئوردوگا بچیتنه ده ری.)

قه تاری زیندانییه کان به لۆزه لۆژ دروویی و ته نیا کرپه ی به فر له ژیر چه کمه کانیان ده بیسترا. هیندیکیان به ک دوو قسه یان پیکه وه کرد، دنا زوری ی زوریان تاقه تی قسه کردنیان نه بوو. شوخوف بیری له وه ده کرده وه، ئەمرو به یانی له ئوردوگا چ کاریکی هه بووه. هاته وه یادی، سهردانی دهرمانگا! سهیره، له کاتی کارکردنا هه یچ به بیری نه ما بوو.

ئیسستا جهنگه ی سهردانی دهرمانگا بوو. ئەگه زوو شیفی خواردا، ده توانی بچی، به لام ئیتر پشتی چاک ببۆوه. ده تگوت قهت تای لی نه بووه. چونه دهرمانگا ته نیا وهختی لی ده کوشت. به بی چاره سهری دکتوریش چاک ده بووه. ئەوانه ی له دهرمانگا بوون له خه لک ناردنه گۆرستانان به دهر، چیان له دهست نه ده هات.

فکری دهرمانگای له میشکی خوی وه دهرنا و بیری له وه کرده وه چون خواردنیکی گهرم و نهرم بو شیف دهسته بهر بکا. هه موو ئاواتی ئەوه بوو سبزار شتی له دهرتیرا بو هاتبی. له میژ بوو هه یچی بو نه هاتبوو. ئیسستا جهنگه ی بوو.

***

له پر له ناو ریزه که دا شتییک قه وما. ریزه کان به دوا ی به کدا راکیشران و ریکوپیکی ههنگاوه کان تیکچوو. ریزه که وهک قه له مباتیک باوی و ابوو. زیله زلیتیکی وهک گیزه ی ههزاران پوره ههنگ ده هات. زیندانییه کانی ریزی دوا وه - که شوخوفیشیان له گه ل بوو - ملیان له غار نا تا بگه نه وه ئەوانی دی. که گه یشتنه سهر ته پۆلکه یه ک و لیتی تیپه رین، شوخوف هه گه ری ئەوه قه له مباحه له نا کاوه ی بو دهرکه وت. له وه پیری پیده شته که، قه تاریکی

تر، به مه وداویه کی دوور له وان، لابر به ره و ئوردوگا ده یثاژۆت. ئەفرادی ئەوه قه تاریش ئەوانیان دیبوون و ههنگاویان گورجتر کردبوون.

ئەوان ئەوه زیندانییه کان بوون که له کارگه ی که رهسته سازی ده گه رانه وه. سیسه ده کهس ده بوون. دیاره ئەوه به دبه ختانه ش نه یانتوانی بوو له کاتی خویدا به ری بکه ون. ئەوان ناخو چیان بو هاتبیتنه پیتش؟ جار هه بوو رایان ده گرتن تا کاری چاک کردنه وه ی نامیتریک ته واو بکه ن. کاری ئەوانه زوریش ئەسته م نه بوو. به درتیایی رۆژ له و کارگایانه دا رایانده بوارد و هه یچ نه بی جیگایان گهرم بوو.

ئیسستا هه رکام مله ی بوو زووتر بگاته وه. دهستیان به غاردان کرد، پاسه وانه کانیان و پرای ئەوان که وتنه غار. سهرپاسه وان نه راندی: «ریزه که تیک مه ده، ریزی دوا وه، بچو پشت سهری که سی پیتش خو ت!»

ئەو جار چی ده ویست؟ خو هه موویان له پشت سهری که سی پیتشه وه بوون.

ئیسستا کهس هوشی له خو ی نه ما بوو، ته نیا له بیری ئەوه دا بوون وه پیتش قه تاره که ی دی بکه ونه وه و زووتر بگه نه وه ئوردوگا.

بوو به که ره که رینیکی سهر. هه موو شتییک شپوا. له گه ل پاسه وانه کان تیکه ل ببوون. ئیسستا ته نیا رقیان له ئەفرادی قه تاره که ی دیکه ده بووه.

قه تاره که رۆحی هاتبووه بهر. زیندانییه کان وه خو که وتیو نه وه. کهسانی دوا وه به سه ر ئەفرادی پیتش خو باندا ده قیژاند: «پرۆ ده ی، خیراکه، پی هه لگره!» قه تاره که دوورونیکی یه ک له و جادانه ببوو که ده چوونه وه ئوردوگا. قه تاره که ی تر له پشت ریزه خانویه ک گیرا و نه دیو بوو. به لام هه روا خیرا درویشتن.

گه یشتنه سهر جاده که. ریکردن خو شتر ببوو و پاسه وانه کانیان ئیتر ناچار نه بوون به که ند و قورتاندا دوا یان بکه ون. ئالیره، ده بوو وه پیتش قه تاره که ی تر بکه ونه وه.

له بهر شتیکی دیکه ش پتیان خو ش بوو وه پیتیسیان بکه ونه وه. پشکنینی ئەوه زیندانییه کان له کارگه ی که رهسته سازی ده گه رانه وه، پتری ده خایاند. مه سه له ی کوشتنی دوو سیخوره کان له گۆریدا بوو. کاربه دهستان گه یشتبوونه ئەوه ئەنجامه که چه قۆبه کان له

کارگهی که رهسته‌سازی دروست کراون و ئەوانی له‌وی کار ده‌کن هیناویاننه‌ته‌وه ئۆردووگا. بۆیه که ده‌یانپشکنین، کونی چاوبشیان ده‌گه‌ران. ئاخروئۆخری پایز بوو-له‌وه دم‌را ساردی ده‌کرد- پاسه‌وانه‌کان به‌سه‌ریاندا ده‌قیژاندن: «ئەفرا دی کارگهی که‌رسته‌سازی، چه‌کمان داکه‌ن! چه‌کمه‌کانتان به‌ده‌سته‌وه‌بگرن!» ئینجا به‌پیتخواسی ده‌یانپشکنین.

ئیس‌تا به‌وه‌سه‌رماو سۆله، به‌ئاماژهی پاسه‌وانه‌کان ته‌نیا لینگیکی چه‌کمه‌کانیان داده‌کن‌دن. «خیرا، دای که‌نه! لینگی راسته! ئینجا تو! لینگی چه‌په‌ت!» ئەوانیش به‌هه‌نگله‌شه‌له، چه‌کمه‌کانیان سه‌راونخوون هه‌لده‌ته‌کاندن، هه‌تا پیتپیتچه‌کانیان بینه‌ده‌ری و ده‌رکه‌وی که‌چه‌قۆیان تیدانییه.

شۆخۆف بیستبووی-راست یان درۆ- پارهاوینێ ئەفرا دی کارگهی که‌رسته‌سازی، هیندییک تیره‌گیان بۆ یاریگای والیبال هینابوونه‌وه‌ئۆردووگا و چه‌قۆیان تیدا شارده‌بوونه‌وه. -هه‌ر تیره‌گهی «ده» چه‌قۆ- له‌وه‌کاته‌وه‌ئه‌وه‌چه‌قۆیان ده‌ست‌وده‌سه‌کن.

***

به‌لۆق‌وی درێژ خانووی تازه‌ی یانه (باشگاه) یان به‌جێ هیشته. له‌خانووی ماله‌کان و کارگهی دارتاشی تیپه‌ربین. گه‌یشته‌پیتچیک که‌له‌وی ریگا که‌ده‌گه‌یشه‌پازگا. زیندانییه‌کان کردیان هه‌راو هوریا. ئیره‌شوتنی تیکه‌لبوونی دوو جاده‌کان بوو، که‌واته‌ده‌بوايه‌زووتر خۆیان بگه‌یه‌نێ. زیندانییه‌کانی کارگهی که‌رسته‌سازی دووسه‌دمیتری له‌دواوه‌یان بوون. ئیس‌تا ده‌یان‌توانی هه‌ناسه‌یه‌کی ره‌حه‌ت هه‌لکێشن. شاگه‌شکه‌ببوون. ئاکاریان له‌هی‌ئه‌وه‌که‌رویشکانه‌ده‌چوو که‌وه‌پیش ره‌وه‌که‌رویشکیکی تر که‌وتبهنه‌وه.

گه‌یبوونه‌وه‌ئۆردووگا. هه‌وا هه‌روه‌ک به‌یانی که‌هاتبوونه‌ده‌ری تاریک و تنووک بوو. ده‌ورانه‌وری ئۆردووگا چرای لێ هه‌لکرا بوون. به‌لام شۆقی تیشکاویژی سه‌ر پازگا له‌ئێ هه‌موومان پتر بوو. ئەو شوتنه‌ی موفه‌تیشه‌کانی لیبوون و چاوه‌ریتی زیندانییه‌کانیان ده‌کرد، وه‌ک رۆژ رووناک بوو. هیشته‌نه‌گه‌یشته‌بوونه‌وه‌ده‌روازه‌ی ئۆردووگا که‌یاریده‌ده‌ری سه‌رپاسه‌وان گوراندی: «راوه‌ستن!» چه‌که‌که‌ی وه‌یه‌ک له‌پاسه‌وانه‌کان دا و هاته‌کن قه‌تاری زیندانییه‌کان. (به‌چه‌که‌وه‌زۆر له‌زیندانییه‌کان نزیک نه‌ده‌بوونه‌وه.)

«ئەفرا دی لای راست، کێ ئیترینگی پیتی، داینی!»

زیندانییه‌کان ئیترینگیان نه‌ده‌شارده‌نه‌وه. تیتله‌که‌ی بچوکی داران، یه‌ک به‌دوای یه‌کدا دائرانه‌زه‌وی. هیندیکیان خه‌ریک بوون داره‌کان وه‌زیندانییه‌کانی ریزی نیوه‌راست بدن، به‌لام ئەوانی دی لیبان وه‌جواب هاتن:

«هه‌لیانریژن، دنا له‌هه‌مووانمان ده‌ستین، هه‌لیانریژن!»

خراپترین دوژمنی زیندانی کێ بوو؟ هه‌ر ئەو زیندانییه‌ی له‌په‌نای راوه‌ستا بوون. ئەگه‌ر وانه‌بوايه‌حالیان بۆ ئەو حاله‌ده‌بوو؟

یاریده‌ده‌ری سه‌رپاسه‌وان نه‌راندی: «رێ، که‌ون!» زیندانییه‌کان به‌ره‌و پازگا وه‌رێ که‌وتن.

له‌پیش پازگا پیتچ ریگا تیکه‌ل ده‌بوونه‌وه. سه‌عاتیک له‌مه‌وه‌به‌ر جاده‌کان له‌وه‌زیندانییه‌یه‌جمه‌یان ده‌هات که‌له‌کارگه‌کانی دیکه‌را گه‌را بوونه‌وه.

کاتی خۆی ئەگه‌ر ئەو جادانه‌ته‌واو بیان، گۆرپانی گه‌وره‌ی ئەو شارۆچکه‌یه‌ی سازیان ده‌کرد، راست ده‌که‌وته‌ئه‌و شوتنه. ئەو جیگایه‌ی ئیس‌تا ببووه‌پازگای ئۆردووگا. خه‌لکی ئەو شارۆچکه‌یه‌، رۆژانی جیژن، له‌وه‌میدانه‌کو‌ده‌بوونه‌وه، وه‌ک ئیس‌تا که‌زیندانییه‌کان ئەو سه‌ر جاده‌یان گرتبوو.

ئەو ئیشکگرانه‌ی تا چهند سات له‌مه‌وه‌پیش له‌به‌ر ئاگر خۆیان گه‌رم ده‌کرده‌وه، له‌پازگا هاتنه‌ده‌ری. به‌رامبه‌ریان راوه‌ستان. «قۆپچه‌ی که‌وا و پالتۆکانتان بکه‌نه‌وه!» ئینجا زیندانییه‌کان بالیان لیک کردنه‌وه‌تا باشتریان بپشکن. وه‌کو به‌یانی. ئیس‌تا قۆپچه‌کردنه‌وه‌یان له‌به‌ر گران نه‌بوو. ئیتر گه‌یبوونه‌وه‌مالی.

***

که‌ده‌یانگوت مالی، مه‌به‌ستیان ئیره‌بوو. پیاو که‌له‌ده‌روه‌کاری ده‌کرد، تاچه‌مالیک که‌شکی بردبا، ئۆردووگا بوو.

ریزه‌کانی پیشه‌وه‌یان ده‌پشکنین. شۆخۆف چووه‌په‌نا سیزار و گوتی: «سیزار مارکوئییچ، که‌گه‌یشته‌نه‌وه‌ئۆردووگا، من یه‌کسه‌ر ده‌چمه‌به‌شی ئەمانه‌تییه‌کان، جیگات بۆ ده‌گرمه‌وه.»

سیزار ئاوری دایه‌وه. کلکه‌ی سمیله رهش و باریکه‌کانی زوقمیان لی نیشتبوو. له وه‌لامدا گوتی: «جا که‌لکی چیبه، ئیشان دنیسوچیچ؟ به‌چی دیاره شتم بۆ هاتوه؟»

«به‌شکوو ناریدیان، به‌لام قه‌یدی نییه، من ده ده‌ققه چاوه‌روان ده‌کم، ئە‌گەر نه‌هاتی ده‌چمه‌وه خه‌وگه.»

شو‌خۆف بی‌ری له‌وه کردبووه ئە‌گەر سیزاریش هیچی بۆ نه‌هاتبی، ده‌توانی جیگا‌که‌ی له‌ناو سپه‌دا بفرۆشیته‌وه.

به‌لام پیده‌چوو سیزار زۆر چاوه‌روانی شت بی؛ گوتی:

«چاکه، ئیشان دنیسوچیچ، برۆ نۆره بگره‌وه، به‌لام له ده ده‌ققه زیاتر له‌وی مه‌به.»

نۆره‌ی پشکنینیان نزیک بی‌وه. شو‌خۆف ئە‌مرۆ هیچی شار‌دنه‌وه‌ی پینه‌بوو، خه‌یالی ئاسوده‌بوو. به‌کاوه‌خۆ دو‌گمه‌ی پالتۆ و په‌تکی ناوه‌دی کردنه‌وه.

هه‌رچه‌ند ده‌یزانی شتیکی خرابی پینییه، به‌لام هه‌شت سال ژبانی ئۆردو‌وگا فی‌ری کار‌قایی کردبوو. بۆ دل‌نیا‌یی ده‌ستی ده‌گیرفانی پانتۆله‌که‌ی نا. ئە‌و تیخه‌له‌ پۆلا‌یه‌ی له‌ کن کار‌گه‌ دی‌سو‌یه‌وه له‌ گیرفانیدا بوو! ته‌نیا بۆ ئە‌وه هه‌لی‌گرتبووه، پتی حه‌یف بوو له‌وی بکه‌وی، بۆ ئە‌وه‌ی نه‌بوو به‌هینیتیه‌وه ئۆردو‌وگا، به‌لام هینابو‌یه‌وه و دل‌ی لی به‌ر نه‌ده‌بوو. ده‌کرا تیژی بکا و بۆ پینه‌کردنی چه‌کمه‌ و برینی په‌رۆیان که‌لکی لی‌وه‌ر‌بگری.

ئە‌گەر ویستبای تیخه‌له‌که‌ به‌ دزی بینه‌یه‌وه ئۆردو‌وگا، ده‌بوو پیشت‌ر فیلتیکی بۆ دۆزبایه‌وه. به‌لام تازه دوو ریزی مابوون بگاته شوینی پشکنین، وا ریزی یه‌که‌میش گه‌یشتی.

ده‌بوو تا زوه بی‌ریک بکاته‌وه. تا له‌ دوا‌ی که‌سانی پیش خۆی بوو، ده‌توانی تیخه‌له‌که‌ فری‌ بدا. (دوا‌یه دۆزبایشیا‌نه‌وه، کتی به‌ کتی بوو.) یانژی ده‌بوو ری‌گایه‌ک بۆ بردنه‌وه‌ی بدۆزیته‌وه.

ئە‌گەر تیخه‌له‌که‌یان لی‌ گرتبا و گوتبایان چه‌قۆبه، ده‌ رۆژبان زبندانی ده‌کرد.

به‌لام به‌ چه‌قۆبه‌کی وا مرۆ ده‌یتوانی له‌ ئۆردو‌وگا پوول و پار‌یه‌ک په‌یدا بکا و به‌ ئیرو‌یه‌ک بگا. حه‌یف بوو له‌ کیسی‌ بدا، بۆیه له‌ناو لین‌گه‌ ده‌ست‌کیشیکی رۆ‌کرد.

ریزی پیشه‌وه‌یان بۆ پشکنین‌ گاز‌ کرد. ئیستا ته‌نیا سی‌ که‌س له‌به‌ر روونا‌کایی تیش‌کا‌و‌په‌که‌ راوه‌ستابوون. سین‌کا و شو‌خۆف و ئە‌و خۆرت‌ه‌ی ده‌سته‌ی سی و دوو که‌ مولدا‌وییه‌که‌ی دۆزب‌بووه.

پینج پاسه‌وان ده‌یان‌پشکنین. شو‌خۆف ده‌بوو هۆشو‌گۆشی ته‌واو کۆ بکاته‌وه و له‌و دوو پاسه‌وانه‌ی له‌لای راست بوون، یه‌کیان هه‌لب‌ژی‌ری. یه‌کیان پی‌ره پاسه‌وانیکی سمیل ماشو‌رینج بوو، ئە‌وی دیکه‌ش کورۆ‌که‌یه‌کی سه‌ر کولمه‌ سوور بوو. شو‌خۆف پاسه‌وانه‌ پی‌ره‌ی ده‌ست‌نیشان کرد. دیاره‌ کابرا له‌ کاری خۆیدا کارامه‌ بوو و ئە‌گەر که‌یفی لی‌ با به‌ ئاسانی تیخه‌له‌که‌ی ده‌دۆزیه‌وه. سه‌ره‌رای به‌ سال‌دا‌چوونی، چاوما‌ریک بوو له‌و گۆره‌ی.

ئینجا شو‌خۆف هه‌ر دوو ده‌ست‌کیشی دا‌که‌ندن و به‌ ده‌سته‌یه‌وه گرتن. (ده‌ست‌کیشه‌ به‌تاله‌که‌ی له‌ سه‌روه‌ه‌ دانا)، په‌تکی ناوه‌دیشی هه‌ر به‌و ده‌سته‌ی گرت. ئیخه‌ی پالتۆ و که‌وا‌یه‌که‌ی ته‌واو ناوه‌لا‌ کردن. (جاران وا‌ی نه‌ده‌کرد، به‌لام ئیستا وا‌ی ده‌نواند هیچی له‌ جله‌کانیدا نه‌شاردۆته‌وه) چوه‌ لای پاسه‌وانه سمیل ماشو‌رینجه‌که‌.

کابرا ده‌ستی به‌ پشت و که‌له‌که‌یدا هینا. باخه‌لی پانتۆل و به‌ری پالتۆ و که‌وا‌یه‌که‌ی گه‌را، هیچی نه‌دۆزیه‌وه. خه‌ریک بوو ده‌ریاز ده‌بوو که‌ پاسه‌وانه‌که‌ بۆ دل‌نیا‌یی ده‌ستی له‌سه‌ر ده‌ست‌کیشه‌ خالییه‌که‌ دانا. شو‌خۆف شه‌لالی ئاره‌قه‌ بوو. هاتباو ده‌ست‌کیشه‌که‌ی تری پشکنیبا، پی‌وه ده‌بوو. زبندانی تاکه‌که‌سی به‌ سیسه‌د گرام نانی رۆژانه و به‌ سی رۆژ جار‌یک شی‌وی گه‌رمه‌وه چاوه‌نۆری بوو. بی‌ری له‌وه‌ کرده‌وه له‌وی له‌ برسان تووله‌ک ده‌بی و جار‌یکی دی زه‌حمه‌ت بوو جی‌گای خۆی بگریته‌وه و به‌و پارووه‌ نانه‌ نه‌مر نه‌ژییه‌ی ئۆردو‌وگا قه‌له‌و بیته‌وه.

له‌ خۆه‌ ده‌ستی به‌ دوعا خویندن کرد: «خوا‌یه فریام که‌وه، مه‌به‌له‌ له‌ حه‌پسی ئین‌فرا‌دیم بیه‌ستوون!» ئە‌و وشانه‌ی به‌ می‌ش‌کدا ده‌هاتن که‌ پاسه‌وانه‌که‌ له‌ پشکنینی ده‌ست‌کیشه‌که‌ بۆه و ده‌ستی بۆ لین‌گه‌ ده‌ست‌کیشه‌که‌ی دی برد. (ئە‌گەر شو‌خۆف هه‌ر دوو‌کی به‌ ده‌ستی‌ک نه‌گرتبان، پی‌که‌وه هه‌رت‌کی ده‌پشکنین) له‌و ساته‌وه‌خته‌دا ئە‌فسه‌ری پاسه‌وان که‌ په‌له‌ی بوو زووتر کاره‌که‌ له‌ کۆل بکاته‌وه، به‌ سه‌ر موفه‌ تیشه‌کانیدا گوراند: «له‌کۆلی که‌نه‌وه، نۆره‌ی ئە‌فرا‌دی کار‌گه‌ی که‌رسته‌سازیه‌!»

پاسه‌وانه پی‌ره ده‌ستی له‌سه‌ر ده‌ست‌کیشه‌که‌ی شو‌خۆف کیشایه‌وه و بۆ نیو ئۆردو‌وگا پالی دا.

***

شوځوځوف رای کرد تا خوځی بگه یه نیتته وه به ندیبه کانی تر. به ندیبه کان وهک ته سپی بازاری ته سپان، به پینج ریز له نیو دوو په رژیاندا راوه ستابوون. ده تگوت دوو په رژیاننه یان خستوون. شوځوځوف له خوځشیان خه نی ببوو، به لام دو عای شوکرانه ی نه خویند، دهر فته تی نه وه ی نه ببوو و نه و ثان و ساته کوا کاتی دوعا خویندن بوو؟

نه و پاسه و انانه ی به ندیبه کانیان هینا بوونه وه توردو وگا، جیگای خوځیان دا به پاسه وانی دیکه. چاوه وروانی هاتنی گه وره که یان بوون. نه و دارانه ی زیندانیبه کان بهر له گه یشتنه پازگا هه لیا نر شتیبوون، نه وان کوځیان کردبوونه وه. نیژینگه کانی خوځیان، له پیس پازگا، له سهر یهک هه لدرابوونه وه!

مانگ تا دهات پتر هه لده کشاو هه و ساردتر ده بوو.

سهر پاسه وان که به ره و پازگا دهر ځی تا لیستی ناوی نه و چوارسه د و شهست و سی زیندانیبه ی هینا بوویاننه وه توردو وگا به کار به دهستان نیمزا بکا، راوه ستا و چند په یثیک له گه ل «پریاخا» ی جیگری فو لکوځی ناخافت، نیجا نه راندی: «زیندانیی ژماره ک- ۱۶۰»

مولداویبه که که له ناو زیندانیبه کاندای خوځی له مه ممووره کان شار دبووه، هه ناسه یه کی هه لکیشا و به ره و په رژیانی لای راست روځی. هیشتا سهری داخستبوو و خوځی کوشم هه لیبوو.

پریاخا فرمانی پیدا بچیتته نه و دیوی په رژیانه که: «وهره نیبره!»

مولداویبه که که له ریز تاق بووه، پییان گوت دهسته کانی له سهر پشت ملی دابنځی و چاوه ری بی. مانای نه و کاره بو هه مووان نا شکرابوو. مولداویبه که به تاوانی «هه ولدان بو هه لاتن» ده که و ته چه پیسی تاکه که سی.

دوو پاسه وان، یهک له لای چه پ و نه وی تر له لای راستی په رژیانه کان له بهر دهر وازه راوه ستابوون. دهر وازه کانی توردو وگا سی هیندی به ژنی مروث بهرز بوون. کردیانه وه و ده ستوربان دا: «به پینج ریز...!»

لیره نیتر له پیش دهر وازه یان نه ده کشاندنه وه. ههر دووک دهر وازه له ژوور تپرا ده کرانه وه و به ندیبه کان هه رچه ند له پشتته و هرا پالیان پیوه نابان مه حال بوو له جیتی خوځیان ببزوون. «یهک، دوو، سی...!»

سهری شه و کاتیک زیندانیبه کان له و دهر وازانه ده په رینه وه له سهرمان و له برسان ههر لاکه ی سهریان دهات نه و شلپیتاوه کولیوه ی ده یاندانی، وهک بارانییک به سهر دهشتیکی وشک و قاقردا بیاری و بوو. یه کجی لرفیان ددها. نه و قاپه شیوه یان له گیان، له نازادی، له رابردوو و له داهاتوش خوځشتر ده ویست. برسی و بی سهر، به هات و هاوار، وهک سهریازی له شه رگه گه راوه، به توردو وگا وهرده بوون. کهس نه ییده و تپرا تخوونیان بی.

خزمه تکاری باره گای فهرمانده بی که چاوی پیکه و تن هه تره شی چوو و کوره گوئی بوو. له سهر ژمیری به یانیبه وه تا نیستا، نه و ونده نه گهر هه دایه کیان دابا. له په رژیانه کانیش تپه پرین و گه یشتنه وه. نیتر نازاد بوون. جگه له سهر دهسته کان که موفه تیشی کار بانگی کردن: «سهر دهسته کان بچنه به شی بهر نامه ریژی!»

***

شوځوځوف به غاردان له بینای زیندان و خه وگه تپه ری و چوو به شی نه مانه تیبه کان. سیزاریش به لایه کی دیکه دا خوځی گه یانده دارتلیک که چند کهس له ژپریدا کو ببوونه وه. دارتلیکه ته خته یه کی سی توی پیوه بوو، به قه له می دار نیوی نه و زیندانیبه ی لیتووسرابوو که شتیان بو هاتبوو.

له توردو وگا کاغه زیان زور ده کار نه ده کرد. له باتی کاغه ز نه غلبه که لکیان له ته خته ی سی توی وهرده گرت. نه و ته ختانه پتریان خو راده گرت. موفه تیش و پاسه وانه کانیش بو ژماردنی زیندانیبه کان که لکیان له و ته ختانه وهرده گرت. ته خته که ده کرا هه موو جاری پاکی بکه یه وه و سهر له نوځ شتی له سهر بنوسی. نه و زیندانیبه یان یه بو کار نه ده برانه دهر وه ی توردو وگا، دایه له دهری نه و دارتلیه بوون. که یه کیک شتی بو دهات ناوه که یان ده خوینده وه و له بهر دهر وازه ژماره که یان پیده گوت. به و جوړه یهک دوو دهنک جغارهیان پی ده پرا.

شۆخۆف به راکردن خۆی به ژووری ئەمانەتییهکاندا کرد. ژووریک بوو به تەنیشت خانوویەکەوه که دالانیکێ داپۆشراوی هەبوو. دالانەکه دەرگای نەبوو. سەرما یەکسەر خۆی به ژووریدا دەکرد. بەلام لەو تۆف و بەندەدا هەر ئەنوایک بوو.

زیندانییەکان لە پەنا دیوار سەرەیان گرتبوو. شۆخۆفیش لە ریزەکه راوهستا. پازدە کەسی لە پیش بوو، بە سەعاتیک نۆرە دەهات. تا ئەو دەم چراکانیان هەلنەدەکردن. ئەگەر کەسیکی دیکە دەستەکەیان شتی بۆ هاتبێ - سەرەتا دەبوو بچێ و ژمارەکە لەسەر تەختەکه بدۆزیتەوه - لەدوای ئەو رادەوستا. ئینجا بەندییهکانی کارگە کەرستەسازیش دەگەیشتن. بەو پێیە تا بەیانی نۆرەیان نەدەهات. بە خۆ و جانتا و کیسەکانەوه سەرەیان دەگرت. لە نووسینگەکهدا (شۆخۆف لەو ئۆردوگا یە قەت هیچی بۆ نەهاتبوو، ئەمە ی لە زیندانییەکانی دیکە بیستبوو) پاسەوان ئەو سندووقە دارە، که شتەکانتی لەناودا بوون، دەیشکاند، کەلوپەلەکانی لێ هەلنەدەشتی، دەبدراندن، سەرراوینی دەکردن و ئەگەر مەبایەک شتییک لەناو شووشە یان قوتوویەکدا با، لەبەر چاوی خۆت بەتالی دەکرد. هەر ئەوەندەت پێدەکرا لەپی دەستت یان کیسە یەک شتیکی وەبەر بگری. شووشە و قوتوویان نەدەدایە زیندانی. نیگەرانی بۆ دروست دەکردن. ئەگەر نانی خۆمالی، شیرینی و خواردەمەنییهکی لەو بابەتە لە ناو شتەکاندا بایە، یان ماسی و سۆسیسیک، پاسەوان قەپالته یەکی لێدەدان. (هات و هاوار و نارەزایەتیش دادی نەدەدای، چونکە بی سێ و دوو لێکردن دەستیان بەسەردا دەگرت و دەیانگوت قەدەغە یە.) ئەوی شتی بۆ هاتبو دەبوو هەموو ئەو زیندانییانە ی سەرەیان دەگرت سەر و شتیکیان بدات. پاسەوانیش هەرۆتر. پاش پشکنین سندووقە کەیان نەدەدایە، خۆراکە کەیان بۆ لە ناو کیسە یان پالتۆکەت دەکرد و وەدەریان دنای و بانگی کەسی دوای توێیان دەکرد. جاری وابوو سەریان وا لێدەشیواندی، شتییک لەسەر سەکۆبەکه لەبیر دەچوو. ئەگەر بۆشی گەرابایەوه، تازه چاوت پێ نەدەکەوتەوه.

***

ئەو دەم که لە ئۆست-ئیزما بوو، ژنەکە یەک دووجار شتی بۆ دەنارد. بەلام شۆخۆف لە نامە یەکدا بۆی نووسی چیدی شتی بۆ نەنیری. ئاخر تا پیتی دەگەیی، خواردنەکان هیچی ئەوتویان لێ نەدەمایەوه. وا باشتەر بوو ئەو خواردنە بداتە مندالەکانیان هەرچەند بە لای

شۆخۆفەوه بەخێوکردنی ژن و مندالەکانی لەوی، لە تیرکردنی زگی خۆی لێرە، ئاسانتەر بوو، بەلام دەیزانی ناردنی ئەو شتانە، چ کوێرەوهری و بارگرانییهکی دەوی و ئەوان ناتوانن دە سالی رەبەق لە دەمی خۆیان بگرنەوه و بۆ ئەوی بنیسن. خواردنی وای بە گەر و ویدا نەدەچوو خوارێ.

بەم حالەشەوه هەموو جاری که کەسیکی دەستە یان خەوگە کەیان شتی بۆ دەهات - زۆریە ی رۆژان شت دەهات - لە قوولایی دلیدا غەمیکی سەیر دایدەگرت. گەرچی بۆ ژنەکە ی نووسیبوو تەنانەت بۆ جیژنی پاکیش هیچی بۆ نەنیری، قەتیش بەلای ئەوتیەنی دارتیلدا نەدەچوو مەگەر بۆ دیتنەوه ی ناوی یەکی لە هاوبەندییه دەولەمەندەکانی، بەلام هیشتا ئەو بیرە ی لە میتشکیدا مابوو که لەوانە یە رۆژتیکیان کەسیک غار بداتە پیشی و بلتی: «شۆخۆف، بۆ ناچیە بەشی ئەمانە تییان، شتت بۆ هاتبوو!»

بەلام هەرگیز یەکیک بە پیریەوه نەهات و، رۆژ لەگەل رۆژ زیاتر مەیلی مال و زیدی خۆی دەنا. لێرە لە سیوادی بەیانییەوه تا ئەنگۆرە ی شەو پیتی لە عەرز ی دەکووتا و دەر فەتی ئەوه ی نەبوو خەیاڵپالوان بکا.

لەگەل ئەوانی دیکەدا لەناو ریز راوستابوو، ئەوانە ی بەلینیان بە ورگیان دابوو بەو زووانە دووگی بەراز بخۆن، رۆنی کەرە لە نان هەلسوون و دیشلەمە ی بەسەرداکن. شۆخۆف تەنیا ناواتیکی هەبوو، ئەویش ئەوه بوو بە وەخت لە خواردنگە خۆی بگە یەنیتەوه ئەفرادی دەستەکە ی و شیوہکە ی بە گەرمی فر بکا. ئەو شیوہ کە سارد دەبۆوه تامی نەدەما. وای لیک دایەوه ئەگەر سیزار ناوی خۆی بە تەختەکەوه نەدیبتا ئیستا گەیشتوتەوه خەوگە و ئیستا خەریکی شۆردنی دەست و چاویەتی. ئەگەر ناویشی بەوتیو بوو، ئیستا خەریکی دەرھینانی کیسە و پەرداخە پلاستییکە کە یەتی تا خواردەمەنییهکانیان تیبکا. شۆخۆف بەو فکەرەوه، لە دلێ خۆیدا گوتی دە دەققە ی تر رادەوستم، تەنیا بۆ ئەوه ی دەر فەت بداتە سیزار.

***

هەندی هەوالی لەو کەسانە بیست که لە ریزەکەدا بوون. ئەو حەفتە یەش پشوری یەکشەمە یان نەبوو. کاربەدەستان دیسانەوه تووشیان کردبوون. ئەو یەکەم جاریان نەبوو.

هەر مانگیکی پینج یه کشه مەمی تیدا هەلکەوتبان، سێ رۆژیان دەکرده پشوو و دوو رۆژهکەى تریش زیندانییەکانیان دەناردە سەر کار. شۆخۆف دەیزانی وایه، بەلام بە بیستنی ئەو هەواله دەتگوت شاخی بە سەردا رووخا، هیلنجی هات. پیاو هەروا بە سووک و ئاسانی، لە دەست دانی یه کشه مەمی بۆ قووت نەدەچوو. هەوالهکە راست بوو، بەلام ئەگەر یه کشه مەمەکیان کردباشه پشوو، لە ئۆردووگا بێگاری وەک دروستکردنی حەمام، دانانی دیوارتیک، یان خاوتین کردنەوێ حەوش و بەرەى ئۆردووگایان پێدەکردن. هەلخست و راوهاندنی دۆشهگان، کوشتنی کێچ و ئەسپیی نوینانیش لەوێ راوهستنی. یان ریزیان دەکردن دا بزنان تەرحیان لە وینەى ناو فایلهکانیان دەکا؟ ئان ئۆینی یادداشت کردنی لیستی کەلویەلەکانیان بوو، ئەو دەم دەبوو سێ سپیالان لە خەوگە و دەدرنیتن، دانە وەختیک بە خۆپایى لە دەری راباندەگرتن.

کاربەدەستان بە هیچ شتیک هێندەى چێشتهخەوى دواى قاوەلتیبى بەندییەکان، قەلس نەبوون.

ریزەکە بە خاوی دەچوو پێش. سێ زیندانی -سەرتاشەکە و یەک لە سکر تیرەکان و یهکیکی بەشى بارهینانی رۆشنبیری- بێ ئەوێ خۆ تیک بەن خۆیان لە ریزەکە راگرد. ئەو زۆلانە هەلاواردە بوون و لەگەڵ زیندانیانی قوربەسەر جیاواز بوون. بە هیچ شێوەیەک زیندانییان بە پیاو نەدەزانی و بیزیان نەدەهات بیاندویتن. نەشدهکرا لێیان وە دەنگ بێی. هەموو کلکیان لێک ئالاندبوو و نیوانیان لەگەڵ پاسەوانەکانیش خۆش بوو.

شۆخۆف، دە کەس لە پێشەوێ و هەشت لە دواوێ بوون. سیزار پەیدا بوو. کلاویکی نوێی لەسەر بوو کە لە دەرەو بۆیان ناردبوو. سەرى ئەوى کرد و هاتە ناو ئەنواپەکە. بێگومان سمیلێ یهکیکی چەور کردبوو کە دەیتوانی بە کلاویکی وەهاوێ کە خەلکی شارە مەزنەکان لەسەریان دەنا، بۆخۆی لەو ناو بـسوورپیتەوێ. کاربەدەستان تەنانەت شەپقەى سەربازیشیان لە زیندانییان دەستاند، زیندانی تەنیا دەیتوانی تەپلە ساکارەکەى ئۆردووگا لەسەر بنێ کە لە کەولێ بەراز دروست کرابوون.

***

سیزار بە رووی شۆخۆفدا پێکەنى و رووی لەو پیاو شیتە چاویلکە لە چاوه کرد کە سەرى

بەسەر رۆژنامه رۆگرتبوو، گوتی: «بەه بەه، پیۆتر میخائیلوڤیچ، دۆستی خۆشهویستم.» دەتگوت سەد سالیە یهکتریان نەدیو، لە قسان ئالان.

کابرا تیکسەرماوێ چاویلکە لە چاوهکە گوتی: «چاو، چیم هەیه! ژمارەیهکی نوێی ڤیچۆرکا^(۱۲)، بە پۆستی هەوایی بۆیان ناردووم.»

سیزار گوتی: «زۆر سەیره!» ئەویش سەرى برده سەر رۆژنامهکە. (ئەو غەزەب لێگرتووانه، لەبەر ئەو رووناکییە کەمەى راپەودا، ئەو پیتە وردانەیان چۆن پێ دەخوێنرایهوه؟) «وتاریکی زۆر جوانی لەبارەى شەوى دەست پێکردنی بەرهمەمێکی نوێی زاقادسکی^(۱۳)-یەو تێدایه.»

ئەو مۆسکۆییانە لە هەر کوی بان وەک چوارپێ بە بۆن یهکتریان دەدۆزیو، کە دەکەوتنە لای یهکتەریش هەرکام لە چەنەوهریدا دەسکی لە دووی ئەوى دی نەدەکرد. پیاو وشەیهکیان لێ تێنەدەگەبێ. زیاتر وە لاتقی یان رۆمانی دەچوون نەک رووسی و رووسی زبانیان.

***

سیزار هەر توورەکە و جانتای هەببوو هینابوونی. شۆخۆف لێی پرسى: «سیزار مارکۆڤیچ، من برۆم؟»

سیزار سەرى لە بان رۆژنامهکە هەلبێری و گوتی: «ئا، ئا.. جیگای من لە ریزەکەدا کامەیه؟ من لەدواى کیم؟» شۆخۆف شوێنەکەى پێ نیشان دا و بێ ئەوێ لەسەر سیزار رابووستی قسەیهک بکا، لێی پرسى: «حەز دەکەى شیفەکەت بۆ بێتم؟» (مەبەستی ئەوێ بوو بەشە خۆراکەکەى بۆ لە قوتوویەک بکا و لەگەڵ خۆی بیساتەوێ خەوگە. ئەو کارە نایاسایی بوو. ئەگەر بەگیریان کەوتبای خۆراکەکیان لێدەرشتی و دەشیانگرتی. بەم حالەشەوێ زیندانییەکان ئەو کارەیان هەر دەکرد. چونکە ئەگەر یهکیکی کارێکی وای هەبواپە پێش خواردنی شیف بیکا، مەحال بوو بتوانی خۆی بگەیهنیتەوێ ئەفرادی دەستەکەى لە خواردنگە.) لەو ساتانەدا شۆخۆف لە دلێ خۆیدا دەگوت: «ئا، هێندە رەزێل و رزدیش نییە، شیفەکەى دەدا بە من.» بۆ شیف سووپیان نەبوو، تەنیا دۆکۆلیویان دەدانی.

«نا، نا» سبزار پیکه‌نی. «با بۆ خۆت بی.»

***

شۆخۆف ئەوی له خوا دەویست. له حالیکدا له خۆشیان خەریک بوو بال بگری، وەدەر کەوت و بە غاردان لەوی دوور کەوتەوه. بەندنییەکان بەو گۆرەپانەدا بلاو ببوونەوه. سەرەدەمایەک فەرماندە ئەمری پیکردبوون کە زبندانییەکان نابێت لە دەری بسوورپێنەوه و جگە لە هاموشۆی دەرمانگا یان ئاودەسخانە کەس نەیدەتوانی لە دەستەکە ی جوی بیتەوه. بۆ ئەو جۆرە شوپانەش دەبوو چوار پینج کەسی لەگەڵ چووبان، یەکیش وەکو دەمراست دەبیردن و دەبیتانەوه.

ئەوکات فەرماندە ئۆردوگا، کابرایەکی بە زییک و زاکون بوو، کەس نەیدەوترا لە ئاستیدا بکۆخێ. پاسەوانەکان ئەوی بەتەنی گرتیان، لە سلوولی تاکەکەسیان توند دەکرد. بەلام وەکو هەموو فەرمانیکی توندوتیژ، ئەو فەرمانەش وردە وردە شل کرایەوه و پاسەوانەکان پشتگوێیان خست. گریمان کاربەدەستان لە دووی کەسیکیان ناردبا، پیاو نەدەکرا ئەفرا دی دەستەکە لەگەڵ بن، یان بۆ وینە ئەگەر بۆ وەرگرتنی شتیکی چووبایە عەمبار، بۆ دەبوو هەمووت لەگەڵ بین؟ یان ئەگەر یەکیکی سەری جوولابا و بیستبای بچیتە بەشی رۆشنیری، رۆژنامە بخوینیتەوه، کێ لەگەڵی دەهات؟ یا یەکیکی دەیویست چەمەکانی بباتە لای پینەدۆز، یەکی تر دەچوووە حەمام جله‌کانی وشک کاتەوه، ئەوی دی سەردانی خەوگە ی دراوسیتی دەکرد (بەتوندی پیشی ئەو کارەیان دەگرت، بەلام کەس گوێی نەدەدانی.)

سەگبایی فەرماندە، تەرەسی زگ زل، بەو فەرمانە ی دەیویست ئەوەندوو کە سەربەستییه ی هەشیانە، لییان زهوت بکا، بەلام خراپی تیکوشیبوو.

شۆخۆف لە ریگایە تووشی پاسەوانیک بوو. چەند هەنگاوی مابوو بیگاتنی کلاوی داگرت و خۆی بە خەوتنگادا کرد. لە خەوگەدا هەللایه‌کی سەیر بوو. کاتێ زبندانییەکان بۆ کار وەدەرکەوتبوون، جیرە ی نانی زبندانییەکان دزرابوو و ئیستا هەموو سەرخمەتکارەکان هەراو هۆریایان دانابوو، خزمەتکارەکانیش جوا بە جەنگییان دەکردن. کەسی دەستە ی سەد و چوار لەوی نەبوو.

شۆخۆف زۆر جار دەیگوت کە دینییه‌وه ئۆردوگا ئەگەر دۆشه‌گەکانیان سەروبن نەکردبن، دەبی کلاو هەلاوتیین نەبیرنەوه. هەروا کە بەره‌و تەختەکە ی دەچوو، پالتۆیه‌کە ی داکەند. لەگەڵ دەستەوانە و تیخە‌گە ه‌اویشتنییه‌ سەر تەختە و دەستی لە نیو دۆشه‌گەکە ی راگرد. نانەکە مابوو! چاک بوو کونی دۆشه‌گەکە ی بە دەرز ی دەزوو دروووبۆوه.

ئینجا لە خەوگە وەدەرکەوت و بەره‌و خواردنگە رۆیی.

لە ریگایە تووشی پاسەوانان نەبوو. تەنیا چەند زبندانیی دیان کە لەسەر جیرە دەمه‌قالەیان بوو.

مانگەشەو تا دەهات ئەو ناوه‌ی رووناکتر دەکرده‌وه. چراکانی ئۆردوگا کز دیار بوون و خەوگەکان سببەریکی ره‌شیان خستبووه‌ سەر زه‌وی. چوار پلیکانە زله‌کانی پیش خواردنگەش وه نیو تاریکی کەوتبوون.

چرای سەر دەرانی خواردنگە لەو هەوا ساردەدا کز دەسووتا. خەرمانەیه‌ک لە پەلکەزێرینە، لە دەوری گشت چراکان دەبیران کە نەتەزانی لەبەر چلکنی و پیسییان بوو یان ئەو کەرەسیسه‌یه‌ی لییان نیشتبوو.

فەرماندە هیندییک رتسای زەحمەتی دیکەشی دانابوو. دەستەیه‌کان دەبوو لە دوو ریزدا بچنە خواردنگە. هەر دەستەیه‌کیش کە دەگەبشته‌ خواردنگە، دەبوا یە دیسان بە پینج ریز بوستان و چاوه‌ری بن، تا خزمەتکاری خواردنگە ئیزیان بدا بچنە ژووری.

کاری ئەو خزمەتکارە گیرە ی خواردنگە ئەوەندە بوو، دنیا خرا ببا بەبی ئیزنی ئەو، کەس نەیدەتوانی پی لە خواردنگە بنێ. بەو لاقە شه‌له‌یه‌وه خۆی وه‌ک «کەم ئەندام» لە قەلەم دابوو، دەنا ئەو حەر‌امزاده‌یه‌ چ بەلای لیئەبوو. گۆپالیتیکی داری (غان) ی بەدەستەوه دەگرت و لەسەر پلیکانەکانرا لەسەر و سەکوئی زبندانییەکانی دەدا. بەلام ئەویش پیاوی خۆی دەناسی. چاوی وه‌ک چاوی گورگ تیژ بوون و لە تاریکەشه‌ویشدا دەیزانی لەکێ دەدا. یەکیکی زانیسای لەبەری دانانوتنی، نەیدەوترایه‌. هەر بە کسۆلان دەه‌ستا. جارێکیش لە شۆخۆفی دابوو.

هەموو خزمەتکارەکان لە تۆرەمه‌ی ئەو بوون. کەسیان بە پیاو نەدەزانی و لەگەڵ ئاشپەز کلکیان لیک دەهالاند.

پیش خواردنگه قهره‌بالخ بوو. پیده‌چوو چند ده‌سته ویکرا گه‌یشتبندی، له‌وانه‌شبوو شتیک رویی دابی. همه‌موو له‌سهر پلیکانه‌کان بوون. سح کس به‌رده‌رگای خواردنگه‌یان گرتبوو. کابرا شه‌له و وه‌رگپرکه‌که‌ی و، خودی سه‌رپه‌رشتیاری خواردنگه‌ش. ئەو زۆلانه له‌وی چه‌قیبوون و ئاگیان له‌ همه‌موو لایه‌ک بوو.

سه‌رپه‌رشتیاری خواردنگه‌ پیاویکی که‌ته‌ی تیکسیرماو بوو، که‌له‌ی سه‌ری به‌قه‌د کووله‌که‌یه‌کی شه‌قه‌پاغی ده‌بوو. هینده‌ی هیزو گوپ هه‌بوو نه‌یده‌زانی چی پی بکا. ده‌ست و پی رانه‌ده‌ه‌ستان و همه‌میشه‌ هه‌لده‌به‌زیه‌وه. ته‌پله‌یه‌کی له‌سه‌ر بوو ده‌تگوت به‌فری سپییه‌و ژماره‌ی پیوه‌ نه‌بوو. له «ده‌ری» که‌م که‌س ته‌پله‌ی وا له‌سه‌ر ده‌نی. په‌سته‌کیکی که‌وله‌ به‌رخ‌ی ده‌ به‌ردابوو که‌ ژماره‌یه‌کی هینده‌ی پوولی پوسته‌ی پیوه‌ ده‌بینرا، هه‌ر به‌شی ئەوه‌ فۆلکۆفی پی قایل بی. به‌لام پشتی په‌سته‌که‌که‌ی ژماره‌ی پیوه‌ نه‌بوو. ئەو ته‌ره‌سه‌ گونی به‌که‌س نه‌ده‌چوو، همه‌موو لپی تۆقیبوون. گیانی سه‌دان که‌سی له‌به‌رده‌ستدابوو. جارتیکیان زیندانییه‌کان په‌لاماریان دا و ویستیان لپی بدن، به‌لام ئاشپه‌زه‌کان له‌سه‌ریان کرده‌وه. ئەو سه‌گبابانه‌ش پیری خۆیان هه‌بوو.

ئه‌گه‌ر ده‌سته‌ی سه‌د و چوار چووبا ژووری، شوخۆف تووشی ده‌رده‌سه‌ری ده‌بوو. کابرای گپ به‌ تیله‌چاویک زیندانییه‌کانی ده‌ناسینه‌وه و له‌ کن سه‌رپه‌رشتیاری خواردنگه‌ش مه‌حال بوو بیلێ زیندانی له‌گه‌ل ده‌سته‌یه‌کی دی بچیته‌ ژوور. ئەو، مه‌به‌ستی ته‌نیا ئەوه‌ بوو نازاریان بدا. زیندانییه‌کان جاری وابوو وه‌سه‌ر په‌رژینه‌کان ده‌که‌وتن و خۆیان ده‌گه‌یاند هه‌ر پلیکانه‌کان. شوخۆفیش ئەو کاره‌ی کردبوو. به‌لام ئەمشه‌وه له‌ پیش چاوی سه‌رپه‌رشتیار، کاری وا نه‌ده‌کرا. به‌یه‌ک مشتته‌کوئه‌ زیندانیی و تخیل ده‌کرد ده‌بوو یه‌کسه‌ر بییه‌ نه‌ نه‌خۆشخانه.

شوخۆف ده‌بوابه‌ تا زوو خۆی بگه‌به‌نیته‌ سه‌ر پلیکانه‌کان و له‌ویوه‌ ده‌سته‌ی سه‌د و چوار له‌ ناو ئاپۆره‌که‌دا بدۆزیته‌وه. له‌و ئەنگوسته‌چاوه‌دا و به‌و پالتۆ ره‌شانه‌وه‌ همه‌موو لیک ده‌چوون. زیندانییه‌کان وه‌ک ئەوه‌ی خه‌ریکی گرتنی قه‌لایه‌ک بن، به‌ مست و پیله‌قان دریان به‌ خه‌لکه‌که‌ ده‌دا و به‌ره‌و پلیکانه‌کان ده‌رۆیین. (چاره‌یان نه‌بوو، دره‌نگ ببوو.)

پیاوه‌ شه‌له‌که‌ هاواری کرد: «راوه‌ستن، گه‌وادی داک حیزینه!» ئینجا به‌ داره‌که‌ لییان راسا. «نه‌کشینه‌وه، همه‌موو قالبتان ده‌شکینم.» ئەوانی پیشه‌وه‌ هاواریان کرد. «خه‌تای ئیمه‌ نییه، له‌ پشته‌وه‌را پالمان پیوه‌ ده‌نین!»

راستیان ده‌کرد. له‌ پشته‌وه‌را پالیان پیوه‌ ده‌نان، به‌لام ئەوانیش پییان نه‌ده‌چه‌قاندن و پییان خۆش بوو به‌ پاله‌په‌ستۆی خه‌لکه‌که‌ بچنه‌ پیشه‌وه. ئینجا کابرای شه‌ل تیلایه‌که‌ی له‌ پیش خۆی راگرت تا ریتگا‌که‌ی پی بگری. به‌ همه‌موو قورسایی له‌شی خۆی بو پیشه‌وه‌ پالی ده‌دا. وه‌رگپرکه‌که‌شی وه‌خۆ که‌وت و هاته‌ کومه‌گی. ته‌نانه‌ت سه‌رپه‌رشتیاریش ده‌سته‌ ناسک و نازداره‌کانی تووشی کار کردن و سه‌رپکی داره‌که‌ی گرت.

چاکیان پال پیوه‌ ده‌نا. به‌و همه‌موو گوشته‌ی ده‌یانخوارد هه‌ر ده‌بوو وا خووگه‌ مل و بیتره‌زا بن. که‌سانی پیشه‌وه‌ به‌سه‌ر ئەوانی دواي خۆیاندا به‌ر بوونه‌وه و همه‌موو وه‌سه‌ر یه‌ک گه‌ران.

هاواریک له‌ ناو جه‌ماوه‌ره‌که‌ هه‌ستا: «هه‌ی له‌ خوشکت...، که‌ره‌ شه‌له!» هه‌ر که‌سی بوو ده‌یزانی نایبینی. ئەوانی دی بی ئەوه‌ی ده‌نگ بکه‌ن به‌ په‌له‌ هه‌ستانه‌وه‌ تا له‌به‌ر پییاندا نه‌چن. سه‌ر پلیکانه‌کان چۆل بوو.

سه‌رپه‌رشتیار چۆه‌ ژووری و کابرا شه‌له‌ له‌سه‌ر پلیکانه‌کانرا نه‌راندی: «جاشکه‌که‌ر، چند جار بلیم بینه‌ پینج ریز! که‌ وه‌ختی هات ده‌رگا‌که‌ ده‌که‌مه‌وه.» شوخۆف وای هاته‌ به‌رچاو سینکا کلێفشیینی له‌ناو ئاپۆره‌که‌دا دیوه. به‌ خۆشحالییه‌وه‌ درێ به‌ جه‌ماوه‌ره‌که‌ دا تا خۆی بگه‌یه‌نیتێ. به‌لام ئاپۆره‌که‌ وا تیک به‌زیبوو نه‌یتوانی یه‌ک هه‌نگا‌ویش بچیته‌ پیش.

شه‌له‌ هه‌رای کرد: «ده‌سته‌ی بیست و سه‌وت! وه‌ری بکه‌ون!» سه‌رده‌سته‌ی بیست و سه‌وت وه‌سه‌ر پلیکانه‌کان که‌وت و چوووه‌ ناو خواردنگه‌، دواي ئەو، دیسان همه‌موو زیندانییه‌کان هرووژمیان کرده‌ سه‌ر پلیکانه‌کان. شوخۆف خۆی وه‌پیش شه‌پۆلی ئاپۆره‌که‌ دا. پلیکانه‌کان ده‌له‌رزین و چرای سه‌ر ده‌رانه‌ راده‌ژا.

شه‌له‌ له‌ داخان شیت ببوو. نه‌راندی: «چ قه‌وما سه‌گباب!» ئینجا به‌ گوپاله‌که‌ی که‌وته‌ ویزه‌ی یه‌ک دوو زیندانی و دایپه‌راندنه‌وه‌ خواری. دیسان سه‌ر پلیکانان چۆل بووه‌.

شوخۆف پاقلوی دی که‌ وه‌سه‌ر پلیکانه‌کان که‌وت و خۆی گه‌یاند هه‌ر کابرا شه‌له. له‌ باتی تیورین، پاقلو ببوو ده‌مراستی ده‌سته‌. تیورین حه‌زی نه‌ده‌کرد تووشی ئەو قه‌ره‌بالغیانه‌ بی.

پاقلۆ له سهر پليكانه كانه وه نه راندی: «سه د و چوار، به پينج ريز! نه وانی پيشه وه ريگاكه بهر ده ن!»

به لام نه و نه فره تيببانه چما ريگايان بهر ده د!»

«هوی، جيم كه با برۆم، دهسته ی ئيمه یان بانگ كرد!»

شۆخۆف پالتيكي به كه سي پيش خو به وه نا، كابر ا خۆی ده يوبست ريگای بكا، به لام حاسی ببوو.

ئاپۆره كه به ملاو به ولادا شه پۆلی ده دان. بو قاپه دۆكوليويك وه خت بوو نه ستۆی خو یان بشكيئن. شۆخۆف بييركي ديكه ی به ميئشكيدا هات. ده ستی به و په رزينه گرت كه له لای چه په ی پليكانه كان درابوو، خۆی ره پيش كردو به ره و لایه كه ی تری په رزينه كه قه له مبابی هاويشت. نه ژنۆی به كيكي پان كرده وه، له باتيان شه پيكيان تيه لدا و پر جنبيوان كرد. به لام تازه نه و بۆی ده رچوو بوو. نه فرادی دهسته چاويان پيكه وت و ده ستیان بو دريژ كرد.

سه ره رشتيار له درزی ده رگاوه سه ری وه ده رنا و به كابر ا شه له ی گوت:

«دوو دهسته ی تر بنيره با بين.»

شه له هاواری كرد: «سه د و چوار!» روي كرده به ك له و زيندانيببانه ی نه وئ و گوتی: «بو كوی دبی، كورپی كه ر!» تيبلا به كيشی خيوانده پشت نه ستۆی.

پاقلۆش به دوا ی نه ودا هاواری كرد: «سه د و چوار!» ريگاشی بو ده سته كه ی كرده وه.

شۆخۆف به غار خۆی به ژووريدا كرد - له سه ر ده ستووری پاقلۆ رانه وه ستا- و خه ربكي كو كرده وه ی كه شه فی به تال بوو. خوار دنگه وه ك هه مي شه هالاوی تيگه رابوو. زيندانيببه كان وه ك ده نكي گه مئه شامی پاليان ويك دابوو. له پشت ميژه كان دانيشتبوون، يان سینی به ده سته وه، دريان به قه ره بالغيه كه ده د. شۆخۆف دوا ی نه و هه موو ساله چاك لي رها تبوو. به سيله چاويك زيندانیی ژماره س- ۲۰۸ به دی كرد. سيني به كي پيبوو كه ته نيا پينج قاپه شيوی له سه ر بوون. سيني به كه به تال بوو، كه واته دوامين كه ره تی بوو.

شۆخۆف خۆی گه ياندی و له دوايه را به گو تيدا چرياند: «كه لي بوويه وه سيني به كه بده به كاكي خۆت، هاواری.»

«به كيكي دی له پشت ده لاقه وه چاوه روا نی سيني به كه به.»

«ملی شكی، با چاوه روا ن بين، زووتر با گرتبايه وه.»

پينك هاتن. س- ۲۰۸ قاپه كانی له سه ر كه شه فه كه دانان و شۆخۆف له ده ستی رفاند. زيندانيببه كه ی ديكه ش گه يشته سه ريان و لای ديكه ی كه شه فه كه ی گرت. نه و له شۆخۆف ريه وه تر بوو. شۆخۆف به سيني به كه پالی پيه ونا و كابر ا ره تيكي برد و خۆی له كو له گه كوتا. شۆخۆف سيني به كه ی ده بن هه نگلی نا و به ره و ده لاقه كه وه ری كه وت. پاقلۆ لووتی داژه نيبوو و له ريزه كه دا چاوه نو پی سینی بوو. كه چاوی به و كه وت بوو ژايه وه. ياريدده ری ده ستی بيست و حه وت له پيش پاقلۆ سه ری گرتبوو. پاقلۆ پالی دا و گوتی: «ده برۆ، بو رواه ستاوی؟ نابینی سيني م پيبه؟»

هه تيبوی چه مووش، گو پچييك به پي كه نينه وه كه شه فيكي هينا و گوتی: «ئاگايان لي نه بوو، هينام.»

نه و سو دره به شتيكي به شتيك ده كرد. دوا ی به ك دوو سالی تر كه گه و ره تر ده بوو فيتری هه موو فيل و فه ندتيك ده بوو. هيج نه بي ده يان كرده به ره رسي دابه ش كردنی نان له عه مبار، دوور نه بوو پيشه به كي له وه گرنگ تريشی بده نی. پاقلۆ به يه رمولي ف- ی گوت كه سيني به كه ی تر وه ربگرئ.

(يه رمولي ف خه لكی سيبريا بوو، زه لام تيكي چوارشانه بوو. نه و يش به تا وانی به دليل گيران به ده ستی نه لمانيببه كان ده سالی بو برابزه). گو پچييكيشی نارد تا جيگا بدو زيته وه. شۆخۆف سيني به كه ی به خشكه به ری كرده ناو ده لاقه كه و چاوه ری مايه وه.

پاقلۆ له پشت ده لاقه كه وه گوتی: «سه د و چوار!» چيشته خانه پينج ده لاقه ی هه بوو. سنی دانه، خوار دنيان پيدا ده نار دنه ده ری، به كيان بو خوار دنی نه خو شان (ده زيندانی گه ديان بريندار بوو و خوار دنی تايبه تيان وه رده گرت)، ده لاقه كه ی ديكه ش بو وه رگرتنه وه ی قاپه كان بوو. له پيش نه و ده لاقه به بوو كه چلكا و خو ره كان به شان و كو لي به كتر هه لده گه ران. ده لاقه كان زور بلند نه بوون، تا سيني گي مرۆ ده هاتن. ته نيا ده ستتيك و نه سكو تيبان تي را ديار بوو.

ئاشپه ز نه سكو تيبه كي زلی پيبوو و له شيوی نيو مه نجه له كه ی ده گي را. مه نجه له كه تا ملی

پر بوو له شتو. هلمیکي زوری لپه لده ستا. ئینجا ن سکوتیه کی دیکه ی ه لگرت که چوار قاپ شتوی دبرد و دهستی به تیکردن کرد. ن سکوتیه کی زور له شتوه که دا قم نه ده کرد. «یهک، دوو، سئ، چوار،...» شوخوف چاوی له قاپه کان ه لنه ده گرت تا شتوه خه ستوخولنه کان ده ستنیشان بکا. ده قاپی له سهر سینیه که دانان و له کن ده لاقه که لا کهوت. گوچیک له نریک کولنه که کانه وه دهستی بو ه لوه شانند: «بیره دا، ئیشان دنیسو قیچ، و ره ئیره!»

ده بوو قاپه کان به هیواشی ببا. شوخوف چاوی له بهر پتی خوی بوو. ورد ورد ههنگای دنا، نهکا شتوه کان بشله قین، له په ستا دهینه راند: «هوک - ۹۲۰، چاوت له پیش خوت بئ..! لاکه وه، برادر!» به نیتو نه و ئاپوره به دا بردنی قاپه شتو تیکیش بئ نه وه ی بیللی بشله قئ، هه روا سووک و ئاسان نه بوو، نه خوازه لا ده قاپ بن. گه یشته کن نه و میزه ی گوچیک خاوتنی کردبووه. به شینه یی و بئ نه وه ی دلوتیک شتوه ی لی پرژئ، سینیه که ی دانا. قاپه کانی له سهر میزه که ریزکردن و دووی خه ستوخولتری بو خوی وه لایه کی نان.

به رمولیف به ده قاپی دیکه وه هات. گوچیک به غاردان چووه کن ده لاقه که و له تهک پاقلو چوار قاپه کانی دیکه شیان هینان.

کیلگاس به سینیه کی تر جیره ی نانه که یانی هینا. نه ورؤ به پتی نه و کاره ی کردبوویان، جیره ی نانیان ده دانئ. هیندیک دووسه د گرامیان و هرگرت و هیندیک دیکه ش سیتسه د گرامیان دانئ. شوخوف چوارسه د گرامی بهر کهوت. جیره که ی و هرگرت. نه فرادی دهسته تاک تاکه په یدا بوون. دوزینه وه ی جیگا له نه ستوی خویان بوو. شوخوف سهرو قاپیکی ده دانئ. چاوتکی له وان بوو و چاوی دیکه ی له سینیه که ی سهر میتر. که وچکه که ی خوی ده نیتو قاپیکی خه ستوخول نا بو نه وه ی نه وانئ دی له دله را که رزگار بکا.

فتیوکوف خواردنی خوی و هرگرت، -ههر زوو- و رویی. ده یزانی خومانه کان هیچیان لی ه لئاوهرئ و وا چاک بوو بچیتته کن میزه کانی دی. له وی رهنگبوو شتیکي وه بهر ددانی بکه وی. که یه کیتک قاپه شتوه که ی به نیوچلی جئ ده هیشت، ره وه یهک شره خوری وه ک نه و بو خواردنی بهر ماوه که داده و ره و کانه قاپه که.

شوخوف و پاقلو قاپه شتوه کانیان ژماردن. راست بوو. شتو تیکي خه ستوخولنی بو تیورین

دا به پاقلو. نه ویش بو ی له قومقومه یه کی نه لمانی کرد، تا بتوانی به ئاسانی له ژیر شاقه لی پالتو که یدا بو ی ببا ته ده ری.

سینیه کانیان وه زیندانیانی تر دان. پاقلو بو خواردنی به شه خورا که دوو بهر امبه ره که ی دانیشت. شوخوفیش دانیشت. ههر دوو بیده نگ بوون. ساتیکي پیروز بوو.

شوخوف ته پله که ی له سهر کرد و له سهر کوشی دانا. ملاکیتکی له شتوی ههردووک قاپه کان و هر دا. خراب نه بوو. ته نانه ت له ته ماسییه کیشی تیدا دوزینه وه. شتوی شهویان له هی بهر چایی روونتر لیدنه نا. به یانیان زیندانی ده بوو تیر بخوا تا کاری پئ بکری، به لام شه و که زیندانی شه که ت ببوو و یه کسه ر ده چوو ده خه وت، تیرکردنی به که لکی چی ده هات؟

دهستی به خواردن کرد. سه ره تا ناوه که ی فر کرد. هه موو گیانی تینی تیگه را.

هه ناوی بو قووتدانی پاشماوه ی شتوه که ده یلووراند. وه ی چ به تام بوو! زیندانی ته نیا بو نه و له حزه یه ده ژیا.

شوخوف ئیستا له و دنبایه دا هیچ خه فه تیکي نه بوو. نه خه می نه و سالانه که ده بوو له زینداندای بئ، نه ئی نه و چهند سال و مانگه ی به و شتوه یه تپه ری کردبوو، نه بو نه و یه کشه م یه ش که له کیسی چوو بوو. ئیستا ته نیا بیری له شتیک ده کرده وه: «هه موو شت راده برئ، هه موو شت تیده په ری و ئیمه ده مینین و خوا تا سهر ناگادارمان ده بی».

ناوه که ی قاپی دووه میشی هه لقاووراند و خه ستاییه که ی له نیتو قاپه که ی دیکه کرد. به که وچک بنی قاپه که ی جوان پاک کرده وه. واچاک بوو چیدی به نیگه رانییه وه چاو له قاپی دووه م نه برئ.

ئیسستا ده یوانی چاوتیک به ده وره بری خویدا بگپری و سیره یه کی قاپه کانی تر بدا. قاپی زیندانییه که ی لای چه په ی هیندیکي شتوی روون تیدابوو. وه ی له و بیژوانه ی چیشته خانه! پیاو بروای نه ده کرد نه مانه خوشیان زیندانی بن.

شوخوف که له مه که ی له قاپه که ی ده ره ینا. له ته په تاته یه کیشی دوزینه وه که له قاپه که ی سیزار دا بوو. هیچ وه ک په تاته نه ده چوو. سهرما بردبووی، نه ده جوورا و تامیکي شیرینی

هه‌بوو. ماسییه‌کەش تەنیا هیسک و دروو و لابلایک بوو و هیچی تر. بەلام دەبوو هیندەدی مژتبان، تا تلته‌یه‌کیان لێ دەمایه‌وه. ئاوی ماسی بە تاقەت بوو. ماتلی دەکرد، بەلام خۆ ئەویش پەلەمی نەبوو. رۆژتیکێ خۆشی بەسەر بردبوو. بۆ فراڤین و شیف، خواردنی زیاده‌ی وه‌بەر کەوتبوو. کەواته‌ ئەوشۆ هەر کارتیکێ هه‌شیسووه‌ ده‌بوایه‌ پشتگۆتی بخا. ئیستا ئیتر پەکی بە هیچ نەده‌کەوت.

بەلام دەبوو بچیتته‌ لای لاتقییه‌کە و تووتنی لیبکری، سبه‌ینیش تووتن و مووتن له‌گۆرئ نەبوو.

شێوه‌کە‌ی هه‌روا به‌ کالی خوارد. دوو قاپ شێو، به‌ نانه‌وه‌، خه‌زێنه‌یه‌ک بوو بۆخۆی. ده‌بوو نانه‌که‌ ده‌ست لێنه‌دا. ورگ خۆ شه‌رم له‌ پیاو نا‌کا. چه‌ندی تیی باخنی نالی نا، سبه‌ش بۆ په‌لکه‌ نانێک له‌ حه‌وايه‌وه‌ ده‌چوو. شۆخۆف بێ ئەوه‌ی گۆی بداته‌ به‌ندییه‌کانی تر، شێوه‌کە‌ی خوارد. به‌شیکێ چاکی وه‌گیر کەوتبوو و چاوی له‌ دوا‌ی به‌شی کەس نەبوو. پیره‌پیاویکی که‌له‌گه‌ت، زیندانی ژماره‌ ب-٨١ی چاوی پێکه‌وت. هه‌ر که‌ کورسییه‌ک چۆل بوو، هات له‌سه‌ری دانیشته‌. شۆخۆف ده‌یناسی. ئی ده‌سته‌ی شه‌ست و چوار بوو. له‌ سه‌ری به‌شی ئەمانه‌تییان به‌ر گۆتی کەوت که‌ ده‌سته‌ی شه‌ست و چواریان له‌باتی ده‌سته‌ی سه‌د و چوار ناردۆته‌ کۆمه‌لگه‌ی ئیشتراکی. ئەوانه‌ له‌ به‌ری به‌یانه‌وه‌ به‌و سه‌رماو سه‌خه‌ته‌، خۆیان هیلاک کردبوو و تیلبه‌ندیان به‌ ده‌وری خۆیاندا کیشابوو.

***

ده‌یانگوت ئەو پیره‌مێرده‌ ته‌مه‌نیکێ له‌ ئۆردووگا‌کاندا به‌سه‌ر بردوووه‌ و تا ئیستا وه‌بەر هیچ عافوویه‌ک نە‌کەوتوو. که‌ ده‌ سالی کیشاون، ده‌ سالی دیکه‌یان بۆ بریوه‌ته‌وه‌. شۆخۆف له‌ نزیکه‌وه‌ لێی راما. گه‌لیک زیندانی پشتیان چه‌مابۆوه‌، که‌چی ئەو پیره‌مێرده‌ وه‌کو خه‌دنه‌نگ، قیت و قنج راده‌وستا. که‌ له‌ پشت میزه‌که‌ دانیشته‌، ده‌تگوت کورسییه‌کە‌ی بستیک له‌ هی هه‌مووان بلنده‌تره‌. له‌ میژسال بوو ئیدی حه‌وجیی به‌ سه‌رتاشین نە‌بوو. هیند خۆشی رابواردبوو چله‌موویه‌کی به‌ سه‌ریه‌وه‌ نە‌مابوو. ئاگای له‌ ده‌وربه‌ری خۆی نە‌بوو و چاوی بریوه‌وه‌ خالیکی له‌ ژوور سه‌ری شۆخۆفه‌وه‌، خالیکی وا کەس نە‌یده‌زانی له‌ کوییه‌. شێوه‌ روونه‌کە‌ی هیدی هیدی به‌ که‌وچکێکی داری سواو ده‌خوارد. ئەو، وه‌ک ئەوانی دی سه‌ری نە‌ده‌برده‌ سه‌ر قاپه‌که‌. که‌وچکه‌کە‌ی تا ده‌می به‌رز

123

ده‌کرده‌وه‌. نه‌ له‌ ریزی سه‌ره‌وه‌ نه‌ له‌ ریزی خواره‌وه‌، تاقه‌ ددانیکێ له‌ زاریدا نە‌مابوو. به‌ پووکه‌ سواوه‌کانی نانه‌کە‌ی ده‌جاوی. چروچاوی گنجاوی بوو، به‌لام زۆریش نە‌تولخابۆوه‌، پیتستی روخساری گه‌م‌ه‌نگ بوو و ده‌تگوت له‌ به‌رد داتا‌شراوه‌. ئەو ده‌سته‌ خه‌پله‌ و قه‌لشیو و گرانه‌ی ئاسه‌واری سالیانی سال بێتگاریان پێوه‌ دیار بوو. پێده‌چوو تا‌که‌ یه‌ک که‌له‌کە‌ی له‌ میتشکیدا بێ، ئەویش ئەوه‌بوو قه‌ت به‌ چۆکدا نە‌یه‌. وه‌ک ئەوانی دی نانه‌کە‌ی له‌سه‌ر میزه‌ چلکن و پیسه‌که‌ دانە‌نا. کوته‌ په‌رۆیه‌کی خاوتینی، که‌ هه‌زاران جار شۆردبووی، له‌سه‌ر میزه‌که‌ پانرا کرد و نانه‌کە‌ی له‌سه‌ر دانا.

***

شۆخۆف چیت نە‌یده‌توانی هه‌روا له‌وی دابنیشی و زه‌ق زه‌ق چاوی له‌و پیره‌مێرده‌ بپری. که‌ نانه‌کە‌ی خوارد، که‌وچکه‌کە‌ی له‌ تە‌نیشتیکی چه‌که‌کە‌ی نایه‌وه‌. ته‌پله‌کە‌ی هینا سه‌ر برۆی. هه‌ستا، نانی خۆی و سبزی ده‌ست دایه‌ و وه‌ده‌رکە‌وت. ده‌بوو به‌ ده‌رگا‌کە‌ی تردا برواته‌ ده‌ر. له‌ خزمه‌تکاره‌کان دوویان له‌به‌ر ده‌رگه‌ راوه‌ستابوون. ئەوانه‌ ده‌رگه‌وان بوون و که‌ به‌ندی وه‌ده‌ر ده‌کە‌وت ده‌رگا‌که‌یان داده‌خسته‌وه‌.

شۆخۆف تیرو دلخۆش له‌ خواردنگه‌ هاته‌ ده‌ری. گه‌رچی زۆری نە‌مابوو چراکان بکوژینه‌وه‌، به‌لام بریاری دا بچیتته‌ لای لاتقییه‌که‌. یه‌کسه‌ر رووی له‌ خه‌وگه‌ی ژماره‌ حه‌وت کرد. مانگ له‌ ئاسماندا ده‌ره‌وشایه‌وه‌. سپی و خاوتین بوو، ده‌تگوت له‌ ئاسمانه‌ ره‌شه‌ی شه‌و به‌رجه‌سته‌ بۆته‌وه‌. ئەستیره‌کان له‌ ئاسمانی ساودا تیشکیان داویشته‌. ئیستا ئیتر هه‌ر ئەوه‌نده‌ی پیمابوو رابوه‌ستی و ته‌ماشای ئاسمان بکا. سوور ده‌یزانی هه‌وا ساردتر ده‌بی. کارگه‌ریکی ئازاد گوتبووی شه‌و سه‌رما ده‌گاته‌ سی پله‌ی ژێر سفره‌وه‌ و تا به‌ره‌به‌یانی خۆی له‌ چل پله‌ش ده‌دا.

له‌ دووره‌وه‌ گه‌ری تراکتۆریک ده‌هات. شۆفلێک بۆ لێدانی جاده‌ خه‌ریکی هه‌لکۆلینی زه‌وی بوو. که‌یه‌کێک له‌ ئۆردووگا‌دا هاتوچۆی ده‌کرد یان غاری ده‌دا، ده‌نگی کرپه‌ی پیتی ده‌هات. بای نە‌ده‌هات.

شۆخۆف وه‌کو جارێ ده‌بوو هه‌ر په‌رداخه‌ تووتنه‌ی به‌ روبلیک بکری. له‌ ده‌ره‌وه‌ په‌رداخه‌ به‌ سی روبل بوو، ئە‌گه‌ر تووتنه‌که‌ خۆش با گرانتیش بوو. نرخێ که‌لوپه‌ل له‌ ئۆردووگا‌ له‌

124

هی شوتینانی تر جیا بوو؛ لیتره کهس ناشته بایه کی شک نه دبرد. پاره به زه حمت پیدا دهبوو، ئەوانه‌ی هه‌شیا نبوو، ژماره‌یان نه‌ده‌گه‌یشته په‌نجه‌ی ده‌ست. له‌ئوردو وگای تایبته، قرۆش‌شیکیشیان نه‌ده‌دایه‌ی. (له‌ئوست- ئیژما به‌سێ مانگ جارێک سی روبلیان ده‌دانێ) ئەگەر له‌ده‌ره‌وه‌شرا دراویان بۆ ره‌وانه‌ کردبای، له‌حیسا بێتکدا به‌ناوی تۆوه‌ لای خوێبان گلیان ده‌دایه‌وه‌ که مانگێ جارێک ده‌توانی به‌و پارچه‌ سابوونی بۆنخۆش و غورابیی برشاوی و جغاره‌ی «پرما» بکری. ده‌بوو هه‌ر ئەو که‌لوپه‌لانه‌ی فرۆشگا بکری و پیش کرپنیش ده‌بایه‌ چ شتیکت ده‌وی، به‌فه‌رمانده‌یی رابگه‌یه‌نی. ئەگینا دراوه‌که‌ت ده‌فه‌وتا و حیسا به‌که‌یان به‌تال ده‌کردی. شۆخۆف هه‌ر چۆنیک بویه‌ پارهی پیدا ده‌کرد. له‌و کۆنه‌ په‌رۆیانه‌ی موشته‌ریه‌کانی بۆیان دینا، سۆلی ده‌دروون (جووتی به‌ دوو رووبل) یان په‌سته‌یه‌کی پینه‌ ده‌کرد (مزه‌که‌ی به‌ پیتی که‌م و زۆری کاره‌که‌ بوو).

***

خه‌وگه‌ی حه‌وت له‌گه‌ڵ خه‌وگه‌که‌ی ئەوان جیاوازی هه‌بوو. ئەو خه‌وگه‌یه‌ی شۆخۆف لیبی ده‌خه‌وت کرابوو ده‌و قاوشی گه‌وره‌. به‌لام خه‌وگه‌ی ژماره‌ حه‌وت راره‌ویکی درێژ و ده‌هۆده‌ بوو. هه‌ر هۆده‌یه‌ک، به‌ حه‌وت ته‌خت و ئاوده‌سته‌خانه‌ی سه‌ره‌خۆوه، هی ده‌سته‌به‌ک بوو. خزمه‌تکاری خه‌وگه‌ و هونه‌رمه‌ندان هه‌رکام ژووری تایبته‌ به‌ خوێبان هه‌بوو.

شۆخۆف چوو له‌ لاتیقیه‌که‌. لاتیقی له‌سه‌ر ته‌ختیکی ژیره‌وه‌ راکشابوو، لاتیقی به‌ شیشی ته‌خته‌که‌ هه‌له‌په‌ساردبوون و ده‌گه‌ڵ یه‌کیکی په‌نا خۆی ده‌دا. شۆخۆف له‌ کنی دانیشته‌ و سلاری کرد. لاتیقی سلاره‌که‌ی لی ئەسته‌نده‌وه، به‌لام قاچی نه‌هینانه‌ خوار. له‌و هۆده‌ بچووکه‌دا هه‌موو گویتقولاغ بوون بزانه‌ شۆخۆف بۆچی هاتوو. به‌لام شۆخۆفیش و لاتیقیه‌که‌ش ده‌یانزانی چ بکه‌ن. بۆیه‌ شۆخۆف نه‌هاته‌ سه‌ر ئەو باسه‌. («حال و وه‌زعه‌که‌ کووه‌؟»، «خراب نییه‌»، «ئه‌ورۆ هه‌وا زۆر سارد بوو.» «وابوو.»)

راوه‌ستا هه‌تا ئەوانی دی مژوولی قسان بینه‌وه‌. له‌ باره‌ی شه‌ری کۆریاوه‌ داخافتن. باسی ئەوه‌یان ده‌کرد تۆ بلیی به‌خۆ تیه‌وردانی چین جه‌نگیکی تری جیهانی روونه‌دا؟ شۆخۆف چوو بن گویتی لاتیقیه‌که‌ و لیبی پرسی: «تووتنت هه‌یه‌؟»

«ئهی چۆن نیمه‌!»

«ده‌توانم ببینم؟»

لاتیقیه‌که‌ قاچی به‌ردانه‌وه‌ و له‌ عه‌رزى دانان. هه‌ستا. ئەو لاتیقیه‌ به‌راستی رۆژد و قریس بوو. که‌ تووتنی تیده‌کرد بۆ یه‌ک دوو په‌لکی زیاد نیوه‌عومر ده‌بوو.

جۆرکه‌که‌ی نیشانی شۆخۆف دا و زارکه‌که‌ی بۆ کرده‌وه‌.

شۆخۆف هیندیکی ده‌ره‌ینا و له‌سه‌ر له‌پی ده‌ستی رۆکرد. هه‌ر له‌ هی جاره‌که‌ی دی بوو، به‌هه‌مان رینگ و بۆوه‌. بردی به‌ر لووتی و بۆنی پیوه‌کرد. به‌لێ خۆیه‌تی، به‌لام به‌ لاتیقیه‌که‌ی گوت.

«ده‌لێی له‌وی جارن نییه‌؟»

لاتیقی به‌ توورپیی وه‌لامی دایه‌وه‌: «هه‌ر هه‌وه‌، هیچ فره‌قی نییه‌، هه‌میشه‌ یه‌ک جۆره‌.»

شۆخۆف گوتی: «باشه‌ په‌رداخیکم بده‌یه‌؛ ئەگه‌ر خۆش بوو له‌وانه‌یه‌ په‌رداخیکى دیکه‌ش بیه‌م.»

سه‌گبایه‌ په‌رداخه‌که‌ی چاک نه‌ده‌په‌ستاوت. بێ ئەوه‌ی تووتنه‌که‌ بشیلێ تیبی ده‌کرد. لاتیقیه‌که‌ جۆرکیکی دیکه‌ی له‌ ژیر بالیفه‌که‌ی ده‌ره‌ینا، له‌وی دی پرتی بوو. په‌رداخیکیشی له‌ چه‌مه‌دانیه‌که‌ ده‌ره‌ینا. په‌رداخه‌که‌ پلاستیکی بوو، به‌لام به‌ قه‌د په‌رداخى شووشه‌ تووتنی ده‌برد. تووتنی تیکرد.

شۆخۆف گوتی: «بیشیله‌!» ئینجا ئەنگوستی بۆ شیلانی تووتنه‌که‌ ره‌ زگ په‌رداخه‌که‌ نا.

لاتیقیه‌که‌ که‌ دیسان ده‌هری ببوو گوتی: «خۆم ده‌زانم، ده‌زانم چۆنی تیبکه‌م.» په‌رداخه‌که‌ی کیشایه‌وه‌ و به‌ قامک تووتنه‌که‌ی نیوی شیل، به‌لام توندی نه‌ده‌شیتا. ئینجا تووتنی دیکه‌ی ده‌سه‌ر کرد.

له‌و کاته‌دا شۆخۆف قۆپچه‌ی که‌وايه‌که‌ی ترازاندن. له‌ناو به‌ری که‌وايه‌که‌دا ئەسکیناسیکی دوو روبلی شارده‌بووه‌. ئەسکیناسه‌که‌ی به‌ بن به‌ره‌ پالتۆکه‌دا ره‌پال نا تا گه‌یشته‌ راستی کونیک له‌ شونینیکی دیکه‌ی پالتۆکه‌یدا که‌ سه‌ری دادروبوو. ته‌قه‌له‌کانی به‌ نینۆک هه‌له‌وه‌شاندن. ئەسکیناسه‌که‌ی درێژا و درێژ نوشتانه‌وه‌ و له‌ کونه‌که‌وه‌ ده‌ری کیشا. ئەسکیناسیکی شپ و کال بۆوه‌ بوو.

***

یهک له زیندانییهکان به قهو دهیگوت: «پیت وایه ئه و زۆله سمیل باره^(۱۴) له مۆسکو سکی به تو دهسووتی؟ ئه، به زهیی به برای خوشیدا نایه، نه خوازه لا به کرمیکی وهک تو!»

شتیکی باشی ئوردو و گای تایبته ئه وه بوو زیندانی دهیتوانی هه رچی هه زی لێیه بیلێ. له ئوست-ئیزما به چه به یه کیکت گوتبا له دهروه شه مچه وه گیر ناکه وئ، دوو سالی دی هه پسیان بۆ زیاد ده کردی. به لام لیره هه رچی پیت خو ش با ده تتوانی به دهنگی بهرز بیلێ. سیخوره کان گوتی خو یان داخنی و مه ئمووری ناسایشیش خو یان له کهس نه ده گه یاند. گرفته که له وه دابوو پیاو ده رفه تی قسه کردنی نه بوو.

***

شو خۆف به منگه و بۆله وه گوتی: «تەح، برا خۆ هه یچت تینه کرد.»

لا تقیبه که گوتی: «باشه، باشه.» ئه مه ی گوت و سه ری په رداخه که ی پر کرد.

شو خۆف کیسه که ی خو ی له ژیر که وایه که ی ده ره ئنا و په رداخه تووتنه که ی وئ گیرا. گوتی: «زۆر چاکه، یه کی دیکه شم بۆ تیکه.» تا قه تی ئه وه ی نه بوو تووتنه که تا قی بکاته وه. هه زی نه ده کرد یه که م جفاره ی به په له په ل بکیشی.

له سه ر ئه و په رداخه ش مشتومپی له گه ل کرد و ئه ویشی وه کیسه که ی گیرا. ئه سکیناسه دوو روبلییه که ی دا به کابرا، سه ری له قاند و وه ده رکه وت. ئینجا به گورگه لۆقه به ره و خه وگه بۆه بۆ ئه وه ی خۆ بگه یه نیته سیزار و شتومه که ی.

سیزار له سه ر ته ختی خواره وه دانیشتبوو. خواره مه نییه کانی له سه ر ته خت و چه مه دانیه که بلا و کردبوونه وه و له و تاریکاییه دا به سه ری ده کردنه وه. ته خته که ی شو خۆف به ری تیشکی چرای بن میچی گرتبوو. شو خۆف داها ته وه و به نیوان ته ختی گه میه وان و سیزار دا نانه که ی وئ دا. گوتی: «به شی تۆبه، سیزار مارکو فیچ.» پتی خو ش نه بوو سیزار وا بیر بکاته وه که له هه مبه ر گرتنه وه ی سه ردا چاوی له نانه که یه تی. له تیک له و نانه مافی خو ی بوو، به لام دوای هه شت سال چه ره سه ره ی ئوردو و گاش، هیشتا

127

نه یده توانی ده ست بۆ کهس پان بکاته وه. سال به سال زیاتر هه سستی به وه ده کرد که پتوبستی به هه یچ نییه. به لام چاوی خو ی پێ رانه ده گیرا. وهک هه موو زیندانییه ک چاوی له چاوی هه لۆ تیزتر بوو، به تیه له چاویک سی ره ی له و خواره مه نییه گرت که سیزار به سه ر ته خت و چه مه دانیه که یدا بلا و کردبوونه وه. هه رچه ند هیشتا کاغه زه تیوه ر پتچرا وه کان لێ نه کرابوونه وه و سه ری تۆ به کانیش ئا وه لا نه کرابوون، به لام شو خۆف به و تیه له چاوه و به بۆن پتوه کردنیک، زانی سیزار، سو سیس و سیری وشکرا وه و ماسیه کی گه وره و دووگی به راز و کولچه و شتیکی وهک رو ئی که ره و جفاره و تووتنی پایپ و شتی تریشی بۆ هاتوون.

شو خۆف له و کاته دا که داها ته وه نانه که بداته سیزار، ئه وان ه ی هه موو دیتن. سیزار وهک سه ر خو شانی لیه اتبوو. (ئه و که سانه ی شتیان بۆ ده هات ئاغله به تووشی ئه و حاله ته ده بوون) گوتی: «با بۆ خو ت بێ، ئیشان دنیسو فیچ.» شیوه که ی سیزاری خواره بوو، ئیستاش وا به شه نانه که ی، ئیتر ئه وه زیاده خو راکتیکی ته وا و بوو. شو خۆفیش له وه زیاتری چا و له سیزار و شته کانی نه بوو. ئیتر ئه و خه یاله ی له سه ری خو ی وه ده رنا که له شه و چه له کانیش وه به رده می بکه وئ. پیا و نابێ به خو زایی به لینی به ورگی خو ی بدا. چواره سه د گرام نانی خو ی هه بوو، ئیستا جیره ی نانی سیزاریشی ها تبووه بان، جگه له وه له ته نانیکیش هه روا له دۆ شه گه که دا بوو! نانه که ی سیزاری هه ر ئه و دم ده خوارد، به یانیش نانی وه رده گرت و هه ندیکی لێ ده گه ل خو ی ده برده سه ر کار. ئا وا نه با ده فه وتای! له ته نانه که ی نا و دۆ شه گیش با هه ر له وئ با یه. چاک بوو سه ری کونه که ی ته قه ل دابوو. ئه وه نییه نانی به ندیه کی ده سته ی هه فتا و پینجیان دزیبوو! پیا و شتیکی لێ ون ببا تازه ئا وه ئا و ده چوو.

هه ندی کهس وایان ده زانی ئه وان ه ی له ده ره وه شتیان بۆ دئ له هه یچیان په ک ناکه وئ. به لام له راستیدا وا نه بوو، به چا و ترو وکانیک خواره مه نی ده برا. زۆر زیندانیی و هه بوون له بۆ سه دا بوون یه کیک شتی بۆ بێ و قاپه شیوتکیان وه گیر بکه وئ. ئی واش هه بوون قوونچه جفاره یان هه لده گرتنه وه. یه کیک شتی بۆ ها تبا ده بوو به شی پاسه وانانیش بدا. سه رده سته و خزمه تکاریش هه روه تر. جاری وابوو یه کیک که شتی بۆ ده هات، لپی شرتو گوم ده بوو و تا چه ند حه فته نه یده دۆ زی وه. ئه گه ر له ترسی جه رده و موفه تیشه کان، شته کانت له عه م بار دانا بان - سیزار بیگومان سه ینی پتیش سه ر ژمیری،

128

پرتسکه‌که‌ی دهبرده عه‌مبار- عه‌مبارداربش به‌شی خۆی ده‌ویست، ئە‌گەر نه‌شتدابایه هینده‌ی به‌شه‌که‌ی یان به‌زیاده‌وه‌ش، چکه‌چکه، لیتی ده‌قاچاند. کئی ده‌یتوانی هه‌موو رۆژئی له‌وئ دابنیشی و سیسه‌ره‌ له‌و جرحه‌ه‌له‌نگه‌گه‌ری که ده‌ست له‌خواردمه‌نیه‌کان نه‌دا؟ ده‌بوو شتیکیش بده‌یه‌ئه‌وه‌، که‌سه‌ی سه‌ری بۆ ده‌گرتی، ئە‌گەر ویستبات کابرای جالشۆرخانه ژیرکراسی خۆت وئ بداته‌وه‌، ده‌با سمیتلی ئە‌ویش چه‌ور به‌کی. سه‌رتاشیش چه‌ند قل جغاره‌ی ده‌ویست، ده‌نا له‌جیاتنی ئە‌وه‌ی تیغه‌که‌ به‌ پارچه‌ رۆژنامه‌یه‌ک بسپه‌ته‌وه‌، له‌سه‌ر چۆکتی هه‌له‌سه‌وو. خۆ کارمه‌نداننی به‌شی رۆشنیبریش ده‌بوو نامه‌کانت بۆ رابگرن. ئە‌گەر ویستبات له‌سه‌ر ته‌خته‌یه‌ک پال به‌که‌وی خۆ نه‌ده‌کرا به‌ ده‌ستی به‌تال پجیه‌ ده‌رمانگا. که‌سی ته‌نیشتیشت که چه‌مه‌دانیه‌ی ته‌خته‌که‌تان پیکه‌وه‌ بوو، وه‌کو گه‌میه‌وان و سیزار که به‌هه‌ردووکان چه‌مه‌دانیه‌کیان هه‌بوو، ده‌بوو شتیکی بده‌یه‌ی، ده‌نا زه‌ق زه‌ق له‌ده‌مه‌ته‌وه راده‌ما و پارووه‌کانی ده‌ژماردی. کوا پیاو به‌خۆی ده‌وه‌ستا هه‌چی نه‌داتنی؟

ئێ واش هه‌بوون چاویان به‌شتی که‌س هه‌له‌ده‌هات. با ئە‌و جوژه‌ جوژانه تا ده‌قه‌لشن ئیره‌یی به‌خه‌لک به‌رن. شوخۆف له‌ژیانی خۆیدا هه‌موو جوژه‌ بنیاده‌میکی دیبوو و له‌و که‌سانه‌ نه‌بوو که هه‌میشه‌ چاویان له‌دووی مالی خه‌لکیه‌.

***

چه‌که‌کانی داکه‌ندن و وه‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ی که‌وت. تیخه‌له‌ پۆلایه‌که‌ی له‌نیو ده‌ستکیشه‌که‌ ده‌ره‌یتنا و لیتی ورد بۆوه. سه‌به‌یننی ده‌بوو به‌رده‌ هه‌سانیک بۆ تیرکردنی تیخه‌له‌که‌ په‌یدا بکا. ئە‌گەر چوار پینج رۆژ، به‌یانیان و شه‌وانه‌ سووبایه‌وه‌ ده‌بوو به‌شفره‌یه‌کی تیژ و نووک خواری پینه‌دۆزی. به‌لام جارئ ده‌بوو له‌جیگایه‌کی نیو دۆشه‌گ و که‌لینی ته‌خته‌که‌یدا بیه‌شاریتنه‌وه‌، تا گه‌میه‌وان نه‌هاتبوو و ته‌ختی بنه‌وه‌ چۆل بوو. - نه‌یده‌ویست بره‌ی دۆشه‌گه‌که‌ی به‌سه‌ردا بوهریننی- دۆشه‌گه‌ قورسه‌که‌ی هه‌له‌دایه‌وه‌ و تیخه‌له‌که‌ی شارده‌وه‌. ئالیوشای باپتیست و دوو ئە‌ستونیه‌یه‌کان له‌سه‌ر ته‌خته‌کانیان بوون. به‌لام ئە‌وان جیی متمانه‌ بوون.

فتیوکه‌ف هاته‌وه‌ خه‌وگه‌. ده‌گریا. کوور بپۆوه‌ و خوتینی به‌لالغاوه‌یدا هاتبووه‌ خواری. بیه‌گومان دیسان له‌سه‌ر رفاندنی قاپه‌ شتیوکیک تیه‌ه‌له‌دانی خواردبوو. به‌پیش جه‌ماوه‌ره‌که‌دا تیه‌په‌ری، به‌لام ته‌ماشای که‌سی نه‌کرد، ته‌نانه‌ت فرمیسه‌که‌کانیشی له‌که‌س

نه‌شاردنه‌وه‌. وه‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ی که‌وت و ده‌موچاوی له‌دۆشه‌گه‌که‌دا نوقم کرد.

پیاو به‌خۆی نه‌بوو زگی پیده‌سووتا. ئە‌و کابرایه‌ هیند گیل و که‌مه‌ترخه‌م بوو زه‌حمه‌ت بوو سه‌ری ساغ له‌زیندان بیاته‌ ده‌ر.

ئینجا گه‌میه‌وان هاته‌وه‌. که‌یفی ساز بوو. چادانیک چای به‌ده‌سته‌وه‌ بوو. له‌و چایه‌ نه‌بوو که له‌تۆردوگا ده‌یاندانی. بۆخه‌وگه‌ له‌دوو به‌رمیلدا چایان لیده‌نا. چاش چ چا، قورایکی شله‌تین بوو، رهنگی له‌چا ده‌چوو به‌لام تامی ته‌خته‌ی رزیوی به‌رمیله‌که‌ی لیده‌هات. ته‌نیا بێ داشداره‌کان و زیندانییه‌ چاره‌ره‌شه‌کان ده‌یانخواردوه‌وه‌. گه‌میه‌وان به‌شی دیمه‌ چایه‌ک چای چاکی له‌سیزار وه‌رگرتبوو و ئاوی کولیوی تیکردبوو. دلێ خوش بوو و چادانه‌که‌ی له‌سه‌ر چه‌مه‌دانیه‌ی ته‌خته‌که‌ی دانا. گوتی: «هینده‌ی نه‌مابوو ئاوی کولیوم وه‌سه‌ر ده‌ستی بگه‌ری.» پیده‌چوو پینی ناخۆش نه‌بێ ده‌ستی بسووتنی.

سیزار خه‌ریک بوو خواردمه‌نیه‌کانی له‌سه‌ر چه‌ند په‌ره‌ کاغه‌ز بلاو ده‌کردنه‌وه‌. شوخۆف له‌درزی ته‌خته‌که‌یه‌وه‌ ده‌یدی. دۆشه‌گه‌که‌ی دانیاه‌وه‌ تا نه‌بیینی. به‌لام چما سیزار وازی لێ دینا؟

سیزار هه‌ستا و سه‌ری برده‌ په‌نا ته‌ختی شوخۆف و چاویکی لیدراگرت و گوتی: «ده‌لیم شوخۆف... ئاوالی چاک به‌ و ئە‌و «ده‌ رۆژ» هه‌م به‌قه‌رز بده‌ری. ده‌مه‌دیه‌ی؟» مه‌به‌ستی قه‌له‌مبه‌ره‌ بچووکه‌که‌ی شوخۆف بوو. (له‌ده‌ست هه‌ر که‌سیان گرتبا، ده‌ رۆژ زیندانی تاکه‌که‌سی مسۆگه‌ر بوو.) شوخۆف ئە‌ویشی له‌ژیر دۆشه‌گه‌که‌یدا شارده‌بوو. هه‌ر هینده‌ی دوو گرتی په‌نجه‌یه‌ک ده‌بوو، به‌لام دووگی به‌رازی وه‌ک په‌نیر قاش ده‌کرد. ده‌سکاری خۆی بوو و دایمه‌ خاوتینی ده‌کرده‌وه‌. ده‌ستی له‌بن ته‌خته‌که‌ی راکرد و قه‌له‌مبه‌ره‌که‌ی ده‌ره‌یتنا. سیزار سه‌ریکی له‌قاند و بزر بوو.

ئە‌و قه‌له‌مبه‌ره‌ش نانی پێ په‌یدا ده‌بوو. به‌لام راگرتنی، مه‌ترسیی گه‌یرانی پینوه‌ بوو. ئە‌گەر یه‌کیک خواستبایه‌وه‌ تا سوئیس یان شتیکی له‌و بابته‌ی پێ بپه‌ری، مه‌گه‌ر دلێ له‌به‌رد با ده‌نا هه‌روا به‌ده‌ستی خالی نه‌یده‌هینایه‌وه‌.

ئێستا سیزار بۆچه‌قۆش قه‌رزباری بوو. شوخۆف دوا‌ی ئە‌و سه‌ودا به‌رپه‌وه‌، کیسه‌ تووتنه‌که‌ی ده‌ره‌یتنا. به‌شی قه‌رزه‌که‌ی لێ هه‌لگرت و دایه‌وه‌ ئوستونیه‌یه‌کان که ته‌خته‌که‌یان به‌رامبه‌ری ته‌ختی ئە‌و بوو، سوپاسی کردن.

یه کیان پهل بۆوه و بزیه کی بۆ هاوړتیه که ی کرد و پیکه وه سرتوخور تیکیان کرد. ئینجا بۆ تاقیکردنه وه سهر و جغار به کیان لی تیکرد. خو له تووتنه که ی خو بان ناخوشتتر نه بوو. که واته و ا باش بوو بینازموون! جیی خوی بوو شوخو فیش جغار به که بۆ خوی هله پیتچی. به لام ههستتیک ی دهر وونی پیتی ده گوت پشکنینی شه وانه نریک بۆته وه. سهر و به ندی په یدابوونی پاسه وان بوو. بۆ جغار کیشان دهبو بچیتته راړه وه که، به لام حزی نه ده کرد له و جیگا گهر مه ی بیتته دهری.

خه وگه یه گجار سارد بوو، سه هۆلی قولینچکی دیواران هیشتا نه تو ابوننه وه. ئه و ده مانه پیاو ده یتوانی خوی را بگری، به لام پاش چند کاترمیری دی دهبو به سرپر خانه.

گویتچکه یه کی نانه که ی پچری، له هه مان کاتیشدا بی نه وه ی بیه وی گویی له قسه کانی سیزار و گه میه وان دهبو که چایان ده خوارده وه و داخاوتن.

«تا پیت ده خوریته وه بخووه، گه میه وان؛ شهرم مه که. له و ماسیبه بخو، سوسیسیش هه یه!»

«زۆر سویاس، نه گهر ئیشتیام لیبی ده خوم.»

«ده ی رۆنی که ره له نانه که ت هه لسوو، ئه مه یان نانی فه رهنسه بی ئه سله که له مۆسکۆرا بۆیان نار دووم.»

«پیاو باوهر ناکا ئیستاش له و نانه هه بن. ئه و جوړه شتانه ئه و کاته م ده خه نه وه یاد که له نارخانگل بووم...»

له قاوشه که ی نه وانا، که س گویی له دنگی که س نه دهبو. - دووسه د که س پیکه وه چه قه چه قیان بوو - به لام شوخو ف زربنگه ی چه کوچکه کانی دهره وه ی بیستن. پاسه وان تیک ی لوت زل هاته ناو خه وگه. یه کی خریله ی سوورکاره بوو. کاغه زتیک ی به دهسته وه بوو. دیار بوو بۆ بردنی چند که س بۆ دهره وه یان گرتنی نه وانه ی جغار یان کیشابوو، نه هاتوه. له یه کیتک ده گه را. چاویکی له کاغه زه که کرد و گوتی: «دهسته ی سه د و چوار له کویتیه؟»

«لیره یه.»

ئوستوونییبه کان جغار کانیا ن شاردنه وه. به ده ست دوو که له که یان به هه وادا بلاو کرده وه.

«کوا سه ردهسته که تان؟»

تییورین پییه کی له سه ر ته خته که هینایه خواری و گوتی:

«چت ده وی؟»

«دوو که س له نه فرادی دهسته که ت ده بویه را پورتی جله زیاده کانیا ن بنوسن، کوا را پورته کانیا ن؟»

تییورین بی نه وه ی بیه شوکی، گوتی: «ده بنوسن.»

ده بوو تا ئیستا نووسیا یان.»

ئه مانه خو خوینده واریکی و انین، تا دپرتک ده نووسن قیر سپی ده بی.»

(له گه ل سیزار و گه میه وان ی بوو؛ ئه و تیورینه ش مرۆیه کی سه یر بوو، قه ت بۆ وه لام تینه ده ما) «ئه و جار، به چی بنوسن؟ نه قه له م هه یه و نه کاغه ز.»

«بۆ نه تداونی؟»

«له کوئی بیتم؟ قه له م و کاغه ز ناده نه که س.»

پاسه وانه که گوتی: «گوئی بگره، و ا چاکه ناگات له ده می خو ت بی، دنا له کونه ره شت ده که م، ها» به لام هه لنه چو بوو «ئه و را پورتانه ده بی به ری به یانی بدرینه پاسه وان ی، هه رکه س به رگی زیادی هه یه ده بی بیداته عه مباری که لو په لی زیاده. تیگه بشتی؟»

«به لی تیگه بستم.»

(شوخو ف له دلی خویدا گوتی: «وا دیاره گه میه وان رزگاری بوو.» گه میه وان وه که له گویی گادا خه و تبت، به سه ره اتی خوی بۆ سیزار ده گپرایه وه و سوسیس ی ده خوار د.) پاسه وانه که گوتی: «شتتیک ی دی، زیندانیی ژماره س- ۳۱۱ لیره یه؟ هی دهسته ی ئیویه؟»

تییورین بۆ چاوبه ست کردنی گوتی: «داده ی با چاو له پپرسته که بکه م. پیاو کوا ئه و هه موو ژماره نه فره تییا نه ی له بیر ده مین؟» خه ریک بوو خوی ده گنخاند تا بۆ سه ر ژمیری بی شه وانه بانگیان بکه ن، نه ودم له وانه بوو گه میه وان هیچ نه بی نه شو له زیندان قوتار بی.

کابرای پاسهوان هه رای کرد: «بیۆنۆفسکی لیرهیه؟»

گه میهوان له سه ر ته خته که پیرا وهلامی دایه وه: «چی بووه؟ به لئج من لیره م.» (ئیشه که ی تیک دا.)

«تۆ بیۆنۆفسکی؟ س- ۳۱۱ی؟، زۆر چاکه وه دوام که وه!»

«بۆ کوئی؟»

«بۆ خۆت ده زانی.»

گه میهوان هه ناسه یه کی هه لکیشا و به بۆله بۆل بۆ رویشتن خۆی ناماده کرد. ئاژۆتنی پاپۆرتیکی شه پر که له ده ریا یه کی نه نگوسته چاوی به فه رته نه ی پێ له وه ئاساتتر بو له گه رمه ی قساندا له گه ل ئاواله که ی ناچار بێ بچیتته سلوولیتیکی ساردو س. به منگه منگ گوتی: «چه ند روژ؟»

«ده روژ! بچوولتیه، پرۆ ده ی!»

له و جه نگه یه دا خزمه تکاره کان کردیانه هه را: «هه موو بۆ ده ره وه! بۆ پشکنینی شه وانه، هه موو بچنه ده ره وه!»

که وایوو پاسه وانه کانی مه ئمووری پشکینی شه وانه هاتبوونه خه وگه. گه میه وان سه یه رتکی ته خته که ی کرد. بلتی بتوانی پالتۆکه ی له گه ل خۆی بیا؟ به لام له زیندانا جگه له که وای هیچی تریان له به ردا نه ده هیتشت. که واته وا چاک بوو هه روا بچی. گه میه وان له وانیه پیتی وا بووی قۆلکۆفی لیبی خۆش ده ی. به لام قۆلکۆفی قه ت له که س خۆش نه ده بوو، بۆیه بۆ چوونه زیندان خۆی ناماده نه کردبوو. تووتنی له ناو که وایه که بیدا نه شار دبووه و نه گه ر ویستبای هیندیکی له مشتت بگری، به خۆراییی بوو. له کاتی پشکنیندا یه که م جی ده ستی ده گه ران. سه ره رای نه وه کاتی کلاوه که ی له سه ر ده نا، سبزار یه ک دوو جفاره ی دانێ.

گه میه وان شپه رزه و داماو چاوتیکی له هاوده ستیه کانی کرد، گوتی:

«ئێ، خواحافیز، هاوړتییان.» ئینجا وه دوا ی پاسه وانه که که وت.

هه ندیکیان به دوایدا هاواریان کرد: «خه مت نه یی! له به ریان دامه نویتنه!» هه ر ده بوو شتیکی بلتین.

***

زیندانه که، نه فرادی ده ستیه سه د و چوار، خۆیان دایانابوو و ده یانزانی چتۆ شویتنیکه. دیواری به رد، عه رزی چیمه نتۆ، بێ په نجه ره... سوپه ی هه بوو، به لام تینه که ی ته نیا سه هوولی دیواره کانی پێ ده توایه وه و عه رزه که پر ده بوو له قۆرتی ئاو. له سه ر ته ختیکی ره قوته ق، به بچ رایه خ و نوین ده خه وتی و تا به یانی دانه چۆقه ت بوو. روژی سیتسه د گرام نان و به سی روژ جارێک شتیوی گه رمیان ده دایه ی.

ده روژ! نه گه ر ده روژ له چه پسێ تاکه که سیدا بای و به رگه ت گرتبا، بێگومان ئیتر ساخله میی خۆت له ده ست ده دا. تووشی سیل ده بووی و تا ده مردی له سه ر ته ختی نه خۆشخانه ده تلایه وه. هه رکه س پازده روژ گیرابا له سلووله وه یه کسه ر ده یانبرده گوړستان.

مرۆف هه ر نه وه ی که له خه وگه ده خه وت، به خته وه ر بوو و ده بوو شوکرانه بژیری نه و نیعمه ته ی.

***

چاودیری خه وگه نه راندی: «زوو بن، برۆنه ده ری! تا سی ده ژمبیرم، نه ی له ژووری ما بێ ناوه که ی ده ده مه هاوړی پاسه وان!»

نه و سه گه بابه ش له زۆل و دار له قوون کوتراوه کان بوو. شه وانه که له خه وگه له گه ل خه لکه که ده خه وت قروقه پی ده کرد، که چی ئیستا وه ک ده مرستان که شوفشی ده کرد و فه رمانی ده دان. بۆ زیندانییه کانی تیده چاند یان خۆی به گزیاندا ده هات. قامکیکی له شه ردا په ربیوو، له به ر هه ندی خۆی کردبووه «که م نه ندام». به لام له چرو چاوی ده خوتندرایه وه پیاو کوژه. له راستیشدا پیاو کوژ بوو. فایلێ جینایه تی هه بوو. به لام به ندی چوارده ی ماده ی په نجا و هه شت نه ویشی گرتبووه و نارده بوویانه نه و ئۆردووگایه.

په کی به که س نه ده که وت. خیرا ژماره ی پیاوی یادداشت ده کرد و ده یدایه پاسه وانه کان، نه وده م دوو روژ گیران به کاری روژانه وه چاوه نوړی بوو. بۆیه زیندانییه کان بچ سی و دوو لیکردن ده رپه رپین و وه ک ورچان خۆیان له ته خته کانی سه رپرا فری دا. هه موویان هرووژمیان کرده ده رگه ته سه که که ی خه وگه.

شۆخۆف خۆی له تهخته که فری دا و چه کمه کانی ده پی کردن. جغاره که ی که تازه هه لپیچا بوو، له نیو نهنگوستان نا. هه ره ئه وهنده بوو بۆ مژگی سوتی نه ده بووه. خه ریک بوو برۆا که چاوی به سیزار کهوت، زگی پیتی سووتا. شۆخۆف هه ره له خۆوه تووشی ئه وه ههسته بوو. ئه وه کابرایه به وه هه موو خوینده واری و ئاگادارییه ی خۆبه وه هه ری له به ری ژبان نه ده کرده وه. ده بوو پیتش پشکنینی شه وانه خوارده مه نییه کانی به عه مبار سپاردبان و هینده ی خۆ پیتوه نه خافلان دبان. تازه هه چی پینه ده کرا. ئه گه ره ئه وه تۆریه سه گباب خیتوه ی له گه ل خۆی بردبا، ده بوو به گه پجاری پینه سه ده زیندانی. ئه گه ره هه روا له ویتشی به جی هیشته بان، هه رکه سه یه که و جار گه رابا وه خه وگه، زه بری خۆی لیده دان. (له ئوست-ئیژما حاله که له وهش خراپتر بوو، جهرده ی وای لیبوون هه میسه پیتش خه لک خۆبان ده گه یانده وه خه وگه و چه مه دانییه کانیان تالان ده کردن.)

شۆخۆف دیتی سیزار له ئاره قه دا خووسا وه. به لام تازه زۆر درهنگ ببوو. سۆسیس و دووگه به رازه که ی له گیرفان و بن شاقه لان ئاخین، بۆ ئه وه ی هه یج نه بی ئه وانه له گه ل خۆی ببا.

شۆخۆف بۆ ئه وه ی یارمه تیه کی دابی گوتی: «جاری مه رۆ تا ئاخ که سه ده چیتته ده ری، سیزار مارکو فیچ، برۆ سه ره ته خته که ت، له وئ خۆت مات بکه هه تا پاسه وان و خزمه تکاره کان دینه زگت. ئه وده م بلتی نه خۆشم. من ده چم له پیتشه وه ی ریزه که جیگا ده گمه وه و به ره له هه مووانیش دیمه وه خه وگه...» ئه مه ی گوت و غاری دا ده ری.

هه ره چۆنی بوو درپی به ئاپۆره که دا (ده بوو ئاگای له جغاره که شی بی پان نه بیتته وه.) به لام له راره وه که دا که دوو قه وشه که ی خه وگه ی تیک ده کرده وه، که سه بۆ چونه ده ره وه تالووه که ی نه بوو (ئه وه نامه رده انه ده ستی شه ی تانیسیان له پشته وه را ده به ست). هه موو وه ک مردوو خۆبان به دیواره کانی هه ره دوو لاوه نووسان دبوون، له به ره ده رگه ی ده ری ته نیا ریگای یه ک که سه ما بووه. که سه به ته ما نه بوو به چیتته ده ره وه. به درێژایی رۆژ له به ره ئه وه سه رما به سه ته له که بوون و ئیستا که سه که یفی له وه نه بوو ده ده ققه ی تریش له به ره سه رما رابه وست. ئه گه ره یه کیک و یستبای که رپیتی بکا و له ده ری خۆی ره ق بکاته وه، ریگای بۆ ئاوه لا بوو. هه ره که سه هه ولی ده دا دوا که سه پین له راره وه که بیاته ده ری.

شۆخۆفیش وه ختی دی به دیواره که وه ده نووسا. به لام ئه وه جار هه یان یه که سه رووی له ده ری کرد و به لاقرتیه گوتی: «له چی ده ترسن ناسک و نازدارینه؟ تا ئیستا له سه رمای

سیبیریا دا له ده ره وه نه بوون؟ وه رنه ده ری و به هه تاوی گورگان خۆتان گه رم بکه نه وه... هۆ ئاپۆ، ئاگری جغاره که ت هیتروه به ری بکه.»

جغاره که ی هه لکرد و پیتی نایه سه ره پلیکانه کان. هه تاوی گورگان له زیده که ی ئه وه، ناویک بوو له مانگیان نابوو.

***

مانگ پتر هه لکشابوو. به ره به ره ده گه یشته ناوه ندی ریگای هه موو شه وانی له ئاسمان. رهنگی تۆخی ئاسمان مه یله و یه شمی بوو. لیته وه له وئ ئه ستیره ده بیهران. به فری سپی له به ره تریفه ی مانگه شه وه ده بریسکا و دیواری خه وگه کانیسه له وه ده چوون رهنگیان چه رمگ بی. ئیستا ئیتر تیشکی چراکانی ئوردو وگا چاویان شه واره نه ده کرد.

به ره ده رکی یه کی له خه وگه کان به ئاپۆره ره ش هه لگه رابوو. ئه فراد بۆ پشکنینی شه وانه ریز ببوون. خه وگه کانی دیکه ش ده بوو بپشکیتدرین. هه موو لا کش و مات بوو، ته نیا کرپه ی به فری ژیر چه کمان ده هات.

پینج زیندانی به پلیکانه کانی خه وگه ی ژماره نۆدا داگه ران. دوا به دوا ی ئه وانیش سی که سی تر هاتنه ده ری. شۆخۆف له گه ل ریزی دووه می پاش پینج که سه که دا بوو. زگی تیر و جغاره به ک به لالیته وه، راوه ستان له وئ زۆریش ناخۆش نه بوو. تووتنه که ی، تووتنی چاک بوو. لاتیقیه که درۆی له گه ل نه کردبوو. تووتنیکی نه رم و بۆنخۆشی دابۆیه.

هیندییک به ندیی دیکه ش له خه وگه هاتنه ده ری و له دوا ی شۆخۆف ریز بوون. ئه وه زیندانییه نه ی هاتبوونه ده ره، له داخی ئه وانه ی هیشته له ژووره وه بوون وه خت بوو بدرین. ده بوو له وئ چاوه رپتی ئه وه سه گبابانه بکه ن و له سه رمان ره ق هه لین.

***

زیندانییه کان هه رگیز سه یری کاترمیریان نه ده کرد. کاترمیریان بۆچی بوو؟ زهنگی له خه وه هه ستان، سه ره ژمیری، پشوودانی فراقین و زهنگی چرا کوژانده وه یان لی زیاد بوو.

گوایه، پشکنینی شه وانه نزیکه ی سه عات نۆ ده کرا. بێگومان تا سه عات نۆ له کاره کانیان نه ده بوونه وه. تا دوو جار نه یانژماردبان له کوژیان نه ده بوونه وه، جار هه بوو له

دوو جارېش تېده پېری. تا پېش سه عات ده، خهوتن مه حال بوو، زهنگی به ناگاهیتانی به یانیان، کاتر میتر پینج لیده دا. هیچ سهیر نه بوو مؤلداوییه که پیش ته او بوونی کاری روژانه خهوی لیبکه وی، زیندانی که جیگایه کی گهرمی وه گیر ده کهوت، ههر زوو خه و دهیرده وه. له ماوهی هفته یه کدا هیندیان بیتخه وی ده چیتشت، یه کشه مان ته گهر دهستیان به تال بویه له خه وگه دا وهک که لاکان به سهیر یه کدا ده کهوتن.

***

ئیستا گشتی رژانه سهیر پلیکانه کان. سه گبابی چاودیری خه وگه و نه و پاسه وانه قورمساغانه به شق له خه وگه وه دریان نابوون.

نه و زیندانیانیه له ده ری ریزیان گرتیوو به سهیراندا قیژاندن:

«خوتان پی زربنگه، زولینه، ها؟ به ته مای چی هینده تان خو گنخاند؟ ته گهر زووتر هاتبان ئیستا ده چوینه وه ژووری.»

هممویان هاتبوونه ده ری. چوارسه د کهس بوون که له خه وگه یه کدا ده خهوتن. ههشتا ریزی پینج که سیبان پیک هینان. ریزه کانی پیشه وه ریک و پیک بوون، به للام نه وانی دواوه ههر تیکه وه بیان داویشته.

چاودیری خه وگه له سهیر پلیکانه کانه وه نه راندی: «نه وانی دواوه، به پینج ریز!» به للام کی گویی ده دایه؟ ههی نه عله تیان لی، زولینه!

سیزار به بیحالی، له کاتیکدا وای ده نواند نه خو شه، له خه وگه هاته ده ری و به دواوی نه ودا دوو خزمه تکاری قاوشه کهی تری خه وگه و خزمه تکاره کانی قاوشی خو بیان، له گه ل زیندانییه کی شهل گه یشتنه سهیر پلیکانه کان. له پیشه وهی ریزه که جیگای سیزاریان کرده وه. شوخو ف کهوته ریزی سیبه م.

پاسه وانه که هاته سهیر پلیکانه کان.

به دهنگیکی بویر به سهیر نه وانی دواوه یدا نه راند: «به پینج ریز!»

چاودیره ناجسنه کهش گوراندی: «به پینج ریز!» دهنگی نه ویش چه پیک کی ده بهر دهنگی پاسه وانه کدا نه بوو.

به للام نه و زولانهی دواوه هیشته نه ببوونه ریزی پینج کهسی. چاودیری خه وگه له پلیکانه کان دابهزی. چووه دواوهی ریزه که و مشووری خواردن! چند کهسی وه بهر شاپ و زلان دان. دیاره نه ویش پیایوی خوئی ده ناسی. ئینجا کهسانی دواوه، ژیکه له، ریز بوون و نه ویش گه راپه وه سهیر پلیکانه کان و له گه ل پاسه وانه کدا دهستیان به ژماردن کرد.

که ریزیک کی پینج که سیبان بانگ ده کرد، به له ز خو بیان له خه وگه داویشته وه. ئیتر کهس کاری پینه بوون.

به للام نه و کاتیک و ابو که ژماره که بیان راست با. ههر شوانه ویلته یه کی نه خوتنده وارت هینبا، له و جاشکه که رانه باشتر دهیتوانی مه رپه کانی به سهیر بکاته وه. نه و له وانه بوو نووسین و خوتندنه وه نه زانی، به للام ههر به قاراندنی په زه کان دهیزانی ته واون یان نا. نه و هرامزادانه گهرچی په روه ردهش کرابوون، حیسییی دوو جار دوویان بو لیک نه ده بزه.

***

پار زستانی، بو گهرم کردنه وهی چه کمه کان بیان گهرمخانه بیان نه بوو. شه و چه کمه کان بیان له خه وگه داده نان. جاری و ابو چوار جار بو سه ر ژمیتری ده یان برده ده ری. نه وده م وی رانه ده گه یشتن جله کانیشیان له بهر بکه نه وه. په توکانیان له خو بیان وه رده پیچا و ده چوونه ده ری. نه و سال گهرمخانه بیان دروست کرد. به للام جیگای چه کمه ی هممو نه فرادی خه وگه نه ده بووه. ههر دهسته یه ی به سی شه و جاریک گهرمخانه ی وه بهر ده کهوت. ئیستا ئیتر بو سه ر ژمیتری دوویاره ی نه فراد له خه وگه نه ده چوونه ده ری. له قاوشیک کی خه وگه وه ده یان برده قاوشه کهی تر.

***

شوخو ف یه کهم کهس نه هاته وه خه وگه، به للام به چوار چا و ناگای له نه وانی دیکه بوو. یه کسه به ره و ته ختی سیزار چوو و له سهیری دانیشته. چه کمه کانی داکه ندن، وه سهیر ته ختیکی دیکه ی نریک سوبه که کهوت و چه کمه کانی له سهیر دانان تا وشک بینه وه. چه کمه ی تری لینه بوو. هاته وه سهیر ته خته کهی سیزار، چوکی دادان، چاوکی له ته خته که و یه کی له چه کمه کانی بوو. به دهنگی بهرز به یه کی له زیندانییه کانی گوت: «هوی، ده گه ل تومه سهر سوور! چت به و چه کمانه دواوه؟ چه کمه کانی خو ت دابنی و وه دواوی کاری خو ت بکه وه.»

زیندانییسه‌کان به خه‌وگه وه‌ربوونه‌وه. چهنده‌سه‌سیکی ده‌سته‌ی ژماره بیست هه‌رایان کرد: «چه‌کمه‌کانتان بئین با بیانبه‌ینه گهرمخانه!»

ده‌یانیه‌شت چه‌کمه‌کان به‌رنه‌ه‌رئ و ده‌رگه‌ی خه‌وگه دابخه‌نه‌وه. پاشان که ده‌گه‌رانه‌وه ته‌قه‌ی پیوه‌دانی ده‌رگای خه‌وگه ده‌هات.

«برادر پاسه‌وان، ده‌رگاکه بکه‌وه!» به‌لام ئه‌وده‌م ئیشک‌گره‌کان به‌خۆ ته‌خته‌سێ توتیه‌کانیان‌وه ده‌چوونه باره‌گای فه‌رمانده‌یی و خه‌ریکی لیک‌دانه‌وه‌ی ئه‌رکه‌کانیان ده‌بوون.

شو‌خۆف تازه‌په‌کی به‌هیچ نه‌ده‌که‌وت. سبزار هاته‌وه. گوتی: «سوپاس، ئیشان دنیسۆچیچ!» شو‌خۆف سه‌ری له‌قاند، وه‌ک سمۆره‌ه‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ی که‌وت و له‌جیگاکه‌ی خۆیدا راکشا. ئیستا ده‌یتوانی نانه‌که‌ی بخوا، جغاره‌یه‌ک بکیشی، یان بخه‌وی.

رۆژتیکێ زۆر خۆشی به‌سه‌ر بردبوو و خه‌وی نه‌ده‌هات. دلێ خۆش بوو. راخستنی جی و بانه‌که‌ی زحمه‌ت نه‌بوو. ته‌نیا به‌تانبیه‌ ره‌شه‌که‌ی به‌دۆشه‌گه‌که‌ داده‌دا. (دواپین جار که له‌سه‌ر چه‌رچه‌ف خه‌وتبوو، سالی چل، له‌مالی خۆیان بوو. بیری له‌وه‌ کرده‌وه بۆچی ژن هێنده‌ له‌سه‌ر راخستنی چه‌رچه‌ف مکووره‌؟ راخستنی چه‌رچه‌ف بئجگه‌ له‌وه‌ی کاریان بۆ زیاد بکا، به‌کاری چی ده‌هات؟) سه‌ری وه‌سه‌ر بالیفه‌ بره‌که‌ کرد. لینگه‌ی له‌قۆلی که‌وايه‌که‌ی کیشان و پالتۆکه‌ی له‌سه‌ر په‌تۆکه‌وه به‌خۆی دادا. له‌هه‌موو کاریک بپۆه. ئه‌وه‌شیا رۆژتیک بوو که رابرد. له‌بن لیبویه‌وه شوکری خوی به‌جی هینا.

به‌س نه‌بوو سه‌ری لیره‌ده‌نایه‌زه‌وی نه‌ک له‌ناو چوار دیواری سلولدا؟ ئه‌وه‌خۆی که‌م نه‌بوو.

شو‌خۆف روو له‌په‌نجهره‌خه‌وت. ئالیوشا، سه‌راو قوونی ئه‌و، له‌سه‌ر ته‌ختیکێ تر خه‌وتبوو تا تیشکی چرای بۆ بێ. دیسان خه‌ریکی خوتندنی ئینجیل بوو.

ئالیوشا ورته‌ورته‌که‌ی شو‌خۆفی گوئی لیبوو. ئاوری وئ دا و گوتی: «وانیکه، ئیشان دنیسۆچیچ، رۆحی تو پیتوبستی به‌دوعایه‌، باشه‌بۆچی له‌باره‌گای باری ته‌عالا دوعا ناکه‌ی؟»

شو‌خۆف سه‌یری ئالیوشای کرد. چاوی ئالیوشا وه‌ک گری دوو مۆم له‌خه‌وگه‌ی نیوه

تاریکدا دایسان. هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکیشا و وه‌لامی دایه‌وه: «ده‌زانی بۆ، ئالیوشا؟ له‌به‌رئه‌وه‌ی ئه‌و دوعایانه‌ش وه‌ک گازنده‌کردنه‌ لای کاربه‌ده‌ستان، یان ناگاته‌گوتی که‌س، یان ئه‌گه‌ر بشگا، ده‌لێن که‌س مافی گازنده‌کردنی نییه‌.»

له‌پیش باره‌گای فه‌رمانده‌یی چوار سندووقیان دانابوون و ده‌رگه‌یان به‌لاک و مۆر گاله‌دابوون. مه‌موری ئاسایش هه‌موو مانگان به‌تالیان ده‌کردن. زۆر زیندانی عه‌رزوحوالی خۆیان له‌و سندووقانه‌هاویشتبوون و هه‌تا یه‌ک دوو مانگ له‌چاوه‌روانی وه‌لامدا رۆژیان ژماردبوون. به‌لام که‌س وه‌لامی نه‌دانه‌وه، یان گازنده‌کانیان رته‌کرانه‌وه.

«ئیشان دنیسۆچیچ، گرفتی تو ئه‌وه‌یه‌به‌دل دوعا ناکه‌ی، بۆیه‌دوعاکانت قه‌بوول نابن. ده‌بێ به‌رده‌وام دوعا بکه‌ی، ئه‌وده‌م ئه‌گه‌ر ئیمانته‌ساغ و پته‌و بێ، ده‌توانی کیتو له‌بن بینی.»

شو‌خۆف به‌لاقرتیه‌په‌یکه‌نی و جغاره‌یه‌کی بۆخۆی تیکرد. شخارته‌ی له‌یه‌ک له‌ئوستوونیه‌کان وه‌رگرت.

«پیتوبست ناکا خوتبه‌م بۆ بخوتنی، ئالیوشا. من قه‌ت نه‌مدیوه‌هیچ کیتویک له‌بن بێ، راستیه‌که‌ی هه‌ر کیتوم نه‌دیوه. ئیه‌وه‌ی باپتیبست له‌قه‌وقاز ئه‌وه‌هه‌موو دوعایه‌تان کرد، کیتویکتان بێ له‌بن هات؟»

خه‌لکێکی کۆله‌وار بوون. ته‌نیا کاریک له‌ده‌ستیان بێ، دوعا کردن بوو. هه‌یچ‌شیا به‌هیچ نه‌کردبوو. سه‌رو بیست و پینج سالیان درابۆیه‌. بیست و پینج سال ئیتر بپوه‌هوکمیکێ ئاسایی.

ئالیوشا به‌خۆ ئینجیله‌که‌یه‌وه‌چووه‌په‌نا شو‌خۆف و گوتی: «به‌لام خۆ ئیمه‌بۆ ئه‌وه‌دوعا ناکه‌ین، ئیشان دنیسۆچیچ. خوا له‌و دنیا‌یه‌دا ته‌نیا بۆیه‌ک شت ئه‌مری به‌ئیمه‌فه‌رموه‌دوعا بکه‌ین، ئه‌ویش بژیوی ژیانه‌. بینای چاوان! خۆت زه‌وادی ئه‌ورۆمان بده‌یه‌.»

شو‌خۆف گوتی: «مه‌به‌ستت هه‌ر ئه‌و جیره‌ی رۆژانه‌یه‌؟»

ئالیوشا له‌سه‌ری رۆیی. چاوه‌کانی له‌خۆی باشت‌ده‌دان. ده‌ستی له‌سه‌ر ده‌ستی شو‌خۆف دانا: «ئیشان دنیسۆچیچ بۆ هه‌ندێ خۆراک که‌له‌ده‌رترا یه‌کیتک بینیری، یان بۆ قاپه‌

شیتویکی زیاده دوعا ناکا. شووره بییه پیاو بۆ ئەو شتە هیچوپوچوانە لە دەرگای خواوەند بپارێتەو. ئێمە دەبێ بۆ هاتنە دبی پێداویستییه رۆحییەکانمان دوعا بکەین. دوعا بکەین پەروردگاری عیسا، دلمان لە هەموو ژەنگ و ژوارتیک پاک بکاتەو.»

«ئەدی بۆچی قەشە ی گوندەکە ی ئێمە...»

ئالیۆشا لە کاتی کدا خۆی ریتک دینا، بە تکاوه گوتی:

«حەز ناکەم یەک وشەم لە بارە ی ئەمەو گوی لیبێ.»

«نا تۆ گوی بدیه.» شوخۆف ئانیشکی دایهوه، خۆی بە لای ئەودا شکاندهوه و لەسەری رۆیی: «قەشە، دەولەمەندترین کەسی گوندەکەمان بوو. ئەگەر یەکیک ویستبای بانێ شیروانیی بۆ ماله کە ی خۆی دروست بکا، سی روبلی دەچوو، بەلام بەلانی کەمەو سەد روبلمان لە قەشە دەستاند. ئەو قەشە یه بژتوی سێ ژنی، لە سێ شاران دەدا و چوارەم ژنی لە گوندەکە ی ئێمە لە کن خۆی بوو. کار دینالیشی هەلفریواندبوو. خۆزگە ئاگات لیبیا چۆن سمیلێ ئەویش چەور دەکا. هەر قەشە بەکی دیکەش هاتبایه ویندەری، ئەو قەشە یه دەپەتاند. نەیدەویست لە داها تەکە ی کەس بکاتە هاوبەشی خۆی.»

«تۆ بۆ باسی ئەو قەشە یه دەکە ی؟ کلێسە ی ئۆرتۆدۆکس لە ئینجیل لای داوه. لەبەر ئەو شە ئەوان ناگیرین. ئیمانە کە یان لاواز بووه.»

شوخۆف تیبیهوه راما و مژتکی لە جفاره کە ی دا. گوتی «ئالیۆشا». دەستی لە ژیر دەستی دەرتنا و دوو کە لێ جفاره کە ی لە دەموچاوی کرد و لەسەری رۆیی: «من نکوولی لە هەبوونی خوا ناکەم. تێدەگە ی؟ من پروام بە خوا هیه. ئەمە بە جیگای خۆی، بەلام پروام بە چیرۆکی بەهەشت و دۆزەخ نییه. ناخر پیاو ئەو چیرۆکانە ی بەهەشت و دۆزەخی چۆن بۆ قووت دەچن؟ ئەو یان بە ئەقڵی مندا ناچێ.»

شوخۆف هەستایهوه، چوارمەشقی دانیشت و سووتەکی جفاره کە ی لە نیوان تەختە کە ی و پەنجەرە وەراند. ئاگای لەوه بوو سووتەکی جفاره کە ی بەسەر گەمیە واندا نەوەرینتی. لە گژ فکران راچوو بوو و ئیتر گوتی لە قسەکانی ئالیۆشا نەدەبوو. بە قەو گوتی: «باشە، تۆ ئەو نەدی حەزت لیبیه دوعا بکە، بەلام ئەو بزانە تاقە یەک رۆژیشت زبندان بۆ کەم نایبتهوه.»

ئالیۆشا بە حەپەسانەوه گوتی: «تۆ نابێ بۆ دەر باز بوون لیرە دوعا بکە ی. نازادیت بۆ چییه؟ لەدەری ئەو نەدوسکە ئیمانە ی هەشتە لە دەستی دەدە ی. خۆش بە حالت کە لە گرتووخانە دا ی. ئیرە جیی مشتومال کردنی رۆحە.»

«پۆلسی پاقر دهلێ: بۆ دەگرین و دلێ من نازار دەدەن؟ چونکە من لە توانامدایه نەک هەر کۆت و سەندم بکریم، بە لکو لە پیتاوی ناوی خواوەندی عیسا دا بشمرم.»^(۱۵)

شوخۆف چاوی لە ساپیتە کە بری و کر بوو. خۆشی نەیدەزانی ناخۆ حەز دەکا نازاد بکری یان نا؟

سەرەتا مەراقیتکی زۆری بۆ نازادی هەبوو. هەموو شەوی ژمارە ی رۆژە چووه کان و رۆژانی نەهاتووی رادەگرت. دوا یه لەو کارە بیزار بوو. بە پیتی رابردنی زەمان بۆی دەرکەوت ئەگەر رۆژتیک لە رۆژان نازادیش بکرین، مەحاله بهیلتن بچنەوه سەر مال و حالی خۆیان. کێ دەلێ ژبانی ئیرە لە چا و ژبانی گوندە کە یان سەد قات خۆشتر نابێ؟

بۆ ئەو، نازادی تاقە مانایه کی هەبوو: گەرانهوه سەر مال و حالی خۆی، کە ئەو هەش مەحال بوو.

ئالیۆشا درۆی نەدە کرد. لە تەرز ی دوان و چا و لیکردنی پیاو گومانی نەدە ما کە بهو زبندانی بوونە ی خۆی دلگران نییه.

شوخۆف گوتی: «چا و ئالیۆشا، ئیرە بۆ تۆ چ عەبی نییه. مەسیح رابسپاردووی بیبیه ئیرە، تۆ لە پیتاوی ئەودا لیرە ی. ئەدی ئەمن لە سۆنگە ی چییهوه لیرەم؟ لەبەر ئەو ی ئەوان سالی چل و یەک خۆیان بۆ جەنگ نامادە نەکردبوو؟ سووچی من چییه؟»

***

کیلگاس لەسەر تەختی خۆبړا بە دەنگی بەرز گوتی: «ئەو شۆ دەلینی سەرژمییری دووبارە، لە گۆزیدا نییه.»

شوخۆف گوتی: «ئەری، دەبێ کلاومان هەلاویین نە یگرینەوه. شتی وا کەم هەلنەکەوی.»
باویشکیکی هاتی: «ئەوجار دەتوانین بنوین.»

خه وگه کشومات بوو، کهس متهقی نه ده کرد.

له وکاته دا گوئیان له ته قهه ی قوفلی ده رگه ی ده روه بوو. نه دوو زیندانییه ی چه کمه کانیان بردبوونه گهرمخانه، به راره وه که دا به غار خوئیان له خه وگه هاویشته وه و گوراندیان: «سه رژمیتری دوو هم!»

ئیشکگر یکیش به دووی نه واندا هات و گوراندی: هه موو بچونه قاوشه که ی ترا!

هه ندیک چاویان له بیره خه و روچو بوو. به پرته پرت ههستان و چه کمه کانیان له پین کردن (پانتولله کانیان قهت دانه ده کندن. له ژیر په تودا مرو به بی پانتول رهق ده بووه.) شوخوف گوتی: «له و سه گبابانه!» به لام زور تووره نه ببوو، چونکه هیشتا خهوی لینه که و تبوو.

سبزار ههستا و دوو کولیچه، دوو کلوقه ند و پارچه سووسیسیکی دایه. شوخوف له سه ر ته خته که به وه سه ری دانواند و گوتی: «سو یاس سبزار مارکو فیچ، تو ره که تم وی بده با له بن دوشه گه که می دابنیم.» (کهس دزی پین له ته ختی سه ره وه نه ده کرا، جگه له مه کی خوی له ته ختی شوخوف ده گه یاند؟)

سبزار تو ره سپییه که ی خوی وی دا که به به نیک زارکی به سستبوو. شوخوف له ژیر دوشه گه که ی خوی نا و راهستا تا زوره ی زیندانییه کان چونه راره وه که. ئیستا ناچار نه بوو چیدی به پیتی په تی له وی بوهستی. پاسه وانه که به سه ریدا قیزاند:

«هوی له گه ل تومه، کابرای قولینچکی!»

شوخوف به پتخواسی له ته خته که ی هاته خواروی (چه کمه و پپیچه کانی له بهر سو به گهرم و وشک ببوونه وه، حه یفی ده هاتی بیانه یینی) تا ئیستا نه وه هه موو سوله ی بو خه لکی دروست کردبوون، که چی ئیستا ده بوو خوی به پتخواسی پروا. به لام فه رقی پینه ده کرد. به و شتانه راهاتبوو، سه رژمیتریش زوری نه ده خایاند. به روژ سولیان به هه ر کهس دیتبا، لییان دهستاند.

نه فرادی نه وه ده سته یانه ی چه کمه کانیان بردبوونه گهرمخانه بیخه م بوون. هیندیکیان سولیان له پیدا بوون و هیندیکی دیکه یان به پیتی په تی و به پپیچه چانه وه ده رویشتن.

ئیشکگره که هاواری کرد: «خیرا بن!»

چاودتری خه وگه ش هه روه تر، گوتی: سه رتان بو مه تره ق ده خوری، بو گه نیوی چه پهل؟ هه موویان بردنه قاوشه که ی تر، نه وانه ی دوی هه مووان هاتبوون، ده بوو له راره وه که راهه ستن. شوخوفیش له وی پالی وه دیوار دابوو و له نزیک ناوده ستخانه که راهه ستابوو. بهر پیتی ته ر بوو، له ده رتیرا ته زوییه کی ساردی ده هات.

که هه موو هاتن، چاودتری خه وگه و ئیشکگره که بو دواچار که لیتن و قورژنه کانی خه وگه گه ران تا دلنیا بن کهس به چی نه ماوه. که سیک زیاد و کهم با تووشی ده رده سه ر ده بوون و ده بوایه سه ر له نوی بیانه یی نه وه. هه موو په نا و په سیوه کانی خه وگه یان سه نگ و سووژن دان و هاتنه وه راره وه که.

«یهک، دوو، سی، چوار...»

نه مچار خیرا خیرا ده یانژماردن و ده بانناردنه وه ژووری. شوخوف هه ژده م کهس بوو. خوی گه یانده وه ته خته که ی. پیتی له سه ر قه راغه که ی دانا و به چاوتروو کانییک سه رکه وت.

توخه ی! دیسانه وه لینگه ی له قولی که وایه که ی کیشان و تیخزا. ئیستا ئیتر ده پتوانی بنوی. زیندانییه کانی قاوشه که ی دیکه یان ده هینانه قاوشی نه وان. به لام کاریان به وان نه بوو.

سبزار گه راپه وه سه ر جپی خوی و شوخوف جوړکه که ی وی دایه وه. ئالیوشاش هاته وه. هه میشه هه ولی ددها دل خه لک به ده ست بیینی، به لام له و کاره دا چی پنی نه ده برا.

شوخوف یهک له کولیچه کانی بو راگرت و گوتی: «ها، ئالیوشا.» ئالیوشا زه رده خه نه یه کی بو کرد و گوتی: «سو یاست ده کهم، به لام خوت هیچت بو نامینیتته وه.» «گوی مه ده یه، بیخو»

راستی ده کرد، به لام شوخوف بو حالی خوی برژیو بوو. سووسیسه که ی له ده می ناو هه ر جووتی. تیه ح، به له زهت بوو! چه ند پر ناو بوو! بیری کرده وه پاشماوه ی خوارده مه نییه کان سبه ی پیش سه رژمیتری بخوا. نه و به تانییه یه که بر و چلکنه ی به سه ر چاوان هه لکتیسا. ئیتر گوتی له دننگی زیندانییه کانی قاوشه که ی تری خه وگه نه ده بوو که له چاوه روانیی

خەۋى لىكەوت. دلى چەند خۇش بوو. ئەورۆ لە پەستا خىرى ھاتىبوو رى. نەخرا بوو سلول. دەستەكەيان نەناردىبوو كۆمەلگەى ئىشتراكى، قاپىك شىوى زىادەى بو فراقىن دەست كەوتىبوو. سەردەستە جىرەى چاكى بو دەستەبەر كىرەبوون. ئەو دىوارەى دايانابوو بە دلى بوو. تىخەلە پۇلاپەكەيان لى نەگرتىبوو. سەرى شەو سىزار لە خواردەمەنى بەشى دابوو. تووتنى كرىبوو. ژانى پىشتى ھىدى بوو. ھىچ شتىك رۇژەكەى لى تال نەكردبوو و لەسەر يەك رۇژىكى خۇش بوو.

دەبوو سى ھەزار و شەشسەد و پەنجا و سى رۇژى دىكەش لە زىنداندا بەسەر بەرى. وەك ئەمپۇ، لە تارىك و روونى بەيانىيەو تا مال نووستنان. ئەو سى رۇژە زىادەپە ھى سالە كەبىسەكان بوو.

پەراۋىزەكا

- ۱- بەكارھىتئانى وشەى «ھاۋرى» بو زىندانىيانى ئوردوگا ياساغ بوو.
- ۲- بەو زىندانىيانەيان دەگوت كە پاشى بەرەللا كىردن، لەبەر ئەودەى لە مافى ھاۋولاتى بىتەش دەكران يان چونكە مال و حالىيان نەمابوو، نەدەگەرئانەو زىدى خۇيان و ئەغلەبە لە كارگەى بىناسازى پەنا ئوردوگاكان دەگىرسانەو.
- ۳- ئوردوگايەكى قەراغ رووبارى «بچوورا» لە باكورى رۇژئاۋاى رووسيا.
- ۴- ئوردوگاي تايىەت بەو ئوردوگايانە دەگوترا كە حوكمى توندوتىزىريان لە ھى ئوردوگاي ئاسايى بەسەردا زال بوو.
- ۵- لاتقىيا: كۆمارى لاتقىيا لە بەستىنى بالتىك.
- ۶- قۇلكۇقى لە وشەى Volk بەماناى «گورگ» ەو ەدەرگىراو.
- ۷- Kasha: جۆرە دۆكۆلىۋىكى رووسىيە.
- ۸- Old Believers: گروۋىپىك لە كلىسەى ئورتودۇكس كە پەپرەوہكانى ، دژى چاكسازى ئايىنى سەدەى حەقدەبەم لە رووسيا بوون و تاقمەكەى ھەم لە سەردەمى تزارەكان و ھەم لەسەردەمى حكومەتى شۇراكاندا تازار و ئەشكەنچە دران.
- ۹- ئەستىپان بەندرا، رىبەرى پارتىزانە نەتەوہىيەكانى ئۇكرانىاى رۇژئاۋا كە تا سالى ۱۹۵۰ لەگەل دەولەتى ناوہندى شەرى دەكرد. بەندرا سالى ۱۹۵۹ بە دەستى سىخورانى سۆقىەت لە ئەلمانىا تىرۇر كرا.
- ۱۰- Kulak: بە زمانى رووسى ماناى لەچەر و رۇد دەدا، كە بە جووتبەندەكانىيان دەگوت. لە زاراۋەى بلشۋىكەكاندا بە ماناى «سەرمايەدارى لادىيى» يە. كوولاكەكان بە بەرنامەى ئىشتراكى كىردنى كشتوكال رەش بوونەو.
- ۱۱- سىرگەى مىنۇرۇقىچ (Kirov): كۆمىسىر لە شەرى ناوخۇ، سالى ۱۹۲۹ بوو بە سكرتېرى يەكەمى حىزب لە لىنىنگراد. راۋىژكارى نىكى ستالىن، كە ھەولى دەدا بە

سەرچاوه كان:

- ۱- نديم الهاشم، مجله؟ (پييم وايه گوڤارى ئەليف با-ى عيراقى سەرەتاي حەفتايە كان بېت چونكە تەنيا ئەو پەرەم دەست كەوتوو).
۲- سعيد الغانم، ادب الرقص السوفياتى، دار النهار للنشر، بيروت، ۱۹۷۰.
۳- جريدة الجزيرة، ۱۹۹۹/۷/۴ (له ئينتەرنېت وەرگىراوه).
۴- كامهران قەرەداغى، التضامن، ۱۹۸۴/۶/۹، العدد ۶۱.
۵- سەرچاوهى ژماره ۱.
۶- شريل داغر، كل العرب، العدد ۷۳، الاربعاء كانون الثاني ۱۹۸۴.
۷- هه مان سەرچاوه.
۸- هه مان سەرچاوه.
۹- سەرچاوهى ژماره ۴.
۱۰- سەرچاوهى ژماره ۱.
۱۱- الاسبوع العربي، ۱۹۸۲/۵/۱۷.

هۆى نفووزى خۆى توندوتىژى ئەو كەم بكاتەوه.

كوژرانى كيروڤ له سالى ۱۹۳۴، (هه لمة تى پاكردنه وه)ى ناوخۆى حيزبى لى كەوتەوه.

۱۲- Vechorka Moskvay: ئىواره رۆژنامه يەكى مۆسكۆ.

۱۳- Zavadsky: يۆرى زاڤادسكى، بەرھەمھيئى روىسى، ئەندامى شانۆى هونەرى مۆسكۆ، شانۆى لەشكرى سوور و شانۆى «سويت»ى شارى مۆسكۆ.

۱۴- مەبەست ستالينە.

۱۵- كتيبي پيروۆز، كردهى پيغه مبه ران، بيست و يەكەم، ۱۳

ژ

ئهوه ندوسکه : ئه و بره که مه
 ئهختوچار: ئه و پهری هه و لدان
 ئهنگران: ده و له مه ندبوونی له ناکا و
 ئاوردوو: سوو ته مه نی
 ئه وهه: ئه و مرۆقه، ئه و شته، ئه مه یان
 ئامباز بوون: ئانگزا بوون
 ئیژینگ: دار بو سوو ته مه نی
 ئیروو: بزبو، زه واد
 ئهنگۆره: بوو لیلی ئیواری
 ئاشته یا: مآ و سامان
 ئه سکیناس: پارهی کاغه زی
 ئاوه و ئا و چوون: به هیچ و خۆراییی له دهست چوون
 ئه و چه ل: ئه و جار
 ئه ننه هو: وهک بلیتی
 ئیشتیا: حهز

ب

به خه تهر نه دان: قوتار نه دان، له سه ره وه نه چوون
 برووکه: که میک، نهختیک
 باسریشک: بای سارد و سپی زستان

به رک: گیرفان

بووز خواردن: ریک که وتن، بو گونجان
 بارن: با به به فره وه
 به تالاندن: له ناو بردن
 به قۆنه قۆن: ئیجگار به کاوه خۆ، کاری ته وه زهل
 بو باگرتوو: بوئی باگرتوو، گوشت یان په نیبری رزیوی رووه و خرابوون
 بارپیزه: هه لوه رین به ده م باوه
 به قه و: به توندی
 به نه قه نه ق: به ده م کاره وه نه قاندن، به دژواری، به حاله حال
 به قوونه وه: به دانیشتنه وه
 به ده ماخ: که یف خۆش، شادومان
 بلیت: بیتاقه، په ته
 بازه به ستن: راکردن، تپته قاندن
 بوژدان: به زاندن، ره تاندن
 بو تیچاندن: پیوه کردن، دوو زمانی کردن بو گیران و تووشبوونی که سیک
 بیهره خه و: خه و نوو چکه، و یژینگ دان
 بره: نیوئاخنی بالیف و سه رین که له ئیسفه نجی هارا و په رۆی ئه نجرا و دروست
 ده کری، چه وه لی مشار
 بیئازموون: تاقی بکه نه وه

پ

پیشاو: ئاوده سخانه
 پی قارپوون: ده عیه نه هینان، فیزی که سی قوژ ده ماخ که هه ندی کار له ئاستی خۆیدا
 نه بیینی

پاته: پیتلاوی له جبر دروستکراو

پاشقول دان: گل دانهوه

پینک هه لپرژان: به شه پر هاتن، ئانگژای یه کدی بوون

پزوو: به فر که به هوی بار نه وه له هه ندی شوین وه سه ربه ک هه لده درئ

پاچ: کولینگ

پیشان: کولین به هه لمی داوه ستاو

پانتول زهر در کردن: کینایه له توقین و زراو چون

پشووه له لمانان: پشووبو بوون

پانرا کردن: راخستن

پهل بوونه وه: پیکه نین له رووی ساویلکه بیه وه

ت

توتیژال: توتیخ، توتیژ، چین

تالوکه: په له، له ز

تین پیتو: نامییری پیتوانی گه رما و سه رما (دما سنج)

توله: توله سه گ، گجووله، گجووک، فه رخه، توتکه

تهرح و دیدار: چروچاو، رهنگ و روخسار (لایه نی سلیی هه یه)

تاووبان: که شوهه وا

ته شقه له: شه پر پی فروشتن، جلغه لینگیران

تیشست: بهرچایی، ناشتا، نانی به یانی

تره که له ک: ساخله سه نی، ها که زایی

تخوون که وتن: نیتیک که وتنه وه

ته ره تهر: قسه کردنی که سیتک که زمانی ده گیرئ

تیخه له: ئاسنی تیژ

توغیان: هه ره تی لای

تک دان: هه دادان، سانه وه

تینته قانندن: راکردن و جیهیشتن

تیله که: کولی دار یان گیاو گول

تووله ک بوون: زهر و لاواز و بنیس بوون به هوی نه خوشییه وه (زیاتر بو سه گ)

توره مه: نه ژاد، بنه چه که

تیتلا: گویال، مه تره ق

تولخانه وه: رزین و پیکداته پین

توره به: کیسه، جوړک، تووره که

ته ژه: مروی زور دریژ (لایه نی سلیی هه یه)

تخیل بوون: راکشان، له و گوړه ی که وتن (بو که سی سه رخوش یان زور شه که ت

به کاردی)

تیره گ: کوله گه، عه موود

تلته: تلپه، دهرمان چای هه لچوړاو

ج

جامین ویستن: خوشویستن، هه ز له چاره کردن

جهنگه: باشتین کات

جلغه لینگیران: ته شقه له پیکردن

جوابه جهنگی: به گژداها تنه وه، دهسته وه که ری به په یقان

جوړک: تووره که، توره به

جیره: به شه خوړاک به پیتی په ته

چ

چاوسوور: پشتگیر، داشدار

چلّ دان: ژانی ناوه به ناوه

چلومل: قیرسمیچ

چوخساندن: جیگییر کردن، دامه زراندن

چیشته خه و: خه وی پاشیوه رۆ

چروچاو: ده موچاو، روخسار

چه رمگ: سپی

چرته نه کردن: نه بزوتتن، متهق نه کردن

ح

حه و جی: پیویستی

خ

خۆ له دهسک و بیورنان: خۆ ساز و ته یار کردن

خۆ کروشم هه لئینان: خۆ ریک هینان، هه لکورمان

خووس: زوقم، سیخوار، که ره سیسه

خۆ لینگۆران: خۆ له بیر کردن، قۆر ده ماخ بوون

خرته: دهنگی جوولانه وهی مشک

خۆ تاس و لووس کردن: خۆ جوان کردن، خۆ تیفتیفه دان

خه ونووچکه: ویتزینگ دان، بیره خه و

خۆ گنخانندن: خۆ خافلانندن له کاردا، دهغه لی

خۆ مه لاس دان: خۆ مات کردن

خویچیژ: تام کردنی چیشته بوئه وهی له تام و خوی بیگه ی

خۆ پساندن: خۆ ماندوو کردنی له راده به دهر

خه یالّ پلاو: خه یالی رهنگین و خاو

خه لستن: رزگار بوون، تیپه رین

خالگیه: که له که

خرپله: کورته بنه، مروی قولّه، کورته بالا

خراب تیکۆشین: خه یالّ خاو بوون

خووگه مل: مل ئه ستووری بیتره زا

خه پله: قه له و، گۆشتن

خه وگه: شوینی حه وانه وهی سه رباز و دیل و قوتابی و... تاد.

خگیه: پیستی رۆن، (کینایه له مروی قه له و هه ل مساو)

خه دهنگ: رمب (کینایه له به ژنی قیت و قنج)

خیو: خاوهن، خودان

د

دهست به ئاو گه باندن: چوونه ئاوده سخانه

دهستهک: زه نه ل

دایقه لاشت: باریکه ی دایه، فیزمالکی دایه، رایکرد

دهمه لاسکه: لاسایی

دلّ ده خپله وه هاتن: دلّ تیکه ل هاتن، هیلنج دان

دین له کن خۆ نه مان: دههری بوون، تا ئه وپه ر تووره بوون

دهم له ده م نان: دهمه قاله کردن، شه ره چه قه

دهموله وس: ده م و لووت، زارو لیتو (باری سلبی هه یه)

دم به ردووکه: خۆ له کاران هه لقتوتین و فزوول

دهره له بوون: لیتووره بوون، به گژ که سپکدا هاتن

دههری بوون: تووره بوون

دهستی سه گ گه ستان: کینایه له وپه ری تووره بوون

داکوتان: دانیشتنی زۆری میوان و موسافیر (ده بی له داکوتانی سنگ و به ستنه وهی

ولاخه وه هاتبى)

دهويد: گهواد

دهست هه لپنه: پهله بکه (له کارکردندا)

دهيئاژۆت: لىي دهخوړى، دهيئاژوا

داخنى: دهئاخنى

داشدار: پشتگير، چاوسوور

داشقه: عاره بانه

داريهست: نهسکه له

دړ: زوور، گړنى، زير

ر

رتهالاندن: تىگرتن

رهشه ولاخ: گيانله بهرانى بهرزهى مالى وهكو: مانگا و گاميش

راباردن: رابواردن، تىپه پکردن

ره پيچكه دان: راپيچ كردن، قوله پيچ كردن

ره ژى: ره ژوو، زوخال

ره شتاله: رهنگ نه سمه، گهنومى

راسته و پاسته: ريك و پيك كردن

ره پال نان: پال پيوه نان

راويچكه كردن: هاتن و چوونى به پهله

ره وه ده: ره وه، ميگهل

ره زگ نان: تىئاخنين، بردنه ژووره وهى به خورتى

ره تاندن: له مهيدان بردنه ده، بوړدان

رهش بوونه وه: له ناوچوون به جارى، ناسه وار نه مان

رهنك: نامرازى خوراندنى نه سپ و خاوين كردنه وهى شتى زير، چوركه

ز

زارك: سهرى تووره كه، ده رگاي نه شكهوت و كونى ده عبايان

زه لين: زور خووسان به ئاو

زه ند: به له ك

زىوال: تىتول، پارچهى په رو يان گوشت

زه واد: قوت، بژيوى

زه ر: زيان، زهره ر

زىروح: گيانله بهر، زينده وار

زه نيهل: نامرازى كيشانى خفته و چيمه نتو كه چوار دهسكى ههن و به دوو كه سان هه لده گيرى.

زاخه: ژوورى بن عه رزكراو بو كاروبارى سه ريارى

زلخورت: گيژ و ويژى زه به لاج

زمان ليدان: فريودان، كه ر كردن

ژ

ژوار: ژهنگ

س

ساو: سامال

سه رو بهر كردن: پهيدا كردن

سه وله: نانى سه گان (سه وله برژاندن: كينايه له خو شيرين كردن و پان كردنه وه، كاتى

سه گ له بهر ده م نانكه ردا كلكه سووته ده كا تا سه وله په كى بو بېرژينى).

سييله: سووچ، گوشه

سەكەت بوون: تۆپین

سەنگ و سووژن دان: گەران و پشکنینی بە وردی

سوار: لەسەر پی (بوچەک)

سۆپە: زۆپا

سان: ریژە

سرت و خورت: چپە، فسکەفسک

سپسرخانە: مائی ساردو سپ

سپسەرە هەلنەگرتن: چاوه‌دیتری کردنی بە مکوری

سەبیلە: پایپ

سۆزی: سبەی

سپو سپپال: شپە و برەى ناومال، کەلوپەل

سەر پیتوہ نەبوون: کینایە لەو پەری ئەمەگداری و لە خزمەتدا بوون، مل لە موو باربکتر

بوون

سوور: نۆرە، دەور

سەراونخوون: لینگەوقووج، سەراوین

سوونەوہ: خشانندی هەسان لە چەقۆ

سوورکارە: سوورفل

سوئ بوونەوہ: دل تۆقین لە مەرەقان

سلوول: زیندانی تاکەکەسی

سۆدرە: زۆرزان و پیتۆل

ش

شپوہ: روخسار

شمەک: جلوپەرگ

شپوہلاک: شەویلک

شپەخۆر: کەسپیک کە لە شتی بەلاش دەگەری

شاقەل: ئاتەگ، داوینی کەوا و عەبا

شلکیتنە: چیشتیکی شل و بەئاو

شەکر شکاندن: فەرمايشت فەرموون!

شتاق: هیچکام

شیف: ژەمی شەو

شلپیتاو: خۆراکی ئاوەکیی بیتام

شرت و گوم: شوین بز، ون

شفتە: خەفتە، خەبتە

ع

عەلەم: دەرد و ئازار

غ

غورابی: پسکیت

ف

فلتەفلت: کینایە لە چەنەبازی و کردنی قسەى قۆر

فراقین: نیمەرۆژە، ژەمی نیوهرۆ

فەتیر: هەویری هەلنەهاتوو

فل بوون: کۆل دان، بەزین، وەستان

فرۆتن: فرۆشتن

فیتفیتە: فیکە

قه له مېر: چه قوږى بچووکى گيرفان

ک

کۆل: تهشتى له دارى
 کوشاد: بهرین، ههراو، فرهوان
 کهمره: ريخ و کشپلى مالات که ده په ستریتته وه
 کرپه: دهنكى پي له به فر نان
 کهول گروون: پيست خوښ کردن
 کۆله مست: نه قورچ، مشته کۆله
 که ندر: پەت، تەناف
 کۆزىلکه کردن: له دهورى يه کدى کۆيوونه وه
 کاوه خو: به شیتته يى، له سه ره خو
 کوره گوى: راکردن به ترسه وه
 کهرپه سېسه: زوقم، سيخوار
 که شه ف: سيني

گ

گن: که سپک که به لووتى قسه ده کا
 گورين: تاين، نيوراو
 گرپشه: ته شقه له، تيتال تيتالاندين
 گيژه و پيکردن: هه لسوورا ندين، چه رخ و خول پيدان
 گيچه ل: ته شقه له
 گون پينه چوون: کينايه له په ک پينه که وتن
 گوى قولاغ: بهرئه مر و گوى رايه لى زيت
 گروى: ئابله

ق

قم: نوqm
 قالب: له ش
 قهيسه رخانه: جىگای زور سارد
 قارک: لاسكى گيا
 قه له مياز: بازى گه و ره دان، لوقاوى دريژ
 قورده ماخ: له خو يايى، ده مارزل
 قه پالته: قه پ، گاز
 قاچاندين: دزين و سه ريوش کردنى
 قوون نه بوون: زات نه بوون، نه ويران
 قوله: کورت
 قه برغه: لاته نيشت، په راسو
 قوونه دزه: فېزمالک، به دزيه وه رويشتن
 قاورمه: گوشتى سوورکراوه که بشميينيته وه خرا نه بى
 قر و قه پ: بيدهنگ بوون، کر و کپ، قه لاقووپ
 قره: کيشه و ههرا
 قولينچک: قوژبن
 قه ل و بر: له ت و پەت کردن
 قه به زه: قه فه زه، برپره ي پشت
 قورمساغ: ژن حيز، گه واد
 قوون هه لدران: کينايه له شه که تيبى زور و به هره ي که م
 قه لشين: شه ق بردن، له ت بوون
 قومقومه: مه تاره
 قه لانگ: ئامرازى دهردانى مشكى و پولوو له زوپا (قه لانگى: وه ک قه لانگ)

گوپ: بن کولمه، لایه کی دهم که فوو دهدری
 گورانندن: نه راندن، قسه کردنی به دهم هاوار و توورپه بی
 گاله دان: داخستن، قه پات کردن
 گپ: شهل و سه قهت، قوون خوار
 گرنی: زبر
 گورگه لوقه: راکردن به دهم هه لایه و یشتنه وه
 گروبان: عه ریف، دهره جه دار

ل

لیس دان: لستنه وه، ته و او کردنی خوار دنی ناو هبیربار، ماشتنه وه
 له ژیللا: له ژیرپا، له خوارپرا
 لیژه: له سه ریه که هه لچنراو وه کو لیژه ی داران
 لابر: ناوقه دبر
 لرف دان: هه للووشین و ماشتنه وه ی خوزاک
 لچه پ: لاتهریک، شوینی به تاقه وه که به دانسته بزی بچی
 لاکیش: جغاره کیشیک که پاره به جگهره نادا و له م و له و وهرده گری
 له قه وچ دان: له دهم راکیشان، دهم کوت کردن
 لیتهالانه وه: پیچ کردنه وه، بادانه وه به دهوری بینا یان چیا به کدا
 لاتهلوات: خوار (مورب)
 له چهر: چا و چنوک، رژد، چرووک، قرنیس
 له حنده حندی: له کاتی، له جه نگه ی
 لیتی وه پره: لیتی بیره وه، وست به
 لینگ: تاک (لینگه دهستکیش: تاکی دهستکیش)
 لوپچ: قوولایی بهری دهست
 له خو نووسان: تانوت لیدان، زور له خو کردن

لوقاو: هه نگاهوی بهرز

م

مرده لوخ: پیایوی پووخن و نابوت
 مالخو: خاوهن، ساحیب
 مه گیرانی: بیتزوو، تامه زرۆبی ژنی دوو گیان
 مه شرف خویش: سهرو روو خویش، نیسک سووک
 مزه: هه قدهست
 مرشته کردن: لیک خرپوونه وه ی ماسییان
 مله: رکابه ری، مونافه سه
 مه تره ق: گزیال، گورز، داردهست
 مارز: به رازی نیر
 میژۆک: به رخ که تازه له دایکی بهر ده بیتته وه

ن

نهوس: حهز، نهفس
 نه قوستان: سه قهت، نیفلیج
 نه حه جمان: هه دانه دان، نه حاوانه وه
 نه خوازه لا: چ جای ئه وه، نمازه
 نه مر نهژی: مه مره و مهژی
 نانی من پی: له کاتیکدا نانه که ی منی پیبوو
 نه راندن: گورانندن، به قه لسی و به قه و قسه کردن

و

وه رگپرکه: به ردهست، شاگرد

ودوده: بکه‌ری کاری ورد و خیرا
وه‌عزادان: خوتبه خویندنه‌وه
ورته ورت: دوان له‌به‌رخووه
وه‌زگ دان: دلّ توقین، مردن له داخان
وانیک: هین، نه‌وه، نیوپری وشان

هه‌پناهووت: بوگن، بوډپن
هه‌لقه‌نا: هه‌لقه‌ندرا، وه‌پیکه‌وت (له‌م رۆمانه‌دا)
هه‌لایسان: داگیرسان
هه‌و: وشه‌ی سه‌رسورمانه، کاتیک که‌سی به‌رده‌نگ ده‌رفه‌تی قسه‌ی به‌زه‌بر بو‌که‌سی
یه‌که‌م ده‌ره‌خسینتی، نه‌و وشه‌یه ده‌بیته سه‌ره‌تای رسته.
هه‌ری له‌ بره‌ نه‌ده‌کرده‌وه: هیچی له‌ هیچ نه‌ده‌زانی
هه‌سان: به‌ردی تایبه‌تی تیژکردنه‌وه‌ی چه‌قۆ و شتی له‌و بابه‌ته
هه‌پروه: بو‌ئیره
هه‌تله‌ بوون: لیتتیه‌رین، لیره‌ت بوون
هه‌هانتی: وشه‌ی نیشان‌دان بو‌دوور
هه‌نگله‌شه‌له: قاچیک به‌رزکردنه‌وه و به‌ قاچیک رۆبشتن
هه‌تره‌ش: زنده‌ق، زراو

نوسەرى ئەم رۆمانە كىيە؟

ئامادە كەردى: سالار عبدولرەحمان

ئەلىسكاندەر سۆلژنىتسىن لە يازدەى كانونى يەكەمى ۱۹۱۸ لە يەككىتى سۆقىيە تى جارار لە داىك بوو. خەلاتى زانستەكانى لە زانكۆى روستوف وەرگرتوو. لە حەوتى تەممووزى ۱۹۴۵ و كاتىك نەقىبى كەتتە يەككى تۆپھاوېژ بوو، بە تۆمەتى ناشىرىن كەردى ناوبانگى ستالېن، بۆ ماوھى ھەشت سال بەند كراو. (۱)

سۆلژنىتسىن يەككىكە لە نووسەرانى كە لە ئەدەبى سۆقىيە تى جارار بە ھەلگەپراو (منشوق) دەژمىردىت. ۵۶ دەزانېن ھەلگەپراو ھەلگەپراو ھەلگەپراو پايە يەككى بىلد و دىيارىان لە ناوھندى ئەدەبى سۆقىيە تى و جىھانى بۆ خۇيان داىن كەرد. چوار لە و پىنج نووسەر سۆقىيە تىبىانەى خەلاتى نۆبىيان وەرگرت (ئىشان بونېن ۱۹۳۳، بۆرىس پاسترناك ۱۹۵۸، ئەلىكساندەر سۆلژنىتسىن ۱۹۷۰، جۆزىف بروودسكى ۱۹۸۷) لە ھەلگەپراو ھەلگەپراو ھەلگەپراو بوون. ھەر بە تەنبا مىخائىل شۆلوخوف لە گەل دەسەلاتدا بى كىشە و دەتوانېن بلىن كۆك بوو.

نزىكەى سى چارەگە سەدەى دەسەلاتى كۆمۆنىستى لە سۆقىيە تى جارار، سەردەمىكى تىزى لە ھەراوھۆرىا و ستەم و چەوساندەنەوى مىللەتانى خۇيان و دەرووبەرىش بوو. تەننەت پرىشكى ئەو ئاگرە بى ئامانە بەر مىللەتتى كوردىش كەوت. بىجگە لە كوردەكانى سۆقىيەت كە پەرشوبلاوى چەندىن كۆمار كران، كۆمارى كوردستان لە مەھاباد بوو قوربانى ئەو سىياسەتە چەوت و چەوتلەى ستالېنى خوتىرېژ و دژ بە مرۆفایە تى. بە دەست لە پشت دانى ستالېن، ئەندىرې ژدانوف لە كۆنگرەى يەكەمى نووسەرانى سۆقىيەت لە سالى ۱۹۳۲ بوو دارېژەرى دەستەواژەى «ھونەر بۆ ژيان». ئەوھش بەو مەغزايە كرا تا ھەموو شتتېك لە قالب دەن، ئەوھ بوو رىبالىزمى سۆشىالىستىيان كەردە مۆتەكەى سەر سىنگى ئەدەب، ئەوھش بوو ھۆى ھاتنەكايەى «پالەوانى پۆزەتېش».

ھەر لەبەر ئەم جۆرە ئەدەبى كە دەبا بە گەشى و بىخەوشى و ئازايى پالەوانى كرىكارى و كۆمۆنىستىدا ھەلبىلېن و نووسەرانىش لەو جەغزە دەرنەچن. ئەوانەى پابەندى ئەو جۆرە

شىوازە بوون ھەر لە بەرايىدا ئەدەبىكى مردووى بى كەلكيان بەرھەم ھانى. سەدان و بگرە ھەزاران شىعەر و چىرۆك و رۆمان و شانۆ و فىلم و چى و چى دىكەيان نووسى، بەلام كوا كارىگەرىيان لەسەر رەوتى ژبانى مرۆف؟ كوا شۆپن پەنجەيان بە سەر ئەدەب و ھونەر... تادەوھ؟

كەچى لە بەرامبەر ئەمانەدا كەسانىك ھەبوون مەردانە بەرھەنگارى ئەو سىياسەتە چەوتە بوونەوھ كە بە ھەلگەپراو ھەلگەپراو ھەلگەپراو بون. كەسانى ھەرە دىيارىان ئەوانە بوون: «ئانا ئەخمتوفقا، ئوسىپ ماندەلشتام، بۆرىس پاسترناك، سۆلژنىتسىن، سىنىياسكى، ئەناتولى رىباكوڤ، جۆزىف بروودسكى، فۆزىسنىسكى، بوكوفسكى، دانىيل، لىدىا شكوفسكايا، ئىرىنا راتوشتنسكايا و... تاد» كە ھەر يەكەيان بەجۆرېك لە جۆرەكان بوونەتە قوربانى دەستى ژدانوفىزم لە ئەدەبدا.

سالى ۱۹۵۳ كاتىك ستالېن مرد، خرۆشوف بوو گەورەى سۆقىيەتستان. خرۆشوف لە كۆنگرەى بىستەمى پارتى كۆمۆنىستى سۆقىيە تىدا ستالېن و ستالېنىزمى تاوانبار كەرد و ھەلگەپراو دا جۆرە ئارامىيەك بىتتەكايە، رىگەى بىلابوونەوھى ھەندىك لە نووسىنانەى دا كە سەردەمى ستالېنىان بە سەردەمىكى رەش و پىر ترس و تۆقېن نىشان دەدا. يەككىك لەو كىتبانە كە بە يارمەتېى خرۆشوف لە سۆقىيەت دەرجو، ئەو رۆمانەى سۆلژنىتسىن «رۆژتېك لە تەمەنى ئىقان دىسۆقىچ» بوو كە لە سالى ۱۹۶۲ دا بىلابوونەوھ و سەدايەكى زۆرى ھەبو (۲). ھەرچەندە پىشتەر ئەم رۆمانە ۵۶ كۆ سامىزدات (لە روسىيا بە نووسراوھى دوور لە سانسۆر دەلېن) و بەشىوھى نەپتى و دوور لە چاوى دەسەلات ئاشناى خەلكى بوو و بەتاسەوھ دەيانخوتىندەوھ.

لە سەرەتاي حەفتايەكاندا «نىنا پىتروڤنا» ى ھاوسەرى خرۆشوف خوتىندەوھى رۆمانەكەى پى تەواو نەكرا و گوتى: «ئەگەر ئەو قسانە راست بن و ئەم رۆمانە واقىعى ئەو سەردەمان نىشان بدات، ئەدى چۆن ئېمە تا ئىستا لە ژياندا ماوين؟» (۳)

بەلام خرۆشوف ھەر بەمەوھ نەوھستا، كاتىك سۆلژنىتسىن نىزامەندى خۆى بۆ نووسىنى رۆمانىكى دىكەى سەردەمى گرتن و كوشتنى فەرمانرەوايى ستالېن دەرىپى، فەرمانى دا دەرگاي نەپتىرېن ئەرشىقخانەى بۆ بخرىتە سەر گازەراى پىشت (۴). لەبەر رۆشنايى ئەو دىكۆمىتتەنە رۆمانى «ئەرخەبىلى كۆلاگ» ى نووسى. دەسەلاتدارانى سۆقىيەت دوايى

زانیاں خرۆشۆف چ هه له یه کی مه زنی کردوه. له بهر هه ندی هه ندیک که س سۆلژنیتسین به ده رهاویشته ی سهرده می کرانه وه ی خرۆشۆف داده نین. ههر بۆیه ش سۆلژنیتسین له رپوره سمی ناشتنی خرۆشۆفدا به شداری کرد و وه ک وه فایه ک بۆ یارمه تیه کانی، گۆلیکی سووری له سه ر گۆری دانا.

سۆلژنیتسین له ژبانییدا دهر د و مه ی نه تیی زۆری چه شت بوو، سالی ۱۹۷۰ که خه لاتنی نۆبلی درایی لیبیان پرسی ئاواتت چیه ؟ ته ویش له وه لامیکی زۆر ساده و سه یردا گوتی: ئاواتم ته وه یه کاتیکی پیر ده بم و ددانه کانم ده که ون، نزیکه ی رۆژیکه ی ته واو به دلشادی له ناو به له می کدا به رمه سه ر.^(۵)

ده سه لاتدارانی سۆقیهت سالی ۱۹۷۴ و پاش ته وه ی به خاین ناودیریان کرد و ده بیان ناو و ناتۆره ی سووکی دیکه بیان لیبنا، ریکه بیان دا له سۆقیهت بچیتته ده ره وه. ماوه یه که له سویره ما یه وه و پاشان گوندی کاندیشی سه ر به ویلایه تی فیرمۆنتی ئەمه ریکا و له په رگه ی گوندی، به پاره ی خه لات و داها تی نووسینه کانی بیست هیکتار زه وی کری و خانوویه کی له سه ر دروست کرد و ته و گونده دووره ده سته ی وه کو جیگای ژبانی خۆی هه لبژارد، چونکه دارستان و چیا پر به فره کانی ههر له ولاته که ی خۆی، له رووسیای ده کرد. له لایه کی دیکه وه هه میشه دوور له چاوی کامییرا و رۆژنامه و ته له قزیۆنان سه رقالی نووسینی به رده وام بوو. له و شوینه دا، رۆمانی «ره وره وه ی سوور» ی نووسی که باسی میژووی شوپشی رووسیای تیدا کرد و له میژووی رۆمانووسیندا به درێژترین رۆمان داده نریت، چونکه له بیست گری پیکدیت و ته نیا گرتی یه که می چاپی یه که می به زمانی فه ره نسسی ۹۰۸ لاپه ره ی قه باره گه وره بوو. تا ئیستا دوو به شی ته و رۆمانه ی به زمانی رووسی بلاو کردوه ته وه.^(۶)

سۆلژنیتسین له کاتی نووسینی ته م رۆمانه ییدا شه و و رۆژ نزیکه ی حه قده کاتزمیر، شیتانه کاری ده کرد، نه رشیقیکه گه لی ده وله مه ندی کۆکردبووه وه، بیجگه له ژنه که ی و خه سووی و ههر سه کوره که ی^(۷)، که سانیکه ی زۆری هه لگه راوه له سۆقیهت و به تاییه تیش ته وانیه له تاراوگه ده ژبان یارمه تیبیان دده ا.^(۸)

سالی ۱۹۹۰ ره گه زمانه ی رووسیای پیدایه وه و ریز (اعتبار) یشیا ن بۆ گێرا یه وه، سالی ۱۹۹۴ به یه کجاری گه راپه وه رووسیای، ماوه یه که به رنامه یه کی ته له قزیۆنی پیشکه ش

ده کرد، پاشان وازی هینا.

نمونه ی بالا و بهرچاوی له ژبان و نووسیندا تۆلستۆیه و زۆر پیتی سه رسامه، ته نانهت له هه ندی کاری رۆژانه ی له دووره ولاتی لاسایی ته وی ده کرده وه.

سارته ر دوا ی خویندنه وه ی «رۆژیک له ته مه نی...» گوتی: «ته وه گرنگترین کاریکی ته ده بی هاوچه رخی سۆقیه تیه»^(۹).

قیکتۆر نیکراسۆف له کییفی پایته ختی ئوکرانیا هه لسا یه سه ری و گوتی: «پیم بلین یه کیکی له مه زنتین نووسه ران که ناوی سۆلژنیتسین-ه لیره یه ؟» له و کاته شدا ته ندی فۆزنسینسکی له یه کییتی نووسه رانی سۆقیهت هه لسا یه سه ری و گوتی: «به لی، سۆلژنیتسین له هه مووان مه زنتره»^(۱۰).

سۆلژنیتسین خاوه نی یاده وه ریه کی زۆر به هیز و سه یره. تا ئیستاش له ژباندا ماوه، ته مه نی هه شتاو حه وت ساله و ههر له رووسیای ده ژی. هه ندیک له به ره مه دیاره کانی ته مانه ن:

۱- رۆژیک له ته مه نی ئیقان دنیسۆفیچ

۲- ته رخه بیلی کۆلاک

۳- به شی شپیره نجه

۴- بازنه ی یه که م

۵- رووسیای له دۆزه خدایه

۶- ره وره وه ی سوور

سوپاس:

* بۆ سالار عه بدولر حمان-ی هاویری و چیرۆکنووس و ناشقی سۆلژنیتسین که غیره تی ته و کاری وه به ر نام.

* بۆ شانازی هاوسه ر و خه مخۆرم که له نزیک خۆم زۆری ته نیایی چیشته تا ته و نه رکه راپه ری.

-وه رگێر-